

Nhất Thế Chỉ Nay Một Lần Luyện Ái

Contents

Nhất Thế Chỉ Nay Một Lần Luyện Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	55
11. Chương 11	62
12. Chương 12	67
13. Chương 13	73
14. Chương 14: Phiên Ngoại 1	79
15. Chương 15: Phiên Ngoại 2	81

Nhất Thế Chỉ Nay Một Lần Luyện Ái

Giới thiệu

Tựa khác: Một đời này chỉ một lần yêu

Tác giả: Huỳnh Dạ /lunarrabbits Thể loại: hiện đại v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-the-chi-nay-mot-lan-luyen-ai>

1. Chương 1

Năm ấy Đồng Kỳ Minh trở thành cô nhi khi chỉ mới mười hai tuổi, ngay lúc mới tốt nghiệp tiểu học.

Cha mẹ cậu do khắc khẩu trường kỳ, cuối cùng quyết định ly hôn. Cả hai thỏa thuận quyền giám hộ con phân ra mỗi người một nửa, dù có ly hôn cũng phải nuôi nấng con cái thật tốt như trước đây.

Hôm đó là một ngày nắng gay gắt, Đồng Kỳ Minh ở nhà một mình, ăn kem soda lạnh.

Với cậu mà nói, việc cha mẹ ly hôn lại là chuyện tốt, cả hai người cứ có cái tật thích gây nhau, kể cả những chuyện lông gà vỏ tỏi cũng có thể âm ỉ cả ngày, cậu thật sự ghét cay ghét đắng mỗi khi họ cãi nhau.

Thế nên ly hôn vậy mà lại tốt. Kéo dài cuộc hôn nhân này, với cả hai nói trắng ra chỉ là một loại tra tấn lẫn nhau.

Nhưng, mãi cho đến khi ngoài trời tối đen rồi mà cả cha lẫn mẹ cậu vẫn chưa về. Đồng Kỳ Minh ngồi đợi cả ngày, cảm thấy có chút mệt mỏi, định khóa cửa trở về phòng ngủ trước thì... điện thoại vang lên.

Bệnh viện gọi báo đến nhận xác.

Đồng Kỳ Minh gọi tắc-xi chạy đến bệnh viện, xác nhận hai thi thể ở trong nhà xác kia đúng thực là cha mẹ mình.

Cậu không khóc, chỉ là ngơ ngác nhìn hai thi thể tái nhợt nằm đó, thật sự không biết nên phản ứng làm sao. Buồn cười nhất chính là, lúc cảnh sát nỗ lực đem hai thi thể của song thân cậu từ trong chiếc xe bị cán bẹp dúm ra ngoài, khi ấy hai người vẫn còn ý thức, lại gắt gàu ôm chặt lấy nhau.

Rõ ràng hôm nay cả hai người họ đi là để làm thủ tục ly hôn.

Quả là mỉa mai đến cực điểm.

Trong quá trình cấp cứu, cả hai đều do mất quá nhiều máu, không thể cứu chữa dẫn đến tử vong.

Đồng Kỳ Minh từ bệnh viện gọi về báo cho chú ruột mình biết. Chú cậu liền ngay tức khắc chạy đến, vẻ mặt bi thương giả dối.

Cậu không ngốc, đương nhiên biết chú mình vì sao lại đến, nên trực tiếp đem mọi việc tang lễ giao cho đối phương. Cậu không màng đến số tiền tiết kiệm gửi ngân hàng có bị người chú ruột đam mê cờ bạc lấy hết hay không, chỉ hi vọng cha mẹ có được một tang lễ yên bình.

Sau lễ tang, luật sư mang theo di chúc xuất hiện.

Người chú của cậu mừng như điên mang theo phần lớn di sản rời đi, hoàn toàn không đếm xỉa hỏi han đến cuộc sống sau này của Đồng Kỳ Minh. Nhưng cậu chẳng hề để ý đến, so với việc phải sống cùng chú ruột thì sống một mình vẫn là tốt hơn. Đồng Kỳ Minh nhận được giấy tờ bất động sản của cha mẹ cùng một ít tiền mặt, không nhiều lắm, đại khái chỉ đủ cho cậu sống được vài năm.

Nhưng, đêm hôm đó... có một người đến tìm cậu.

Là con của người đã gây ra tai nạn.

Trong tai nạn xe cộ kia có ba người chết, song thân cậu, người còn lại là cha của người đang đứng trước mặt cậu.

Cậu không rõ vì sao đối phương lại tìm đến mình, mặc dù ở lễ tang người này có xuất hiện, nhưng chưa từng bắt chuyện cùng cậu.

“Ngày mai, phía công ty bảo hiểm sẽ ghé qua. Sự cố lúc đó phát sinh ngoài ý muốn là do xe của cha tôi xảy ra vấn đề. Chiếc xe kia có bảo hiểm, hơn nữa tiền bảo hiểm của cha mẹ cậu có lẽ cũng sẽ chuyển qua cùng lúc.”

Cậu mờ mịt “Làm sao anh biết có tiền bảo hiểm?”

“Mấy ngày hôm trước lúc tôi định đến thăm thì vừa vặn gặp được nhân viên nghiệp vụ của công ty bảo hiểm. Tôi có bảo với anh ta là chờ tang lễ qua đi rồi hãy giải quyết chuyện này.” anh nói gọn “Tôi nghĩ cậu có lẽ còn vài chuyện cần phải giải quyết”

Đồng Kỳ Minh ngẩn người, nhìn không được cười phá lên “Ra là ngay cả người ngoài cũng nhìn ra. Chú tôi lần này đúng là thiệt thòi lớn! Có điều, anh giúp tôi để làm chi?”

Về mặt anh bình thản “Nếu tính tới nguyên nhân thì tai nạn xe cộ lần đó lỗi là do cha tôi, khiến cậu bây giờ trở thành cô nhi, cho nên tôi dự định nhận nuôi cậu.”

“Không cần, tôi có thể sống một mình.”

“Cậu còn vị thành niên”

“Anh cũng vừa nói có tiền bảo hiểm mà. Có số tiền này đại khái tôi cũng sống được đến khi tốt nghiệp đại học.”

“Cậu cần người giám hộ” anh nói với giọng chút lạnh lùng “Cậu nghĩ ai sẽ để mặc một đứa trẻ mười hai tuổi sống một mình? Chú của cậu chắc chắn là không muốn thu nhận cậu rồi. Về lại sự việc này cũng đã đánh động tới giới truyền thông, nếu cậu từ chối tôi, chắc chắn cậu sẽ bị sở phúc lợi đưa đến cô nhi viện.”

“...!”

“Nếu cậu đồng ý sống cùng với tôi, trừ bỏ những chuyện đạo đức cơ bản, tôi sẽ không can thiệp quá sâu. Cậu muốn làm thì làm, tôi sẽ cố không nhúng tay vào.”

Đồng Kỳ Minh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm.

Cậu cũng không lo lắng người này vì tiền của cậu mà tìm đến. Trên thực tế, dù là xe cộ hay nhà cửa thì anh ta so với cậu đều hơn vài bậc, tuy cậu đối với xe không hiểu biết lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra giá trị của nó.

Lúc đến nhà anh, cậu càng thêm kinh ngạc.

Một đứa trẻ mới chừng đó tuổi đã có ít tiền của như cậu nhìn tòa biệt thự to có cả hồ bơi và hoa viên nằm ở trung tâm thành phố của anh, tất nhiên kinh thần không ít. Chưa kể đến cả một garage ngầm đậu mấy chiếc xe thể thao mới toanh.

Anh dễ dàng đạt được quyền giám hộ Đồng Kỳ Minh, bởi vì chú cậu đã tính toán từ trước nên đã dứt khoát hạ bút ký trong văn kiện từ chối quyền giám hộ.

Đồng Kỳ Minh bán đi căn hộ cha mẹ đã lưu lại cho cậu, cộng luôn cả tiền bảo hiểm gửi vào một tài khoản ngân hàng. Anh nhận nuôi cũng không quan tâm đến tài sản của cậu, chỉ là mở thêm một tài khoản tiết kiệm khác, mỗi tháng gửi một ít tiền tiêu vặt cố định cho cậu.

Rất cuộc, cậu được nhận nuôi.

Hôm chính thức hoàn thiện thủ tục nhận nuôi, anh cẩn thận đọc hết một lượt toàn bộ các giấy tờ cần thiết, sau cùng mới đặt bút ký ở bên dưới ba chữ “Lý Khánh Vân”. Chữ viết cũng hệt như con người anh ta, tuấn đạt khí khái chứ không tạo nhả mềm mại.

Đồng Kỳ Minh nhìn văn kiện, tự dưng lại muốn biết cảm giác lúc chú ruột cậu ký chối bỏ quyền giám hộ, có phải cũng có cái loại tâm tình thở phào nhẹ nhõm giống như cậu bây giờ không...

Cậu bỗng muốn mau chóng về ngôi nhà mới của mình, tắm rửa, sau đó ăn một bữa no nê rồi đi ngủ.

Đã lâu rồi cậu chưa có giấc ngủ nào tròn, người trước mắt này tuyệt sẽ không vì cậu mà hát ru hoặc dỗ cho cậu ngủ, cũng không dịu dàng pha cho cậu một cốc sữa nóng. Đó cũng là điểm cậu thấy biết ơn đối với anh ta. Cậu không cần bị để ý hoặc được chiếu cố quá nhiều, so với việc hỏi han ân cần tỏ vẻ thân thiết, cậu thà là bị đối xử hờ hững còn hơn.

Cậu chẳng hề cầu mong gì nhiều cả.

Đồng Kỳ Minh về nhà Khánh Lý Vân ở được không bao lâu thì trường cũng đến mùa khai giảng.

Cậu mặc đồng phục mới, tự mình đến trường học. Tuy Lý Khánh Vân có từng hỏi cậu có muốn anh đưa cậu đến trường không, nhưng cậu từ chối. Lý do là không cần thiết, từ nhà đến trường cũng chưa đến mười lăm phút đi bộ, có xa lắm đâu.

Vốn dĩ cậu vẫn tưởng Lý Khánh Vân là thương nhân, mãi cho đến khi đối phương đem phương thức liên lạc cùng danh thiếp cùng chìa khóa nhà một lượt đưa cho thì Đồng Kỳ Minh mới biết đối phương thì ra lại là luật sư. Tuy rằng gương mặt không có chút cảm xúc, lạnh băng băng của anh ta cùng mấy điều khoản pháp luật đúng là rất tương xứng, nhưng chẳng hiểu tại sao lúc anh ta mặc âu phục thắt cravat, bộ dáng nhìn kiểu nào cũng hết như tinh anh làm việc cho mấy công ty đầu tư ngoại nhập.

Trong cuộc sống bình thường, Lý Khánh Vân luôn tuân thủ lời hứa, cung cấp cho cậu hết thấy những thứ cần thiết, tuyệt không can thiệp vào mọi chuyện của cậu. Đồng Kỳ Minh thậm chí từng có lúc thử giả ngây ngô đem bài thi cùng giấy báo thi đỗ linh tinh đưa cho đối phương ký tên để dò xét thử, nhưng Lý Khánh Vân chỉ bình tĩnh ký tên rồi thuận miệng hỏi cậu bữa tối muốn ăn cái gì.

Về sau, Đồng Kỳ Minh hiểu rõ đối phương thật sự sẽ không quản chuyện của mình, cảm giác lúc ấy có điểm thỏa mãn, nhưng đầu óc trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát.

Kỳ thật cậu không biết, lúc Lý Khánh Vân nhìn bài thi cậu đưa, nháy mắt đã nhìn ra việc dò xét vụng về của cậu. Trong lòng tuy tức giận nhưng ngoài mặt anh lại làm như là không có việc gì, bất động thanh sắc. Quả nhiên, sau lần đó cậu chẳng bao giờ đem bài thi dưới tám mươi điểm mang về cho đối phương ký tên nữa.

Ba năm trôi qua rất nhanh, Đồng Kỳ Minh đã gần mười lăm tuổi. Sau khi tốt nghiệp trường trung học trong thành phố, cậu liền chọn thi vào một trường được cho là trường trung học tốt nhất cách nhà mấy con phố. Đến gần ngày công bố kết quả, Lý Khánh Vân mua cho cậu một chiếc xe đạp, nói vu vơ bảo là phần thưởng cho cậu.

Đồng Kỳ Minh cơ hồ có chút dở khóc dở cười.

Xe đạp hiệu này cậu từng nhìn thấy trên một tạp chí, giá một chiếc không hề rẻ, muốn cưỡi nó ra đường tung tăng trên lộ cũng cần không ít dũng khí. Phải biết là loại xe đạp này trọng lượng nhẹ, giá thành lại đắt, tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng ưu tiên cho bọn trộm cắp ra tay. Đồng Kỳ Minh dở khóc dở cười nhận xe đạp, nhưng lúc bình thường vẫn đi bộ đến trường như trước.

Khai giảng qua không lâu, một ngày thu se lạnh, Đồng Kỳ Minh vừa tan học về đến nhà, ngồi chờ Lý Khánh Vân.

Đến quá bữa cơm tối, Lý Khánh Vân mới trở về, hỏi cậu “Buổi tối ra ngoài ăn được không? Hôm nay tôi không nấu cơm được, đám người ở sở sự vụ có tổ chức tiệc.”

“Ý anh là bảo tôi đi cùng dự tiệc sao?”

“Nếu không muốn đi cũng không sao, cậu có thể kêu thức ăn ngoài.” anh thản nhiên nói

Đồng Kỳ Minh không nghĩ ngợi nhiều, bèn quyết định đi cùng đối phương. Mấy năm nay, khẩu vị của cậu đã kinh qua sở trường nấu ăn của đối phương nên rất kén chọn, thức ăn bình thường bên ngoài nấu so với mì ăn liền Lý Khánh Vân nấu còn muốn khó ăn hơn. Hơn nữa, dù gì cũng là sở sự vụ đãi tiệc, không có khả năng tiết kiệm trong việc khoản đãi khách, vả lại dù gì cũng là người quen của Lý Khánh Vân, xét phẩm vị chắc sẽ không chọn chỗ kém đâu.

Mãi về sau mới biết được, tiệc này là để chúc mừng thắng được một vụ án lớn của ai đó. Đồng Kỳ Minh đi bên cạnh Lý Khánh Vân, im lặng gấp thức ăn, nhưng ngay lập tức đã có người hỏi về cậu.

“Giám đốc, cậu nhóc này là ai a? một nữ nhân chừng ba mươi tuổi cười hỏi

“...” Lý Khánh Vân không trả lời, thậm chí vờ như không nghe thấy

Một người khác xen mồm “Chẳng là là tiểu tình nhân?”

Đồng Kỳ Minh xém chút nữa là sặc thức ăn, vội vàng uống vào vài hớp nước trái cây, nhìn sang Lý Khánh Vân trước sau không chịu mở miệng, lại nhìn đến ánh mắt mờ ám của những người còn lại, trong nhất thời muốn đùa cợt, quay đầu lại nhìn Lý Khánh Vân kêu một tiếng “Cha.”

Một câu này vừa thốt ra, những người nghe thấy trong nhất thời đều im lặng, mỗi người một vẻ hoảng sợ. Đồng Kỳ Minh nghe nữ luật sư ban đầu hỏi cậu là ai bảo “Nguyên lai là cha con... Nhưng mà không đúng, giám đốc Lý chưa đến ba mươi mà? Cậu nhóc này nhìn sao cũng đã mười mấy...”

“...lúc cháu sinh ra thì cha mới học trung học.” câu này cậu đầu có nói dối đầu.

Một đám người trong nhất thời càng thêm kinh hoàng, đem ánh mắt như nhìn quái vật đồng loạt hướng về Lý Khánh Vân. Bị nhìn như thế, anh tựa hồ như mất kiên nhẫn, chậm rãi mở miệng “Cậu ấy là con nuôi của tôi.”

Nếu vậy thì mọi người còn hiểu được.

Đồng Kỳ Minh mất hứng ngồi uống nước trái cây. Đám người luật sư, luật sư thực tập cùng trợ lý pháp vụ đến lúc gần dùng cơm xong đã mời rượu tới tấp.

Lý Khánh Vân thân là giám đốc đương nhiên trở thành đối tượng đứng đầu bị mời rượu. Da của anh vốn trắng, uống mấy ly đã nhiễm một mặt hồng nhạt trên mặt, nhưng ánh mắt vẫn lãnh đạm như mọi khi.

Đại khái với một kẻ ngày thường đều mang một gương mặt không có chút cảm xúc, đến lúc uống rượu thì có vẻ thoáng hơn một chút, đối với những lời vui vẻ hay cổ vũ của mọi người cũng hơi hơi câu khéo môi, cũng không cự tuyệt yêu cầu kính rượu nên tất cả mọi người của sở sự vụ đều mừng như điên, tranh nhau mời rượu, thừa dịp trả thù vị giám đốc bình thường luôn nhìn họ bằng cặp mắt lạnh như băng.

Một đám người quây đến gần mười giờ mới chịu dừng, ngoại trừ một người trong số mấy chị em do dự ứng với còn nên vẫn thanh tỉnh, đại bộ phận còn lại đều say lúy túy. Lý Khánh Vân cũng say, nữ trợ lý của anh dứt khoát gọi điện kêu tắc-xi, giúp Đồng Kỳ Minh đỡ giám đốc nhét vào trong xe, sau đó mới trở lại xử lý mấy con ma men còn lại.

Đến cửa nhà, Đồng Kỳ Minh lấy bóp tiền của Lý Khánh Vân ra thanh toán tiền xe rồi mang anh đang mê man vì say rượu xuống.

Lại không ngờ tới người này giờ vẫn nửa tỉnh nửa say bỗng đứng xoay người bước ra hoa viên. Đồng Kỳ Minh không lời kéo được anh, đành phải đi theo.

Anh lảo đảo bước đến cạnh bể bơi, ngay lúc Đồng Kỳ Minh không để ý anh đã trượt chân ngã xuống.

Cậu nhớ là anh biết bơi nên không lo lắng lắm. Nhưng một lúc sau vẫn không thấy Lý Khánh Vân nổi lên, Đồng Kỳ Minh bắt đầu có chút sốt ruột, liền cởi áo nhảy xuống nước, đem anh toàn thân nhúng dưới nước lôi lên.

Lôi lên rồi, vẫn thấy anh nhắm mắt không có phản ứng.

Cậu dùng sức lôi anh lên khỏi bể bơi, đưa tay thăm dò hơi thở của anh nhưng không cảm giác được gì, cuống quýt nhớ lại tiết học an toàn sức khỏe trong nhà trường đã học có dạy hô hấp nhân tạo, liền nâng gáy anh ngược thẳng lên để thông hô hấp, hít sâu một miệng đầy khí, cúi đầu xuống ép lên môi anh.

Một lần rồi thêm một lần, cậu lặp lại động tác hút khí rồi thổi khí nhưng anh vẫn không có phản ứng. Cậu gấp đến độ phát khóc, may mà Lý Khánh Vân tuy không thanh tỉnh nhưng tim vẫn còn đập. Cuối cùng sau khi Đồng Kỳ Minh hô hấp nhân tạo thêm một lần nữa thì đối phương dần dần có chút hô hấp yếu ớt. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cậu vừa định dời môi đi thì phía sau lại có cái gì đó đè xuống.

—là tay của anh ta.

Lý Khánh Vân hôn cậu.

Cảm giác có thứ gì mềm mại lại nóng ấm len vào miệng, Đồng Kỳ Minh muốn cắn nhưng lại do dự, vô hình trung ngậm đầu lưỡi của đối phương lại. Trong miệng ăm ắp mùi cồn, tuy không phải khó ngửi nhưng ít nhiều cũng có cảm giác khó chịu, cậu ngồi được trên người anh mùi của bể bơi, trong nhất thời có chút choáng váng.

Đối phương xoay người áp lên người cậu, Đồng Kỳ Minh thừa khoảnh khắc buông ra ngăn ngừa kẻ gọi “Anh muốn làm gì!”

Lý Khánh Vân không để ý đến cậu, chỉ cúi đầu hôn xuống, nụ hôn này có phần dùng sức, Đồng Kỳ Minh chỉ cảm thấy cả người như nóng lên, hơn nữa những chỗ bị hôn thậm chí còn truyền đến ẩm ướt tê dại mơ hồ. Thân hình anh áp trên người cậu cũng rất nóng, bụng hông rắn chắc giam hai chân cậu, cọ nhẹ vài cái, Đồng Kỳ Minh bỗng có cảm giác cương.

Thiếu niên tuổi này tùy tiện kích thích đều có thể dễ dàng sinh ra phản ứng sinh lý, cậu cũng không ngoại lệ. Khi ý thức được điểm ấy, cậu thiếu chút nữa chết vì xấu hổ và giận dữ.

Nhưng Lý Khánh Vân không cho cậu cơ hội.

Eo bị bàn tay thô gầy của anh ôm chặt lấy, cả gương mặt chôn vùi nơi cổ đối phương, mà anh lúc đó lại bắt đầu hôn lên bờ trần trụi của cậu.

“Lý Khánh Vân... anh mau dừng tay...” Đồng Kỳ Minh đẩy đối phương ra không được, đành phải thấp giọng cầu xin.

Đối phương lúc này như nghe rõ lời cậu nói, không những buông cậu ra, gương mặt cũng đã thanh tỉnh đôi phần.

Một lúc lâu sau, anh mới dùng giọng khàn khàn nói “Thật có lỗi, tôi uống say rồi.”

Đồng Kỳ Minh mau chóng lấy áo mặt vào, nhưng nơi bị anh hôn qua đều còn đọng lại cảm giác nóng rát, thậm chí như lưu lại hơi thở của đối phương. Cả chỗ cương của cậu vẫn còn nguyên đó, chiếc quần bò mặc trên người ướt đầm không thể che giấu.

Bên kia anh cũng thế, chiếc quần âu phục ướt đầm lộ ra hình dáng nơi ấy. Vừa rõ ràng vừa... lớn.

Đồng Kỳ Minh nuốt nước bọt, theo bản năng hỏi “Anh là gay?”

“...không hẳn là vậy” anh thản nhiên nói “Cùng phụ nữ vẫn có thể”

“Hơ...” cậu ngơ ngác đứng tại chỗ, lâm vào trầm mặc một lúc lâu

Lý Khánh Vân thấp giọng bảo “Mau vào nhà đi, mặc quần áo ướt coi chừng bị cảm.”

“Còn anh...”

“Tôi sẽ vào sau.” anh có chút không kiên nhẫn nói.

Cậu xoay người vào nhà, lại xoay người nhìn lại.

Anh đang cởi quần áo, áo sơ mi, âu phục cùng quần lót đều vứt trên mặt đất, xong lại nhảy vào bể bơi. Đồng Kỳ Minh chú ý tới chỗ ấy của anh rõ ràng vẫn còn trong ‘trạng thái’, mặt cậu nóng lên, vội vội đi vào nhà.

Tắm sơ qua, thay áo ngủ, Đồng Kỳ Minh xuống lầu vào bếp rót nước uống, lại gặp Lý Khánh Vân toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót, hiển nhiên là mới từ bể bơi đi lên.

Mặt cậu có chút cứng ngắc, mở miệng hỏi “Tỉnh rượu?”

Anh gật đầu “Ngủ đi, ngủ ngon.”

Đồng Kỳ Minh trầm mặc một chút, nhất thời không nhịn được “Tại sao lại hôn tôi?”

Lời này vừa hỏi ra ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy choáng váng, vừa hối hận vừa luống cuống. Kỳ thực chuyện này hoàn toàn có thể xem như là uống rượu rồi làm bậy mà bỏ qua, nhưng cậu lại vẫn khẳng khái muốn hỏi cho rõ ràng, dù gì đối phương cũng đã lấy đi nụ hôn đầu tiên của cậu.

Anh xoa xoa mi tâm “Câu trả lời quan trọng lắm sao? Tôi uống rượu say.”

Cầm trên tay quần áo ướt nhẹp, anh xoay người đi lên lầu.

Đồng Kỳ Minh cũng đi theo “Rõ ràng sau đó anh phát hiện là tôi.”

“Vậy thì sao?” anh không quay đầu lại “Cậu muốn tôi giải thích lại nữa?”

“Tôi muốn biết lý do.” Đồng Kỳ Minh cố chấp nói.

“Lý do?” anh tựa hồ như cười nhạo một tiếng rồi im lặng không nói gì, đi vào phòng.

Đồng Kỳ Minh nhìn cánh cửa đóng trước mặt mình, ngây người một lúc mới mở cửa bước vào. Kỳ thực cậu cũng không hiểu tâm tình của mình rốt cuộc là thế nào. Lúc này bị hôn, tuy không ghét nhưng lại sợ hãi những chuyện có thể phát sinh tiếp theo, hơn nữa lúc sau đối phương rõ ràng đã tỉnh táo, nhận ra cậu, tại sao lại tiếp tục hôn cậu?

Đồng Kỳ Minh đi vào phòng anh, ngó quanh quất bày trí xa lạ. Một lúc lâu sau, đối phương mới từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, lúc thấy cậu thì có chút nhần mày

“Về phòng đi” anh hạ lệnh trực khách.

“...Anh vẫn chưa trả lời vấn đề kia.” cậu nhìn về phía anh

Lý Khánh Vân có chút giật mình, bình thần nói “Lý do gì cũng không quan trọng, cậu muốn nói ra sao thì cứ nói thế ấy.”

“Xâm phạm vị thành niên là phạm tội”

“Điều đó tôi biết rõ hơn cậu.”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

Lý Khánh Vân bắt đầu có chút không kiên nhẫn, tiếng nói cũng có chút khàn khàn “Cậu muốn biết cái gì? Tôi là đồng tính luyến ái, tôi thích một đứa trẻ mười mấy tuổi, thậm chí còn muốn lên giường cùng cậu ta? Biết rồi thì sao, cậu tính làm thế nào?”

Đồng Kỳ Minh ngẩn ngơ, mặt bỗng dưng nóng lên, đầu óc trống rỗng.

Anh liếc nhìn cậu “Cảm thấy ghê tởm cũng không sao, dù gì qua ba năm nữa cậu có thể dọn đi rồi.”

“...Tôi không có nghĩ như vậy...”

“Chúng ta vốn dĩ không có quan hệ gì. Dù tôi là người giám hộ thì cũng lắm chỉ đến lúc cậu trưởng thành thôi. Cậu không cần lo lắng tôi sẽ trói buộc cậu.” Lý Khánh Vân vừa nhìn vừa nói “Nếu cậu cảm thấy không muốn ở lại nhà này cũng không sao, tôi có thể giúp cậu tìm một chỗ khác để ở.”

“...Anh muốn tự mình quyết định đến khi nào.” Đồng Kỳ Minh rốt cuộc nhịn không được hét to “Tôi không hề nghĩ sẽ bỏ đi”

“Quên chưa nói với cậu một điều, tôi tuy nam nữ gì cũng được nhưng vẫn thích những thiếu niên nhỏ tuổi hơn.” anh tựa hồ như không để ý tới lời cậu “Cậu ở nơi này thực ra không an toàn.”

“Lý Khánh Vân! Đủ rồi!” Đồng Kỳ Minh có chút kích động “Anh muốn đuổi tôi đi?”

“Là lo lắng cho cậu.” anh lạnh lùng nói “Đừng ngu ngốc, cậu vốn không hiểu tôi đang suy nghĩ cái gì.”

“Tôi cái gì cũng không hiểu.” cậu được dịp trừng mắt nhìn đối phương.

“Cái loại ‘tư tưởng kia’ với cậu...” Lý Khánh Vân rũ mi mắt “...ngay lúc cậu mới bước vào nhà tôi đã có.”

Đồng Kỳ Minh mở mắt trừng to “...Khi đó tôi mới mười hai tuổi” vừa mới tốt nghiệp tiểu học, thân thể vốn chưa bắt đầu phát dục, thậm chí đứng còn chưa đến ngực đối phương.

“Tôi biết” anh thần nhiên nhìn cậu, tựa hồ như không có chút cảm giác gì là xấu hổ.

Đồng Kỳ Minh ngây ngốc nhìn đối phương, trong nháy mắt cảm thấy không biết phải nói thế nào.

Ba năm qua ở cùng nhau rất bình thản, không thân mật như cha mẹ hay anh em, cũng không giống người đứng coi như xa lạ. Lý Khánh Vân cũng chưa từng lấy thân phận trưởng bối mà đối xử với cậu, không những thế khi nói chuyện còn có cảm giác giống bạn bè.

Lý Khánh Vân từ trước đến giờ đều lãnh đạm, mặc kệ là ai thái độ đối xử cũng hệt như nhau. Bởi thế nên Đồng Kỳ Minh chưa bao giờ nghĩ tới, anh đối với cậu lại có ý nghĩa khác thường như thế, thật sự là khó tin.

—đổi mặt với người mà mình ôm ấp loại tâm tình đặc biệt đó, vậy mà trong ba năm liền duy trì một kiểu đăm đăm không đổi.

Việc này nói ra mấy ai có thể tin tưởng?

2. Chương 2

Sau đêm đó, hết thấy trở lại như bình thường.

Lý Khánh Vân cơ hồ vẫn cư xử như mọi khi, ngày ba bữa vẫn nấu cơm cho cậu, ngẫu nhiên cũng sẽ nói với cậu đôi ba câu. Ngày vẫn bình thản trôi qua khiến con người ta có chút an tâm, Đồng Kỳ Minh nghĩ là mọi thứ đều không có gì thay đổi, có lẽ trong quá khứ Lý Khánh Vân chiều cổ cậu là bởi vì thích cậu. Nhưng mà mấy năm này, đối phương lại cho cậu thấy cái tình cảm yêu mến kia cũng không có hại gì, mặc dù chỉ là tình cảm đơn phương nhưng lại làm cho cậu có thể an nhiên mà tiếp nhận sự tồn tại của nó.

Đến khi Đồng Kỳ Minh tựa như đã gần quên đi việc Lý Khánh Vân thích mình, thì lại phát sinh ra biến động.

Ngày nọ, anh vừa tan sở về đến nhà, một tay tháo cravat, tay kia thuận thể cầm một xấp tài liệu gì đó đưa cho cậu.

Đồng Kỳ Minh khó hiểu, bèn mở ra xem. Lúc nhìn thấy, chợt ngây ngẩn cả người, là tư liệu điều tra đối với mấy vợ chồng đã được tra xét kỹ lưỡng, nội dung đầy đủ, thậm chí đến tiền lương hàng năm đều liệt kê bên trong. Điểm giống nhau của mấy cặp vợ chồng này là đời sống khá giả nhưng lại không có con nối dõi, đang nhờ cậu tổ chức nuôi dưỡng tìm giúp một đứa con.

“Đây là... ý gì...” Đồng Kỳ Minh ngơ ngác hỏi, thanh âm có chút run rẩy.

“Ký túc gia đình, vài tư liệu về những người muốn nhận nuôi.” Lý Khánh Vân điềm nhiên như không nói “Tuy cậu có hơi lớn một chút, nhưng bọn họ sẽ không ngại.”

“Anh... vì cái gì...” cậu đem xấp tư liệu nọ vứt lên mặt bàn, thần sắc như không tin được “Anh muốn tôi đến nhà người khác?”

“Phải” Lý Khánh Vân đáp gọn gàng dứt khoát.

“Là vì chuyện lần trước sao?” Đồng Kỳ Minh nóng nảy “Đó đâu phải lỗi của tôi, anh vì sao lại dùng cách thức này xử phạt tôi chứ!”

“Đây không phải là phạt cậu, mà là phương pháp xử lý hợp tình hợp lý.” nét mặt Lý Khánh Vân lạnh lùng, tựa như không chút biểu tình, nhưng Đồng Kỳ Minh nhìn thấy biến hóa trong ánh mắt đối phương hiện ra một tia bất duyệt.

—nhưng mà, anh ta vì cái gì lại tức giận? Kể sắp bị đuổi khỏi nhà rõ ràng là cậu mà!

Đồng Kỳ Minh cười lạnh “Anh dựa vào cái gì mà nghĩ rằng mọi việc sẽ phát triển theo tưởng tượng của anh? Lúc trước là anh nhận nuôi tôi, bây giờ lại muốn vứt bỏ tôi, vậy mà anh vẫn cho là mình đúng.”

Lý Khánh Vân im lặng không đáp.

“Tôi sẽ không đến những ký túc gia đình mà anh bảo, dù sao từ giờ đến khi tôi thành niên cũng chỉ còn hai năm, tôi có thể tự dọn ra ngoài sống một mình, những chuyện khác không phiền anh lo.” Đồng Kỳ Minh cắn răng nói.

Lý Khánh Vân cau mày, có chút kềm nén bảo “Cậu đừng hành động theo cảm tính.”

“Tôi không có!” cậu cong khóe môi, trên mặt gượng một nụ cười khó coi “Dù sao cũng như anh muốn, tôi sẽ dọn ra ngoài.” không muốn tiếp tục nhiều lời nữa, cậu liền xoay người rời đi. Cổ tay liền bị anh dùng sức nắm lấy, đau đến nhả cả mày.

“Vẫn chưa nói chuyện xong.” anh vẫn dùng âm điệu lãnh đạm như cũ mà nói.

“Chuyện cần nói đã nói, anh còn muốn thế nào nữa?” Đồng Kỳ Minh muốn rút tay nhưng lại rút không được, cảm tức trừng mắt nhìn thẳng vào anh “Anh kéo tôi lại làm gì. Buông tay ra, tôi phải đi thu dọn quần áo...”

“Đồng Kỳ Minh... cậu thật sự muốn mau chóng tránh xa tôi?”

Giọng nói của anh đê thấp, cơ hồ như không còn vẻ lãnh đạm lúc này, cảm thấy có chút xa lạ.

Đồng Kỳ Minh ngẩn người, chợt nhớ đến vài tuần trước, anh ta đã từng dùng nét mặt như không hề lưu tâm lại lạnh lùng mà bảo rằng anh đã thích cậu suốt mấy năm rồi.

Có lẽ vì chuyện này mà đối phương vẫn luôn cảm thấy phiền não, hoặc giả đối phương đang nhẫn nại điều gì đó mà cậu không biết, nhưng như vậy thì sao chứ?

“Là do anh đuổi tôi đi” Đồng Kỳ Minh nhìn Lý Khánh Vân, nhẹ giọng nói.

Có lẽ bản thân cậu không phát hiện ra, nhưng một câu ngắn ngủi này lại như bao hàm một chút bất mãn, một chút uất giận, thậm chí còn có một tia oán hận cực kỳ nhỏ.

“Như vậy là vì tốt cho cậu, tôi...” lời nói tới đây thì ngưng lại, lời muốn nói tiếp theo đều bị anh nuốt ngược vào cổ họng.

“Anh thế nào? Anh cần bản chỉ vì bản thân mình, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của tôi!” Đồng Kỳ Minh hét to “Tôi đối với anh không phải là cái loại thích kia, nhưng mà tôi ở đây đã ba năm, nơi này đã là nhà của tôi, anh cũng là người thân của tôi, anh rốt cuộc có hiểu không!?”

Anh không trả lời cậu, chỉ lẳng lặng mà nhìn. Thật lâu sau anh mới mở miệng “Thật xin lỗi.”

Đồng Kỳ Minh nhẹ nhàng thở ra, trong lòng biết là đối phương sẽ không viện cớ bảo mình rời đi nữa.

Nhưng mà, từ sau lần tranh chấp đó chung quy cũng để lại hậu quả, có những thứ bắt đầu thay đổi.

Lý Khánh Vân bắt đầu tặng ca, hơn nữa còn là tặng ca một cách thường xuyên.

Mỗi ngày không đến nửa đêm sẽ không về nhà, hơn một nửa số lần trực tiếp qua đêm ở sở sự vụ. Đồng Kỳ Minh tuy biết là anh bận rộn nhiều việc, nhưng mỗi ngày trong tủ lạnh đều chuẩn bị đầy đủ thức ăn, chưa từng thiếu ngày nào. Cậu chỉ cần hâm nóng lại là có thể ăn, điều này làm cậu bắt đầu hoài nghi.

Đối phương có lẽ là thừa dịp cậu đến trường hoặc lúc ngủ mà về nhà chuẩn bị mọi thứ, nhưng làm thế nào mà phần lớn thời gian cũng chưa từng chạm mặt nhau...

Một ngày nọ sau khi tan học, trở về căn nhà trống rỗng, Đồng Kỳ Minh bấm số gọi điện đến sở sự vụ, lại vì chút để tâm mà không trực tiếp gọi máy nội bộ cho Lý Khánh Vân, chỉ nhờ cô gái trực điện thoại chuyển máy. Nhưng bên kia đầu dây sau một hồi tút tút lại truyền đến thanh âm xin lỗi của cô gái trực điện thoại “Thật ngại quá, Lý tiên sinh đã tan sở.”

Đồng Kỳ Minh đợi ở nhà mấy giờ liền, anh vẫn chưa trở về. Hiện tại đã là mười giờ đêm, cậu bèn gọi di động cho anh.

“Alo...”

“Anh đang ở đâu?” cậu cố kìm nén cảm xúc hỏi.

“Xin lỗi, hôm nay phải tặng ca, cậu đi ngủ sớm đi.”

Nghe thấy lời nói dối ung dung bình thản của anh truyền đến từ đầu bên kia, Đồng Kỳ Minh cắn cắn môi, đầu óc nóng lên, rốt cuộc không thể áp chế được nhẫn nại.

“Anh gạt tôi, rõ ràng đã tan sở từ lâu!”

Bên kia trầm mặc hồi lâu, một lúc sau mới chậm rãi nói “Cậu nên đi ngủ sớm, đêm nay tôi sẽ không về.”

“Anh vì cái gì phải nói dối?” Đồng Kỳ Minh mím môi “Là do trốn tôi sao? Ngay cả đã tan sở cũng không chịu trở về...” tiếng nói của cậu càng lúc càng nhỏ, trên mặt vô tình lại lộ ra một tia nan kham “Tôi muốn ở lại đây, không phải để cho anh dùng cách thức này để tránh né tôi.”

“Không phải tránh cậu” thanh âm của anh có chút ghen.

“Nói dối!” cậu khẽ nói “Anh đang ở đâu?”

“Uống rượu với bạn bè.”

Anh trả lời rất bình tĩnh, nhưng Đồng Kỳ Minh chăm chú lắng nghe thì phát hiện phía bên kia điện thoại truyền đến thanh âm xung quanh không giống như ở trong nhà. Xen lẫn tiếng nhạc nhẹ còn có loáng thoáng thanh âm chuyện trò cùng nhau của nữ nhân.

“Anh uống rượu cùng ai?” cậu lạnh lùng hỏi, lại ý thức được bản thân nghe đáp án của đối phương chắc chắn sẽ không thích.

“...Một lát nữa tôi trở về.” anh không trả lời câu hỏi của cậu mà chỉ nói như vậy.

Đồng Kỳ Minh lặng lẽ nhìn di động ngắt máy.

Một hồi sau, trong phòng khách im lặng truyền ra tiếng hét thất bại của cậu nhóc.

Nửa giờ sau, Lý Khánh Vân về đến nhà.

Đồng Kỳ Minh ngồi trên ghế salon, nhìn anh đi vào phòng, không mở miệng nói lời nào.

Cậu khẽ mím môi, ngửi được mùi rượu trên người đối phương tỏa ra, thần sắc có chút khó coi, lời nói thốt ra cũng có nhiều ít ý trách cứ “Anh uống rượu với ai?”

“Bạn bè.” Lý Khánh Vân thản nhiên nói, đối với ngữ khí ngang ngược của cậu không chút khó chịu.

“Bạn bè? Là bạn gái sao?” Đồng Kỳ Minh đáp lại một cách mỉa mai.

“Không phải chuyện của cậu” Lý Khánh Vân thậm chí không thèm nhếch mi nói “Cậu nên đi ngủ, ngày mai còn phải đến trường.”

“Chẳng lẽ anh không chịu về nhà là để đi tìm bạn gái?”

“Tôi tìm người khác, cậu nên vui mới đúng.” anh nói, khóe môi như có chút nhếch lên.

Đồng Kỳ Minh trầm mặc hồi lâu, mãi cho đến lúc đối phương tỏ ra có chút không kiên nhẫn mới mở miệng “Anh tránh né tôi như vậy, so với việc đuổi tôi khỏi đây có gì khác biệt?”

Lý Khánh Vân không trả lời.

“...Tôi có thể quen với anh, nhưng mà không phải loại quen nhau mà anh muốn.” về mặt Đồng Kỳ Minh nghiêm túc “Tôi cho anh ba tháng để thử, đến lúc đó nếu anh không có cách nào khiến tôi đồng ý tiếp tục quen với anh, vậy sau này không nhắc đến chuyện này nữa, anh cũng không được giống như hiện tại tránh né tôi.”

Lý Khánh Vân ngẩn cả người.

“Được hay là không?” cậu cong môi, lộ ra vẻ mặt khiêu khích, đáy mắt hoàn toàn không có ý cười.

Mục đích thật sự của cậu là muốn thử đánh cược với đối phương. Người ta chỉ đánh cược khi cả hai đều lưu tâm thứ gì đó, cậu thì mong muốn tiếp tục làm người nhà của Lý Khánh Vân, còn Lý Khánh Vân lại muốn trở thành tình nhân của cậu, nên ván cược này rất hợp thời hợp lý, đối với Đồng Kỳ Minh mà nói thì ván cược này dù thắng hay thua, cậu cũng không mất gì.

Nếu đến cuối cùng cậu không thừa nhận đối phương, tất nhiên là cậu thắng, có thể tiếp tục lấy thân phận người nhà sống cùng đối phương. Còn nếu cậu thừa nhận Lý Khánh Vân, dù sao cũng là do bản thân mình đồng ý, vậy cũng chẳng sao.

Đồng Kỳ Minh không tưởng được nếu như bản thân chấp nhận đối phương thì mọi chuyện sẽ thành ra thế nào. Nhưng chắc chắn tốt hơn so với quần cảnh kiểu hai người hầu như chẳng hề gặp mặt nhau như hiện tại.

Ngoại trừ lý do đó, cậu lại chẳng nghĩ tới bản thân mình rốt cuộc là dị tính luyến, hay đồng tính luyến, cuối cùng có thể chấp nhận Lý Khánh Vân hay không... Cậu chỉ biết một điều, không thể tiếp tục để đối phương như thế nữa.

“Được” giọng nói anh có chút nghẹn, nhưng ánh mắt so với bình thường sáng hẳn lên.

“Nói trước, chuyện tôi không muốn anh không được ép tôi làm.” giọng Đồng Kỳ Minh nhỏ dần.

Lý Khánh Vân ngay lập tức dứt khoát “Hảo.”

Thực tế mà nói, Đồng Kỳ Minh cũng không biết chính xác cái gọi là “Quen nhau” rốt cuộc là phải làm sao. Tham khảo mấy cặp quen nhau trong lớp, hơn phân nửa là lén lút trộm nắm tay, sau khi tan học rồi thì dính lấy đối phương, lúc tan trường thì cùng nhau về nhà. Ngoại trừ mấy việc này, cũng đôi khi thấy qua mấy kẻ can đảm lớn mật đứng trong góc sân trường hôn nhau.

Mỗi khi tưởng tượng Lý Khánh Vân sẽ giống mấy bạn nam học cùng lớp cậu dùng kiểu thái độ hết sức lấy lòng đối với bạn gái áp dụng lên cậu, Đồng Kỳ Minh liền không tự chủ được, cảm thấy có chút khó chịu.

Nếu đã đồng ý rồi thì phải quen thôi, nhưng cậu sẽ không chủ động.

Lý Khánh Vân có lẽ còn có chút cố kỵ, ngoại trừ những lúc tăng ca ở bên ngoài, những lúc bình thường khác cũng không có hành động khác thường gì, nhiều nhất cũng chỉ là ở nhà cùng cậu xem DVD, cũng chưa từng hỏi cậu ra ngoài hẹn họ.

Khi Đồng Kỳ Minh chú ý tới chuyện này, mới giật mình phát giác bản thân có lẽ đã xem thường Lý Khánh Vân quá mức.

Thời gian ba tháng không dài, nhưng mà anh lại cố tình kiên nhẫn án binh bất động. Rốt cuộc là vì đối phương quá mức tự tin, hay là cảm thấy không nên dấn thảo kinh xa?

Đồng Kỳ Minh sau một lúc lo lắng, quyết định chính mình sẽ chủ động đi bước đầu.

Vấn đề này đối với cậu mà nói dĩ nhiên là thắng thua gì cũng không lỗ. Thế nên trong phạm vi bản thân có thể chấp nhận, cậu sẽ tận lực thuận theo yêu cầu của đối phương.

Tỷ như hiện tại, bọn họ đang ở phòng khách xem DVD. Rõ ràng là sofa ba người ngồi, hai người lại đều tự chọn cho mình chỗ ngồi ngoài cùng, để lại khoảng trống to đùng ở giữa.

Lý Khánh Vân xưa nay vốn đã không nhiều lời, lúc xem phim cũng thế. Cùng lắm chỉ có vài lần đi tới đi lui, chuẩn bị ít đồ ăn vặt cùng nước hoa quả cho cậu.

Đồng Kỳ Minh tần ngần hồi lâu, cuối cùng cầm remote bấm tạm dừng.

“Sao vậy?” Lý Khánh Vân quay đầu hỏi.

Cậu khẽ mím môi, gian nan nói “Anh... Anh ngồi nhích sang đây một chút.”

Ánh mắt Lý Khánh Vân hiện lên tia hoang mang hiềm thấy, nhưng cũng không hỏi lại mà trực tiếp nghe lời.

Đồng Kỳ Minh ấn ấn remote, hình ảnh trên màn hình tivi lại tiếp tục chạy.

Cậu tự cho là không chút dấu vết mà nhích nhích sang một tí về phía anh, mái tóc ngắn mềm mại cọ nhẹ lên bả vai anh, chỉ thiếu một chút nữa là dựa vào, lại như không hề thực sự dựa vào.

Bày ra một bộ dáng vô sự chẳng có gì, cậu tiếp tục ngồi xem phim, nhưng kỳ thực vành tai đã ửng đỏ cả lên.

Lý Khánh Vân đầu tiên là ngẩn ra, sau một lúc suy nghĩ cẩn trọng mới nhẹ nhàng cong cong khóe môi

—Anh cũng không phải không ý thức được bản thân mình nên ‘ra tay’, chỉ là anh muốn Đồng Kỳ Minh ‘ra tay’ trước.

Tuy chỉ có một chút xú chủ động, nhưng rõ ràng là có tiến bộ. Lý Khánh Vân tự nhủ với bản thân lúc này quan trọng nhất là phải có kiên nhẫn. Ba tháng mặc dù không dài, nhưng cũng không ngắn, anh phải từng bước từng bước mà tâm thực kinh thôn1.

Bất quá, anh lại không nghĩ đến nhóc con này so với suy nghĩ của anh không có kiên nhẫn như thế. Sợ anh ăn mất, nhưng lại tự mình dâng đến cửa. Cảm thấy nét đáng yêu lại có chút vô thức của nhóc con.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có thể là Đồng Kỳ Minh mềm lòng, không thì là cậu quá chính trực.

Dù trước mắt chỉ là thử quen nhau, cậu cũng có thể vĩnh viễn mất hết hàm mà sai bảo Lý Khánh Vân, hoặc là mặc kệ chẳng để tâm. Nhưng Đồng Kỳ Minh lại không làm như vậy, dù cho ba tháng sau có thể sẽ không chút lưu tình mà thẳng thừng cự tuyệt Lý Khánh Vân, nhưng hiện tại cậu cũng không tiếc mà tỏ ra một chút ôn nhu.

Lý Khánh Vân nhìn nhóc con đang chăm chú xem phim, thò tay qua, dùng ngón trỏ và ngón giữa chạm vào đầu ngón tay cậu. Ban đầu chỉ là như có như không xoa xoa, sau lại nhẹ nhàng cầm lấy. Cậu không hề nhìn, thậm chí mặt cũng không thêm biến sắc, chỉ để mặc anh cầm tay mình.

Tay Đồng Kỳ Minh có hơi nóng, lòng bàn tay rịn mồ hôi, nhưng Lý Khánh Vân cũng không ngại. Kỳ thật trong lòng anh chỉ muốn đem nhóc con bên cạnh kéo đến ngồi lên chân mình, hung hăng mà hôn cậu. Nhưng lý trí còn lại của anh triệt để khống chế đề ý tưởng kia xuống. Dù sao anh cũng đã đáp ứng Đồng Kỳ Minh, sẽ không làm chuyện ép buộc đối phương.

Hai giờ phát của DVD nhanh chóng kết thúc, Đồng Kỳ Minh rút tay bị Lý Khánh Vân nắm về, cúi đầu lú lú nói hai tiếng ngũ ngon rồi nhanh chân chạy lên cầu thang trốn về phòng mình.

Lý Khánh Vân nhìn bàn tay còn lưu lại độ ấm của đối phương, tự dưng mỉm cười một cái.

“Ăn đi.” anh thấp giọng nói

Đồng Kỳ Minh nhìn một bàn thức ăn, bưng chén gấp một miếng sườn chua ngọt lên gặm, mùi vị rất thơm, nước sốt bên ngoài đậm đà phủ lên chất thịt mềm mại. Bởi vì việc đêm qua, hiện tại cậu không dám nhìn đối phương, chỉ cầm đầu ăn.

Kỳ thật mà nói thì cũng chẳng có gì, chẳng qua là hai người nắm tay thôi mà...

Nhưng Đồng Kỳ Minh cứ mỗi lần hồi tưởng lại chuyện đó thì liền cảm thấy xấu hổ ghê gớm. Tuy là lúc trước đã đồng ý quen với Lý Khánh Vân, nhưng mãi đến khoảnh khắc tay bị người ta nhẹ nhàng nắm như thế, mới có chút ý thức là thật.

Người đàn ông đang ngồi đối diện kia không chỉ là người giám hộ bấy lâu nay của cậu, lại là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ muốn thân cận với cậu.

Loại cảm giác này thực phức tạp, không thể bảo là chán ghét.. nhưng cũng không làm cậu vui vẻ, nói thẳng ra thì.. đại khái rất là mâu thuẫn

—Biết Lý Khánh Vân hơn ba năm, thực tế mà nói thì cậu chẳng hiểu chút gì về đối phương.

Đồng Kỳ Minh gặm gặm đầu đũa, không hề phát hiện mình ngay cả nhai nuốt toàn bộ đều ngừng lại.

“Làm sao vậy?” Lý Khánh Vân nhướn mày, vẻ mặt bình thản.

Cậu ngăn người, vội lắp liếm nói “Không có gì, món... sườn xào này ăn rất ngon.”

Lý Khánh Vân khẽ động thân sắc, nói “Ăn tôm đi, rất tươi”

Đồng Kỳ Minh nhìn đĩa tôm to bự ở giữa bàn, có chút sững sờ. Cậu không phải không thích ăn tôm, chẳng qua ngại bóc vỏ phiền toái, lại khiến hai tay vừa ướt vừa dính mùi tanh của vỏ tôm, thế nên từ trước đến giờ cậu không ăn.

Nhưng trong vài giây cậu xuất thần, Lý Khánh Vân đã dùng đũa gấp mấy con tôm vào chén mình, sau khi bóc vỏ sạch sẽ mới đem mấy con tôm tươi rói kia bỏ vào chén cậu.

Đồng Kỳ Minh trừng mắt nhìn, bên tai vang lên giọng nói trầm ổn của anh “Còn nóng, mau ăn đi.”

Cậu gấp tôm bỏ vào miệng, ngoại trừ mùi hương của gia vị phảng phất bên ngoài, còn có hương rượu gạo thơm nồng. Thân tôm còn có chút ngọt ngọt, thêm vị mặn vừa ăn, tất cả hương vị đều rất vừa vặn phối hợp với thịt tôm. Đồng Kỳ Minh nhai nhai rồi nuốt tôm vào bụng, khoang miệng còn đọng lại dư hương.

“Ăn nữa không?” Lý Khánh Vân hỏi.

Đồng Kỳ Minh do dự một lúc, cuối cùng gật gật đầu.

Lý Khánh Vân lại bắt đầu gấp tôm. Đôi tay anh lúc bình thường dùng để lái xe, ký tên hay thậm chí chuẩn bị thức ăn, vậy mà lại không chút thô ráp mà to lớn, ngón đốt rõ ràng lại thon dài, có cảm giác như đôi tay kia nên dùng để diễn tấu nhạc khí thì hợp hơn. Đồng Kỳ Minh không biết thời thơ ấu của đối phương như thế nào, chắc là cũng không khác biệt lắm bốn chữ thiếu gia nhà giàu, vậy nên đôi tay kia mới có dáng vẻ như chưa từng làm qua việc nặng, nhưng lại có thể cử động nhẹ nhàng như vậy.

Động tác của anh rất nhanh, nhưng lần này không đem tôm bỏ vào chén mà lại vươn tay ngang qua bàn ăn, dùng ánh mắt bảo cậu há miệng. Đồng Kỳ Minh nhìn trừng trừng tay anh, ngón tay thon dài cầm con tôm mềm mại béo tròn, do dự hồi lâu mới cố lấy dũng khí há miệng cắn nửa con tôm.

Không biết là do không cẩn thận hay cố ý, trong nháy mắt đó, ngón tay Lý Khánh Vân chạm qua đầu lưỡi cậu, tiếp xúc trong một chốc ngắn ngủi.

Đồng Kỳ Minh có chút nôn nao, nếm được chút dịch rượu lưu lại trên tay anh lẫn với mùi tanh phảng phất của vỏ tôm. Hậu tri hậu giác mới ý thức được chính mình... đại khái... có thể... ước chừng như đã liếm ngón tay người ta, gương mặt lập tức đỏ bừng. Ngẩng đầu lên nhìn Lý Khánh Vân, vừa vặn ngay lúc đối phương cũng liếm ngón tay, bề ngoài thì như liếm đi nước canh dính trên ngón tay, nhưng thực tế lại phảng phất cảm giác như sự tình không chỉ đơn giản như vậy.

“Anh, anh làm cái—” cậu lắp bắp, sắc mặt luống cuống.

Lý Khánh Vân một bộ dạng như không có việc gì “Muốn ăn tôm nữa?”

Đồng Kỳ Minh liều mạng lắc đầu, vội gấp gấp ăn cho xong, mặt đỏ tai hồng trốn đến phòng khách.

Lý Khánh Vân thu dọn thức ăn còn lại, gom bưng chén đũa bỏ vào máy rửa chén, tự mình gọt ít hoa quả rồi mang ra phòng khách.

Nhóc con lúc nãy từ nhà ăn ào ào chạy ra đang nằm trên salon, tư thế nằm không đành hoàng chút nào, một chân gác lên sofa, lưng dựa vào gối dựa mềm mềm, nét ứng phó trên mặt lúc nãy mất tiêu, hiện tại đang híp mắt ngồi xem tin tức.

Trên màn hình chiếu hình ảnh của nữ ca sĩ nước ngoài nào đó đang biểu diễn, ca sĩ này bởi âm vực ca hát rất khỏe mà nhanh chóng nổi tiếng, hiện vẫn chưa quá hai mươi đã nổi tiếng khắp nơi được nhiều người hâm mộ, truyền thông khắp nơi xưng tụng là ca sĩ duy nhất của thời đại.

Đồng Kỳ Minh cũng không phải người cuồng nhiệt yêu thích nghệ sĩ gì, nhưng cậu lại ngưỡng mộ ca sĩ này. Biết được nghệ sĩ này sắp đến thành phố chỗ mình cư ngụ biểu diễn ca hát, cậu cũng cảm thấy rất hưng phấn.

Nếu như tình hình tài chính và thời gian cho phép, cậu đương nhiên sẽ đi xem biểu diễn. Bất quá sau buổi biểu diễn có tổ chức tiệc mừng, nghe nói chỉ có mười người được chọn bất kỳ ngẫu nhiên trong số khán giả được phép tham dự, việc này ít nhiều cũng khiến Đồng Kỳ Minh cảm thấy đáng tiếc

—Nếu có thể cùng ca sĩ mình yêu thích trò chuyện bắt tay, những kẻ mê âm nhạc nằm mộng cũng có thể cười nha.

“Cậu muốn đi?” anh hỏi

Đồng Kỳ Minh xoay đầu nhìn, vẻ mặt ngu ngu, tất nhiên không hề nghe thấy câu hỏi của đối phương.

“Chương trình biểu diễn kia, chỗ ngồi khu vực VIP” Lý Khánh Vân vẻ mặt lạnh nhạt “Mấy hôm trước có vị khách tặng vé, cậu muốn đi không?”

“Anh...anh có vé?” Đồng Kỳ Minh bỗng cảm thấy kinh ngạc “Nhưng mà.. vé tham dự hôm qua mới bắt đầu bán...”

“Vị khách kia là người của công ty tài trợ chính cho buổi biểu diễn này, mấy người thuộc cấp cao bọn họ đều được nhận được vé vào cửa trước.” Lý Khánh Vân rất kiên nhẫn giải thích.

“Anh có mấy vé?”

“Hai vé.” Lý Khánh Vân ngồi xuống bên cạnh “Cậu tìm bạn bè đi cùng đi, nhớ cẩn thận là được rồi.”

Đồng Kỳ Minh ngẩn người, nhất thời không nói nên lời.

Lý Khánh Vân đưa vé cho cậu, còn bảo cậu đi cùng bạn bè.

Chuyện này nói ra cũng bình thường không có gì, nhưng thực tế lại cảm thấy có chỗ kỳ cục. Chưa nhắc đến quan hệ quái lạ hiện tại giữa cậu cùng đối phương, nói đến nguồn gốc thì hai tấm vé kia vốn là của Lý Khánh Vân, phải là hai người bọn họ cùng đi... nhỉ?

Đồng Kỳ Minh nuốt nước bọt một phát, cảm thấy giọng nói của mình có chút run run “Lý...Lý Khánh Vân.”

Anh đang cho quả mật đào đã được bóc vỏ vào miệng ăn, tầm mắt đảo sang nhìn cậu.

“Anh... anh cũng đi đi.” Đồng Kỳ Minh cắn răng nói “Buổi... buổi biểu diễn kia, chúng ta cùng đi...” lời nói có chút không đầu đuôi, cậu liếm môi, hỏi thẳng “Cùng đi, được không?”

Lý Khánh Vân chỉ im lặng, một lúc lâu sau mới gật đầu. Vẻ mặt không giống như giận dữ, nhưng cũng không hề tỏ ra cao hứng.

“Nếu anh không muốn đi tôi cũng không miễn cưỡng anh, thế nên... chonên...” Đồng Kỳ Minh trong đầu một đồng hồ loạn, cảm thấy kinh ngạc khi đối phương dễ dàng đồng ý như vậy, đồng thời lại cảm thấy sợ hãi giống như mình ép buộc đối phương, nhất thời ngay cả nói cũng không thể rõ ràng, cứ ấp a ấp úng.

“Không miễn cưỡng” Lý Khánh Vân thản nhiên nói.

“Đồng Kỳ Minh nhìn trộm gương mặt bình tĩnh không hề dao động của anh... chẳng biết tại sao lại sinh ra ảo giác cảm thấy đối phương cứ như đang mỉm cười.

3. Chương 3

Lý Khánh Vân sống gần đã ba mươi năm, tuy rằng chưa từng chủ động theo đuổi người khác, nhưng dựa theo tri thức cùng kinh nghiệm của mình thì ít ra anh cũng có thể tổng kết những trọng điểm của việc đeo đuổi người khác. Mấu chốt là không được nhiều lời, trọng tâm không ngoài bốn chữ : đầu kỳ sở hảo¹.

Thế nên khi anh nhận được vé mời xem biểu diễn của khách hàng tốt bụng tặng cho, không lập tức từ chối mà ngược lại suy nghĩ thật sâu xa, anh nhớ đã từng thấy qua trong nhà hình như có CD của nữ ca sĩ này, liền đoán có lẽ Đồng Kỳ Minh sẽ hứng thú với tấm vé này.

Kết quả không ngoài sở liệu, Đồng Kỳ Minh quả thật thích nữ ca sĩ kia, hơn nữa còn muốn đi xem buổi biểu diễn của cô ta.

Lý Khánh Vân soạn sẵn mục tiêu thực hiện chiến dịch “Đầu kỳ sở hảo”, ngay từ đầu anh vốn không định đi xem cùng Đồng Kỳ Minh, bởi mấy nơi như thế này thật sự không hợp với anh. Nhưng lại không ngờ đối phương cứ nhiên chủ động đưa ra lời mời, làm cho anh vốn ban đầu chỉ là hảo ý biến thành dĩ thối vi tiến².

Bất quá cũng không có gì không tốt. Anh nghĩ thầm, cùng đối phương ra khỏi cửa cơ bản cũng có thể coi như hẹn hò rồi. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc cũng không có khả năng qua loa kết thúc. Anh có thể an bài vài việc, làm cho nhóc con kia vui vẻ hơn. Về vào cửa VIP coi như tuyết trung tống thán⁴, kế hoạch sau là cảm thương thêm hoa³, cả hai cái nào cũng có lợi.

Hiện tại đã vào thu, thời tiết có chút lạnh, hay là ngày kế sau khi buổi diễn kia kết thúc mang nhóc con đi khu khách sạn nổi tiếng ngâm suối nước nóng, hưởng thụ một phen.

Chỗ kia vốn dĩ ban đầu là khách sạn suối nước nóng đơn thuần, vài năm trở lại đây bị công ty lớn thu mua, tốn phí đầu tư tân trang cải tạo lại cho phù hợp với tầng lớp cùng tuổi tác đã được so sánh đúc kết từ khách hàng lúc trước, về sau danh tiếng mới tăng dần. Nói vậy có thể chỗ kia chắc là cũng có sức hấp dẫn đối với mấy thanh thiếu niên.

Lý Khánh Vân vừa suy nghĩ vừa cởi tạp dề.

Thức ăn đã chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy. Nhìn đồng hồ, cũng sắp đến lúc Đồng Kỳ Minh trở về nhà. Thời tiết bên ngoài có hơi âm u, trong chốc lát trời đã đổ mưa tầm tã, trên mặt đường nhựa đôi chỗ trũng dần tích đầy nước mưa, tiếng mưa rơi tí tách dội lên vạn vật át đi mọi thanh âm bên trong nhà.

Lý Khánh Vân đang lo lắng, không biết có nên đi đón Đồng Kỳ Minh hay không thì nghe thấy tiếng cửa mở. Anh bước đến huyền quan, nhìn nhóc con đang cởi giày, một thân chật vật ướt nhẹp, áo sơ-mi đồng phục mỏng manh sũng nước cơ hồ không che được thân hình gầy gò.

“Anh sao lại ở nhà?” cậu ngẩng đầu kinh ngạc hỏi “Hôm nay tan ca sớm sao...”

Lý Khánh Vân không đáp, hỏi ngược lại “Cậu ra khỏi nhà không mang theo dù?”

Anh nhớ rõ ban sáng trước khi cậu rời khỏi nhà, rõ ràng đã đem dù xếp nhét vào cặp cậu.

Cậu ngẩn người, thần sắc có chút xấu hổ “Dù... bị mất. Vừa mới nãy, tôi để quên dù ở cửa lớp, lúc quay lại đã không thấy đâu...”

Lý Khánh Vân không nói gì, tay đưa ra cầm lấy cặp của cậu, nhẹ giọng bảo “Mau đi tắm đi.”

Đồng Kỳ Minh gãi gãi mặt, thấy đối phương có chút hờn dỗi, liền biết điều mau chóng nghe lời ngoan ngoãn bước đến phòng tắm.

Kết quả của việc vừa nghe thấy một lời đã vội vã đi làm của cậu, chính là hoàn toàn quên luôn việc phải lấy khăn tắm cùng quần áo để thay. Đồng Kỳ Minh ảo não ngồi trong bồn tắm, nhìn nước nóng tỏa ra khỏi lỗ vòi trong không khí, đang tự hỏi có nên nhờ Lý Khánh Vân lấy dùm không... nhưng vừa nghĩ đến việc thân thể của mình có nguy cơ bị nhìn thấy lại có chút do dự, vắt trán suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định lén lút trở về phòng, tránh phát sinh phiền toái cho đối phương mà cũng khiến bản thân xấu hổ.

Cậu mở cửa phòng tắm, nhẹ nhàng ló đầu ra dòm ngó, thấy trên hành lang hoàn toàn tĩnh lặng mới cảm thấy trong lòng an tâm hơn. Chắc là Lý Khánh Vân đang ở thư phòng làm việc.

Cậu mang dép lê, bước nhanh ra khỏi phòng tắm, một bước vọt hai bậc gấp gấp leo thang lên lầu, lại ngay ở chỗ rẽ ở cầu thang đụng vào cái gì đấy.

Đồng Kỳ Minh che cái mũi bị đụng đến nỗi muốn bẹp dí của mình, cố gắng chịu đau đón mở mắt ra nhìn, trước mắt cậu là Lý Khánh Vân cũng đang kinh ngạc không kém nhìn ‘tình trạng’ của cậu.

Cậu ngây người một lát, mới nhớ ra là bản thân mình đang không có mặc cái gì, nhất thời không biết nên thét lên một tiếng chói tai hay là nên chạy trốn, hai tay theo bản năng che lại bộ vị trọng yếu nơi hạ thân.

Nhưng mà, trái với dự liệu của cậu, thân thể vẫn còn ướt đẫm nước được thứ gì đó ấm áp bao bọc lại.

Lý Khánh Vân nhanh chóng cởi áo khoác dệt sợi trên người ra choàng lên người cậu, còn giúp cậu cài khuy áo lại đàng hoàng. Bởi áo khoác của anh hơi lớn, rũ xuống cơ hồ như hoàn toàn che lại bộ vị tư mật của cậu.

Đồng Kỳ Minh ngẩng đầu, chưa kịp nhìn thấy vẻ mặt đối phương, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh “Mau đi mặc quần áo đi.”

Đồng Kỳ Minh quần bách, vội vàng lên lầu trở về phòng, mặc quần áo vào người đang hoang, tóc cũng dùng máy sấy cho khô rồi mới thăm thử phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng a... áo khoác dẹt sợi của Lý Khánh vẫn còn nằm trên giường cậu.

Hồi tưởng lại việc mình ở trước mặt anh cả người lóa thể, cảm thấy rất mất mặt, nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, lại cảm thấy giận bản thân mình cứ vội làm mà không chịu suy nghĩ, đồng thời vì bị Lý Khánh Văn nhìn thấy hết trơn, tự thấy bản thân lần này mất hết thể diện rồi.

Phải mà da mặt dày chút, có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra thì tốt quá rồi... Nhưng mà cậu cần bản không làm được, huống hồ gì cậu lại phải đem áo người ta đã tốt bụng cho mình mượn trả lại nữa.

Cậu cầm lấy chiếc áo khoác, lần đầu tiên mới để ý đến... mùi trên áo có chút quen thuộc—là mùi nước hoa hòa lẫn mới mùi thuốc lá...

Trước giờ cậu biết Lý Khánh Văn thi thoảng cũng có hút thuốc, nhưng cũng hiếm lắm mới thấy... còn mùi nước hoa thì hình như là nhãn hiệu khác so với lúc trước, tuy đều là mùi hương rất dễ ngửi, nhưng mùi này lại tạo cảm giác thanh sáng, đại khái có lẽ là anh đã đổi hiệu nước hoa...

Đồng Kỳ Minh ngáy ngốc hồi lâu, cuối cùng giật mình phát giác bản thân mình ngồi ôm quần áo Lý Khánh Văn mà ngửi ngửi rồi suy nghĩ linh tinh hồi lâu như vậy so với mấy tên biến thái luyến vật phích chẳng khác gì nhau, nhất thời như bị bỏng, hoảng hốt vung tay quăng luôn chiếc áo khoác.

Kết quả, mãi cho đến lúc ăn xong bữa tối, xem hết tin tức, thậm chí đã bò lên giường ngủ luôn rồi... Cả buổi tối trôi qua, vậy mà cậu vẫn không có biện pháp lôi dừng khí của mình ra để đem chiếc áo kia trả lại cho Lý Khánh Văn.

Sáng sớm hôm sau, nhìn thấy đã tới giờ đi học mà nhóc con kia vẫn chưa rời giường, Lý Khánh Văn liền đi lên lầu gõ cửa phòng Đồng Kỳ Minh. Hồi lâu không thấy trả lời, mở cửa ra mới thấy nhóc con cuộn mình nằm trong chăn bông, cả người thần trí mờ mịt.

Không biết là do mắc mưa hay do nguyên nhân gì khác mà Đồng Kỳ Minh bị cảm, còn có chút như phát sốt.

“Tĩnh tĩnh.”

Đồng Kỳ Minh mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt là vẻ mặt ngưng trọng của anh.

“Cậu bị cảm, tôi thay cậu xin phép nghỉ học. Một lát chiều tôi sẽ đưa cậu đi bác sĩ.”

Đồng Kỳ Minh cái hiểu cái không, gật gật đầu xong quay lại ngủ tiếp. Lúc bị đánh thức lần nữa thì đã là hai giờ chiều, Lý Khánh Văn giúp cậu thay quần áo cẩn thận rồi mới vác cậu nhét vào xe, đến phòng khám gần đó khám bệnh. Kết quả chẩn đoán cũng không ngoài dự đoán, Lý Khánh Văn mua thuốc rồi lái xe mang Đồng Kỳ Minh về nhà.

Trước khi đi, Lý Khánh Văn đã bật bếp nấu sẵn một nồi cháo. Chỉ có một ít gạo cùng thịt băm rau thơm nấu thành cháo, nhưng vẫn tỏa mùi rất thơm, có lẽ là còn nêm thêm những gia vị khác nữa.

Đồng Kỳ Minh chậm rãi uống một hơi cháo, cả đầu đang lúc cháng váng chỉ miễn cưỡng cảm nhận được một chút hương vị ấm áp, ngọt ngào thoang thoảng của cháo trôi vào bụng làm dạ dày ấm lên.

“Ăn thêm một chút đậu hũ.” Lý Khánh Văn đem một đĩa nhỏ đẩy sang, trên đĩa là đậu hũ ngâm tương cá ngừ, bên trên còn trang trí vài lát hành băm tinh tế.

Đồng Kỳ Minh chỉ ăn một ít, miễn cưỡng uống hết chén cháo liền buông chén đũa, lấy thuốc uống theo lời dặn dò của bác sĩ.

“Tôi đi... nghỉ ngơi.” giọng nói của cậu có chút khàn, hết như con vịt mắc mưa, cả người lác la lác lư đi lên lầu.

Lý Khánh Văn đi theo cậu, tận mắt nhìn thấy đối phương ngoan ngoãn nằm trên giường đắp chăn bông mới chịu rời đi.

Lúc Đồng Kỳ Minh tỉnh lại đã là chàng vạng tối, qua khe hở giữa hai mảnh cửa sổ mơ hồ như có thể thấy được ánh tàn của tịch dương.

Không biết có phải do bị chặn bông ủ kỹ quá không hay là do vẫn còn phát sốt, cậu cảm thấy cả cơ thể đổ một trận mồ hôi vừa ẩm ướt vừa lạnh, cực kỳ không thoải mái.

Cậu xóc chân đứng dậy, cũng không nghĩ đến bản thân còn đang bệnh, lắc lư bước vào phòng tắm, tắm một hồi thay áo ngủ sạch sẽ rồi mới đi ra.

Cậu bước xuống lầu, đèn thư phòng ngoài ý liệu chợt sáng lên, vài giây sau cửa đã bật mở. Anh đi ra, nhú mày thản nhiên nói “Xuống đây làm gì?”

“Tôi... khát nước...” Đồng Kỳ Minh tùy tiện nói bừa lý do, mới phát hiện giọng nói của mình khàn đến khó nghe.

“Về phòng đi, tôi rót nước cho cậu.”

Lý Khánh Vân một đường bước vào nhà bếp, Đồng Kỳ Minh bất đắc dĩ đành phải xoay người về phòng, nằm thẳng trên giường.

Liên sau đó anh lên lầu bước vào, trong tay cầm bình giữ nhiệt đựng nước nóng cùng một cái khay nhỏ, trên khay còn có một chén cháo trắng cùng một đĩa cải muối.

Đồng Kỳ Minh không có ý ăn gì, nhưng vì lý do phải uống thuốc, đành phải nghe lời đối phương, ăn sạch sẽ khay thức ăn, cuối cùng đem thuốc cùng nước ấm uống một hơi.

Lý Khánh Vân dường như vẫn chưa an tâm, dọn khay chén rồi đi, một lát sau trở lại vào phòng cậu, mang theo cả laptop. Đồng Kỳ Minh dựa nửa người vào thành giường, Lý Khánh Vân kéo ghế ngồi cạnh giường. Tiếp đó trong phòng chỉ còn mỗi thanh âm gõ bàn phím của anh vọng lại, cậu muốn bước xuống giường lại sợ bị ngăn cản, trong lòng có chút nhàm chán, nhin không được thở dài.

“Làm sao vậy?” Lý Khánh Vân ngẩng đầu, đảo mắt nhìn sang.

“Không có việc gì...” cậu lúng túng phủ nhận.

“...Ngủ không được?” ánh mắt của anh thật sự rất sắc sảo.

Đồng Kỳ Minh trong lòng ngầy ra, không biết nên thừa nhận hay là phủ nhận, bèn dứt khoát nằm xuống kéo chăn đắp lên, che luôn hơn nửa cái mặt, mắt cũng nhắm chặt lại.

Nhưng chỉ một lúc sau, cảm thấy giường như bị lún xuống, tiếp theo có cái gì đó ấm áp chạm lên trán mình. Cậu mở mắt ra, liền thấy tay Lý Khánh Vân đang đặt trên trán của mình, không khỏi đỏ bừng mặt.

“Anh làm gì...”

“Vẫn còn hơi nóng.” Thanh âm Lý Khánh Vân vẫn hết một điệu lãnh đạm như thế.

Đồng Kỳ Minh ngớ ngác, vừa lúc hiểu được tay đối phương chỉ là dò nhiệt độ của mình, gương mặt càng nóng rực hơn.

“Tôi... tôi... tôi đã khỏe hơn nhiều rồi, anh cứ đi làm việc của mình đi.” cậu lắp bắp nói, thần sắc có chút quẫn.

“Tôi không có việc để làm.” giọng nói của anh rất nhẹ, tay kia thủy chung không thu về, vẫn đang như có như không vuốt ve mặt cậu, sóng mũi, thậm chí cả khóe môi.

“Lúc này anh vẫn còn đang thảo văn kiện—”

“Cái đấy đã làm xong.” Lý Khánh Vân khê cong môi, dùng ngón cái ra sức chọc chọc gương mặt đỏ bừng của nhóc con “Cậu vội vã như vậy là muốn đuổi tôi đi sao?”

“Không...không có”

Đồng Kỳ Minh quần bách phủ nhận, nhưng mà mặt của đối phương càng lúc càng dán gần lại, cậu lui cũng không được, gấp đến độ chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

Môi anh nhiên kề lên trán cậu, nhẹ nhàng cọ hai cái, nụ hôn thoáng như có như không. Đồng Kỳ Minh mở to mắt nhìn, đỏ mặt mím môi không nói gì, chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm của Lý Khánh Vân “...Phải tự biết chiều cổ bản thân, nếu không...”

—Nếu không cái gì?

Lòng đầy nghi hoặc, nhưng đối phương lại không nói tiếp, cũng không chịu bước xuống giường, cứ như vậy mà ngồi dựa vào đầu giường, nét mặt so với trước kia nhu hòa một chút, tự đứng lại cảm thấy có vẻ dịu dàng mà xa lạ.

“Ngủ mau đi.” Lý Khánh Vân thúc giục.

Đồng Kỳ Minh nghiêng người, chậm rãi nhắm mắt lại, nhìn ngọn đèn vàng ấm cùng ánh mắt của đối phương, chầm chậm trôi vào giấc ngủ.

Bị bệnh hai ba ngày, Đồng Kỳ Minh cũng theo yêu cầu của Lý Khánh Vân nằm trên giường hai ba ngày. Cơ thể tuy là đã hết bệnh, nhưng Lý Khánh Vân lại quá mức lưu tâm chuyện này, mỗi lần cậu ra khỏi cửa liền bắt cậu mặc một chiếc áo khoác mỏng, làm Đồng Kỳ Minh lần đầu nếm trải cảm giác được ai đó quan tâm, song trong lòng cũng có chút phức tạp.

Buổi biểu diễn mong đợi đã lâu diễn ra vào ngày nghỉ, tranh thủ trước khi đến giờ dùng bữa tối, hai người liền đi ô-tô đến sân khấu tổ chức biểu diễn trước. Sân khấu kia không xa cũng không gần, mất khoảng một giờ chạy xe, là sân vận động được xây dựng cách đây mấy năm.

Lý Khánh Vân không mặc áo sơ-mi như mọi khi, ngược lại mặc một chiếc áo T-shirt màu đen có viền họa tiết, bên dưới mặc một chiếc quần bò màu xanh đậm cùng đôi giày đỏ xám tro trộn lẫn. Mai tóc ngắn bình thường luôn chải gọn gàng hiện tại được thả rũ xuống hai bên thái dương, nhìn anh lúc này vừa trẻ lại vừa đẹp trai.

Đồng Kỳ Minh mặc quần áo cũng không khác mọi khi lắm, T-shirt màu trắng phối với quần ống bó màu đậm, dưới chân là đôi giày vải màu xanh đậm đen, tóc thì dùng sáp chải chuốt sửa sang lại. Cả người cậu toát ra thần tình sáng láng, ngay cả ngồi trên xe cũng ngồi không yên, cứ như nhiệt huyết đang hùng hục sôi trào không cách nào bình tĩnh nổi.

Cậu rất hiếm khi biểu hiện tích cực đến mức kích động như vậy, bởi thế nên không biết hiện tại bản thân trong mắt Lý Khánh Vân không hề giống so với lúc bình thường.

Lý Khánh Vân dọc đường đi mặc dù vẫn đeo gương mặt lạnh nhạt, nhưng thực chất là phải cố hết sức mới có thể nén lại ý muốn xoa xoa đầu của nhóc con. Cũng bởi vui mừng mà khóe miệng, đuôi mắt của nhóc con đều mang theo nét cười, thực đáng yêu vô cùng.

Hai người xếp hàng vào không bao lâu thì buổi biểu diễn bắt đầu.

Bản thân Lý Khánh Vân với những buổi diễn thế này không chút hứng thú.

Tuy rằng vé VIP của hai người so với khu vực đứng tốt hơn nhiều, nhưng cậu cũng không theo những kẻ mê âm nhạc kích động quơ quào gây phát sáng hay là hướng về phía ca sĩ hô to gọi nhỏ.

Lý Khánh Vân cũng chỉ đứng cạnh nhóc con, chăm chú nhìn vẻ mặt cuồng nhiệt hết mình của đối phương.

Ba giờ diễn trôi qua rất nhanh, đến cuối buổi biểu diễn, nữ ca sĩ tóc buộc thành hai chỏm buông dài hai bên đứng trên sân khấu chọn ra mười con số, căn cứ vào mã số trên cổng vé biểu diễn. Mười khán giả may mắn này có thể tham dự tiệc mừng sau buổi biểu diễn, cũng như có cơ hội cùng cô bắt tay, ký tên.

Đợi đến khi mười con số được tuyên bố xong xuôi, Đồng Kỳ Minh thất vọng cất cổng vé của mình vào rồi quay đầu lại nói chuyện với Lý Khánh Vân, chỉ thấy anh cầm cổng vé rồi phảng phiu đưa ra trước mặt cậu.

“...A?”

“Trúng.” nét mặt Lý Khánh Vân vẫn hệt như cũ chẳng có chút thay đổi, nhưng đường cong nơi khóe môi so với mọi khi có chút nhu hòa hơn.

“Wa, wa waaaa—” Đồng Kỳ Minh la to, cầm lấy cuống vé nhìn kỹ, ngay lập tức hưng phấn bổ nhào về phía anh, hô to “Tuyệt quá đi, thật sự là trúng!”

Lý Khánh Vân chậm rãi ôm lấy nhóc con, không cười cũng không nói gì. Thân thể gầy gầy của cậu vì vẫn còn chút sốt mà tỏa nhiệt rất nóng, trên người lại có chút mồ hôi khiến toàn thân lạnh dần đi. Xung quanh bốn bề tràn ngập tiếng la hét ồn ào náo động, nhưng anh lại cảm thấy im lặng đến lạ thường.

Đồng Kỳ Minh thực hưng phấn cũng thực vui vẻ, cùng nghệ sĩ mình yêu thích trao đổi trò chuyện với nhau bằng ngoại ngữ, bắt tay rồi yêu cầu ký tên.

Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe Lý Khánh Vân, cảm xúc kia vẫn chưa thể lắng xuống, cả khuôn mặt trắng trắng trẻo đỏ bừng lên, trên gương mặt thanh tú hoàn toàn không hề che dấu nét vui sướng.

“...Vui lắm sao?”

Lý Khánh Vân nhẹ giọng hỏi, ngữ điệu vẫn bình thường như mọi khi, nhưng cũng chỉ có chính anh mới nghe ra được trong thanh âm kia hàm chứa một tia bất mãn cùng ghen tị.

Người lên an bài để Đồng Kỳ Minh có thể tận mắt gặp được thần tượng là anh, hiện tại người trong lòng chứa đầy cảm giác bất duyệt cũng là anh. Lý Khánh Vân không nghĩ bản thân mình là kẻ có dục vọng độc chiếm mãnh liệt, không ngờ bản thân chỉ vì nhóc con kia vui sướng hơn hờ mà sinh ra tâm tư đáng ghét này.

“Àn, cô ấy rất đáng yêu.” Đồng Kỳ Minh ngây ngô cười, đem chữ ký cẩn thận cất kỹ.

Lý Khánh Vân thôi không nói nữa, chính anh cũng mơ hồ nhìn ra được trong lòng đang cáu kỉnh khó chịu. Anh lái xe hướng về phía khách sạn đã đặt sẵn. Bây giờ trời cũng đã khuya, trước cả hai cũng đã tính toán phải ở lại một đêm.

Hai người làm thủ tục xong xuôi liền bước vào thang máy đi lên, cuối cùng là vào phòng.

Đồng Kỳ Minh cảm thấy hứng thú nhìn ngắm đánh giá bốn phía. Một gian phòng dành cho hai người rất rộng rãi, bên trong chỉ đơn giản bày hai chiếc giường đơn nhỏ dành cho một người, tại chỗ lạc địa song có một chiếc bàn tròn trải khăn cùng hai ghế dựa mây.

Đồng Kỳ Minh bước đến cạnh lạc địa song, ngoài trời một mảnh tối đen, xa xa vọng lại vết tích mơ hồ của ánh đèn neon.

“Làm sao vậy?” Lý Khánh Vân thả hành lý xuống, hỏi.

Cậu quay đầu lại, cười đến xấu hổ “Tôi...đói bụng”

Lý Khánh Vân có chút giật mình “Cậu đi tắm rửa một chút trước đi, tôi gọi phục vụ phòng.”

Đồng Kỳ Minh gật đầu, ngại ngừng cười một cái rồi lấy ba-lô của mình lôi quần áo ra rồi bước vào phòng tắm gội rửa một thân mệt nhọc. Phục vụ phòng khách sạn làm việc cực kỳ mau lẹ, trong thời gian Đồng Kỳ Minh tắm rửa vội vàng đã mang mọi thứ cần thiết lên.

Lý Khánh Vân đứng dậy, thấp giọng bảo “Tôi đi tắm, cậu cứ ăn trước đi.”

Đồng Kỳ Minh vui vẻ nghe lời. Cảm thấy trong miệng có chút khô đắng khó chịu, bèn tiện tay với lấy ly thức uống để bên cạnh uống một ngụm, cảm thấy trong hương thơm có chứa một chút mùi vị rất kích thích, vị ngọt nhẹ ôn nhuận, nhịn không được lại uống thêm một ngụm nữa.

“...Không ngờ Champagne uống ngon vậy.” Cậu lẩm bẩm nói, lết đến cạnh chai rượu, rót thêm một ly đầy nữa.

Thế là, đến lúc Lý Khánh Vân từ phòng tắm đi ra thì, đập vào mắt anh là cảnh tượng nhóc con kia nằm gục trên bàn, về mặt ngơ ngẩn.

1Đầu kỳ sở hảo : tùy đối tượng mà phục vụ, đại khái như hiểu rõ đối phương sao rồi mới tấn công ý mà, đúng là rất hợp với cái nghề thầy tụng của anh nha~

2Dĩ thối vi tiến : lấy lùi để tiến, dạng như khéo léo đẩy đưa, biết lùi 1 bước sau này tiến 10 bước, đại khái.. nhưng ở câu này là hàm ý, anh vốn chỉ tốt bụng để làm theo kế hoạch, ai ngờ tưởng như lùi mà hóa ra được cơ hội để tiến...

>D< dụ=“” được=“” em=“” nó=“” mời=“” đi=“” chơi=“” rồi=“” còn=“” gì=“”>

3Tuyệt trung tống thán : chỉ khi tuyết rơi đem than củi đến cho người ta sưởi ấm. Nay thường dùng để ví về việc giúp đỡ người trong lúc khó khăn, nguy cấp.

Trong truyện này đại khái ám chỉ anh nó trong lúc em nó mong chờ mà ban cho cái vé để xem a~

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Đại tuyết tống thán dự giới ẩn” [muốn tìm hiểu bấm vào]

4Cắm thượng thiêm hoa : dệt hoa trên gấm, đã đẹp rồi cho đẹp hơn đi. Em nó đã vui thì làm cho em nó vui tẹt ga đi a~

4. Chương 4

“Lý...Khánh Vân...?” Đồng Kỳ Minh vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

Lý Khánh Vân nhúu mày, bước vội qua. Chai Champagne trên bàn đã vơi đi hơn phân nửa, nước trái cây và nước ngọt vốn chuẩn bị cho nhóc con đều còn nguyên vẹn như cũ.

Hai gò má của nhóc con ửng hồng, ánh mắt cũng trở nên kỳ lạ, có vẻ như đã say.

“Ha... Haha..ha”

Đang suy nghĩ, chợt nghe nhóc con cười nhẹ, Lý Khánh Vân có chút giật mình bước qua nhìn. Đồng Kỳ Minh quả nhiên là đang cười, không phải nụ cười rụt rè thiếu tự nhiên như mọi khi mà là nụ cười hoàn toàn thoải mái, tùy ý không kềm nén.

Nhưng... rốt cuộc cậu cười vì cái gì?

Hay trạng thái thất thố không thể khống chế này là do sau khi uống rượu mà có?

“...Ừ...Anh... muốn gì...” Đồng Kỳ Minh nói chuyện có chút ngất ngừ ”Mang tôi tới nơi này...có phải là... muốn ngủ cùng tôi không...?”

—Nhóc này nhất định là đang say. Lý Khánh Vân âm thầm hạ kết luận, thản nhiên bảo “Nếu tôi nói phải thì sao?”

Đồng Kỳ Minh bày ra vẻ mặt ‘tôi biết ngay mà’, lại nghi hoặc nói “Nhưng mà không đúng nha...”

“Không đúng chỗ nào?” Lý Khánh Vân ngồi xuống cạnh nhóc con, nghiêng đầu hỏi.

“Nơi này có nhiều giường thật a...” Đồng Kỳ Minh lăm lăm nói, đầu ngheeng qua một bên “Bốn cái, năm cái, sáu cái... Tôi phải ngủ cái nào?”

Lý Khánh Vân đưa tay vuốt ve hai gò má nóng của nhóc con, thấp giọng bảo “Muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó.”

Giọng nói nhẹ nhàng vừa thốt ra, ngay cả chính anh cũng không tự ý thức được trong đó có bao nhiêu là sủng nịch dung túng. Nhưng Đồng Kỳ Minh say đến một trận hồ đồ, giác quan lẫn thần trí đều mơ mơ màng màng, nghe thấy anh trả lời lại trừng to mắt, vẻ mặt mê mang “Thật sao?”

“Ân” Lý Khánh Vân trả lời khẳng định.

“VẬY...LÝ KHÁNH VÂN... NGỦ Ở ĐÂU?” CẬU BUỒN RẦU HỎI.

“CẬU NÓI XEM?” ANH HỎI LẠI.

Hỏi lại không nhận được câu trả lời, ĐỒNG KỲ MINH bèn dùng đầu óc loạn thành một đồng của mình cố gắng mà tự hỏi, đầu lưỡi vô ý liếm liếm lên môi. LÝ KHÁNH VÂN nhất thời kèm không được, khom người vượt qua hôn lên phiến môi mềm mại thơm mát của cậu.

Nhóc con bị say rượu rồi đúng là không có khả năng phòng bị, anh mới vừa chạm vào, đã thuận lợi xâm nhập vào giữa hai cánh môi đang khẽ nhếch, luồn vào khoang miệng, tinh tế liếm hàm răng, cuốn lấy đầu lưỡi ngây ngô, chỉ nhẹ duyên một chút, nhóc con đã toàn thân run rẩy, từ cổ họng phát ra tiếng rên nhỏ nhỏ.

LÝ KHÁNH VÂN yêu thương ôm nhóc con kéo sang ngồi an vị trên chân mình, một tay ôm lấy chiếc eo thon gầy, sau đó lại hôn tiếp, nhưng môi lại bị tay nhóc con cản lại.

“...SAO VẬY?” ANH CỐ ĐỀ THẤP THANH ÂM HỎI.

ĐỒNG KỲ MINH mấp máy môi, tựa như có chút ủy khuất, lại như không biết phải làm thế nào, im lặng một hồi lâu mới mơ hồ bảo “KHÔNG CÓ...”

LÝ KHÁNH VÂN không tiếp tục hỏi nữa, chỉ bảo “NGOAN, HÉ LƯỠI RA.”

Nhóc con do dự thè ra đầu lưỡi nhỏ nhỏ của mình, ngay lập tức đã bị nam nhân kinh nghiệm phong phú ngậm lấy hấp duyệt, cái loại khoái cảm mãnh liệt cuồng nhiệt lại tê dại từ đầu lưỡi lan tỏa làm cho cậu từ eo tới chân bắt đầu mềm nhuyễn vô lực, chỉ có thể dựa vào người anh, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

“KHÔNG ĐƯỢC...”

Giữa lúc nụ hôn kéo dài, nhóc con ngắt ngứ nói, ngữ khí tựa như thở không thông. Đợi đến lúc LÝ KHÁNH VÂN chịu buông cậu ra, đôi môi mỏng manh của ĐỒNG KỲ MINH đã bị hôn đến sưng cả lên, còn có chút ửng ửng.

“GHÉT SAO?” ANH CÚI ĐẦU HỎI

Đáy mắt ĐỒNG KỲ MINH doanh đầy thủy quang, gò má đỏ ửng lên, lẩm bẩm lời vô nghĩa “KHÔNG THỂ... KHÔNG ĐƯỢC...”

LÝ KHÁNH VÂN đương nhiên nghe không hiểu nhóc con đang muốn nói cái gì, bèn hỏi lại “TẠI SAO?”

“...LÝ KHÁNH VÂN... SẼ KHÔNG VUI...” NHÓC CON LẮM BẮM.

Anh ngẩn người, chột khe giọng cười, tiếng cười trầm thấp pha lẫn chút khàn khàn, giống như móng mèo khẽ cào cào lên tâm của ĐỒNG KỲ MINH, làm cậu trong lòng có chút ngứa ngáy.

Cậu nghi hoặc nghiêng đầu hỏi “VÌ CÁI GÌ LẠI CƯỜI?”

LÝ KHÁNH VÂN cười một lúc mới dừng lại, chậm rãi xoa xoa mái tóc của nhóc con, cúi thấp xuống bên tai nhẹ nhàng thì thầm “EM.. THẬT SỰ RẤT ĐÁNG YÊU.”

Hơi thở nóng rực trực tiếp chạm vào vành tai mềm mại, ĐỒNG KỲ MINH vẫn đang có chút sững sờ, tựa hồ như ý thức được ý nghĩa trong lời nói của đối phương, bèn đưa tay vịn vào tai đang đỏ lên của mình, ai oán nói “ANH... LÀM TAI CỦA NGƯỜI TA NHỘT QUÁ...”

“XIN LỖI.”

LÝ KHÁNH VÂN thẳng thắn nhận lỗi, lại ngay lập tức há miệng ra ngậm lấy cái tai trắng trẻo đang ửng hồng, vừa hấp duyệt vừa liếm lộng. Cả người nhóc con run lên, lộ ra vẻ mặt muốn khóc.

“ĐỪNG MÀ... NHỘT QUÁ...” CẬU BẮT MĂN LẦU BẦU, HAI TAY VẼ NHƯ CŨ ĐẶT TRÊN VAI ANH.

LÝ KHÁNH VÂN dùng đầu răng cắn nhẹ, đến lúc vành tai hiện lên dấu răng mới chịu buông ra.

ĐỒNG KỲ MINH úp mặt vào người anh, chôn mặt vào hõm vai anh, rầu rĩ hỏi “LÝ KHÁNH VÂN... ĐI ĐÂU RỒI?”

Anh không trả lời, chỉ thuận tiện thay đổi tư thế, để nhóc con ngã người tựa hẳn vào lồng ngực của mình.

“Nè...Lý Khánh Vân đâu rồi?” Đồng Kỳ Minh bất mãn hỏi lại lần nữa, vẻ mặt vẫn mơ màng như cũ.

“Anh ta ở nhà.” Lý Khánh Vân thuận miệng trả lời.

“Nga...” nhóc con yếu ớt đáp lại, bỗng nhiên như hồi thần mà hỏi lại “Vậy anh... là ai?”

“Là bạn trai em.”

Đồng Kỳ Minh ngẩn người, vẻ mặt như đang cố tự hỏi mình. Một lúc sau, có chút sợ hãi nói “Đau...”

“Àn?” Lý Khánh Vân nghi hoặc.

“Có cái gì... cứ cạ cạ...” Đồng Kỳ Minh thò tay xuống, dường như muốn sờ soạng cái gì.

Lý Khánh Vân hiểu ngay lập tức, bèn níu lại cái tay của nhóc con đang bưng bưng hiếu kỳ kia lại. Vừa định đứng dậy đem nhóc con ôm đến giường thì cả cái mông của Đồng Kỳ Minh đã hoàn toàn đề lên khi quan đang phản ứng kịch liệt của anh, còn bất mãn cọ cọ vài cái, miệng ngắc ngứ nói “Cái gì vậy...”

Anh ngẩn người, cảm giác bản thân đã hoàn toàn trưởng hơn như phản ứng lại hành động của đối phương. Căn nguyên dục cầu không chỉ nóng rực vô cùng, mà còn ngạnh đến phát đau.

Đồng Kỳ Minh lại không thức thời, hết lần này đến lần khác cứ cọ rồi lại cọ. Anh mơ hồ cảm giác được khi quan dưới quần lót của mình đã dần dần ứa ra một ít dịch thể ướt át.

—Nếu có thể muốn làm gì thì làm thì tốt rồi... Anh trầm mặc suy nghĩ trong tuyệt vọng.

Lý Khánh Vân không phải không muốn cùng nhóc con kia phát sinh quan hệ, trái lại, anh là tình huống bắt buộc.

Có điều tình huống hiện tại không cho phép anh suy nghĩ sâu xa. Đồng Kỳ Minh rõ ràng đã say, không còn chút lý trí lẫn ý thức nào. Lý Khánh Vân có tha thiết mấy đi nữa, cũng không thể cùng một kẻ thần trí không rõ ràng lại chưa thành niên mà phát sinh chuyện kia.

Trái lại, Đồng Kỳ Minh không thêm hiểu cho chút chịu đựng của anh, vẫn y nhiên mềm oặt dựa vào lồng ngực anh, thỉnh thoảng lại cọ cọ vài cái. Lý Khánh Vân nhanh chóng chịu hết nổi, ôm nhóc con thả lên giường, bản thân nhắm phòng tắm mà chạy.

Lại không ngờ, vừa mới hai bước, phía sau đã bị cái gì kéo kéo lại.

Anh quay đầu nhìn, liền thấy ngón tay trắng trắng nhỏ nhỏ của nhóc con nắm chặt góc áo mình.

“Làm sao vậy?”

“Anh... đi đâu...”

“Đi tắm” Lý Khánh Vân miễn cưỡng đề nghị, bình thản nói.

Đồng Kỳ Minh hí hóp con mắt, mặt đầy hoài nghi “Thật sao?”

Lý Khánh Vân bó tay, đành phải gật gật đầu. Lại không nghĩ đến tay nhóc con càng nắm chặt hơn.

“Đừng đi mà.” giọng nói Đồng Kỳ Minh yếu ớt, nghe như là đang làm nũng.

Những lời này với Lý Khánh Vân tuyệt đối là lửa đổ thêm dầu. Anh vốn nghĩ bản thân phải mau mau rời khỏi phòng này., hiện tại đã không có biện pháp di chuyển, lại vì ba chữ kia thốt ra mà khiến cho đầu óc trống rỗng.

“Đừng đi mà... làm ơn.” Đồng Kỳ Minh tiếp tục nói “Ở lại giúp người ta đi.”

Mặc kệ nhóc con kia nói như vậy là với ý gì, lọt vào tai Lý Khánh Vân toàn bộ đều trở thành mấy câu mệnh lệnh như là “Hôn em” hoặc là “Ôm em” mê hồn. Anh bắt đầu có chút không rõ nhóc con kia có phải đang say thật hay không. Mặc dù chỉ là lửa nhỏ cũng có thể cháy lan tràn một đồng cỏ a, chỉ nói mấy câu cụt ngủn như vậy đã có sức dụ dỗ anh hiệu quả như vậy.

Lý Khánh Vân ngồi xuống dựa vào đầu giường, ôm lấy nhóc con vào ngực, một tay lần theo áo ngủ thâm nhập vào trong, tinh tế xoa thắt lưng trơn mềm của nhóc con, tiếp theo lần lên trên, men theo xương sống mà vuốt ve.

Đồng Kỳ Minh say rượu lại biểu lộ vẻ ngoan ngoãn nghe lời hiềm thấy, úp mặt chôn vào hõm vai anh, hơi thở có chút gấp gáp không che giấu được cảm giác của thân thể. Thân thể cậu vận vẹo, phía dưới thắt lưng vô ý thức cọ cọ Lý Khánh Vân.

Lý Khánh Vân giữ chặt gáy Đồng Kỳ Minh rồi hôn cậu. Cậu bị hôn một lúc liền thở hổn hển, cả người vô lực.

“Àn...”

“Có muốn không?” Lý Khánh Vân thấp giọng hỏi, một tay cầm lấy thứ gì đó đang có chiều hướng nổi lên phản ứng giữa hai chân nhóc con, chậm rãi xoa nắn vuốt ve.

Đồng Kỳ Minh hừ nhẹ một tiếng, ngay lúc anh xoa nắn hơi mạnh một chút, cả người cậu run rẩy, giọng nói ngắt quãng “Ồ... Đừng mà...”

Lý Khánh Vân không nói, cởi quần dưới thân nhóc con ra, bàn tay to rộng nắm lấy khí quan phần nộn bán nguyệt kia, dùng đầu ngón tay trêu chọc trên chóp đầu. Chỉ trong chớp lát, khí quan của nhóc con trong tay Lý Khánh Vân đã bắt đầu ngóc dậy.

Đồng Kỳ Minh mở mắt nhìn vào giữa hai chân mình, cái gì đó màu sắc non nớt toàn bộ đều trướng lên, đỉnh đầu lại có chút ướt, hai túi cầu phía dưới cũng trướng cứng.

Tay Lý Khánh Vân đang nắm lấy thứ đó, cao thấp mà trượt, thỉnh thoảng còn dùng đầu ngón tay mà xoa lộng điểm mẫn cảm trên chóp đỉnh. Đồng Kỳ Minh thở dốc không ngừng, cảm thấy nơi đó vừa cứng lại vừa trướng, đau đốn ghê gớm, sau khi được xoa nắn liên tục lại truyền đến cảm giác tê dại kỳ lạ, hai chân tách ra, ngồi trên người anh, xem chút nữa đã không có sức mà phản ứng.

“Tách rộng chân ra.” giọng nói Lý Khanh Vân khàn khàn “Để anh nhìn thứ bên dưới kia.”

Đồng Kỳ Minh ngoài mặt do dự, nhưng động tác lại không nghe theo suy nghĩ, để mặc đối phương làm thẳng một hơi.

Cần hành dần dần trở nên ẩm ướt, kế tiếp là tiểu cầu bị nhu lộng trở nên chặt cứng. Động tác của Lý Khánh Vân ban đầu vừa tỉ mỉ lại cẩn trọng, như thăm dò vuốt ve, về sau dần dần làm càn, nhéo niết vắn vê, dụng hết mọi thủ đoạn.

Đồng Kỳ Minh bị lộng đến toàn thân cương ngạnh, cũng không biết là thống hay là khoái, chỉ một chốc đã khóc không thành tiếng “Buông tay... đừng có sờ mà...”

Nghe thấy nhóc con khóc nức, kẻ nào đó cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, lại một lần nữa sảo lộng khí quan đang đứng thẳng. Không bao lâu sau, nhóc con khóc một tiếng bắn lên tay anh.

“Thoải mái không?”

Đồng Kỳ Minh cắn môi liều mạng lắc đầu.

“Vậy lại một lần nữa.” Lý Khánh Vân thử hỏi.

“Không mà...” Đồng Kỳ Minh hốt hoảng nói năng lộn xộn “Phải lau cho sạch... không thể ở trên giường.”

Lý Khánh Vân ngẩn ra “Đâu có làm dơ.”

“Nhưng mà...” Đồng Kỳ Minh vẽ mặt mê mang, nhìn chất lỏng trắng trắng nửa đục nửa trong suốt trên tay Lý Khánh Vân “Trên tay nhiều quá... thật nhiều...” Nói nói rồi lại như muốn khóc nức lên.

Lý Khánh Vân không nói lời nào, vươn lưỡi liếm từng giọt từng giọt dính trên tay, xong xuôi mới đưa tay ra trước mặt nhóc con bảo “Đã sạch rồi.”

Nhóc con lại im lặng chần chừ không đáp.

Anh ngẩng đầu, mới phát giác Đồng Kỳ Minh đang trong tình trạng mặt đỏ tai hồng đến dị thường khoa trương, cả người đều nhẹ nhẽo run lên, thứ be bé vừa mới phát tiết một lần ở nửa dưới người lại ngóc dậy, trên đỉnh còn tiết ra một chút trọc bạch ướt cả đùi. Anh càng sững sốt hơn khi nhìn thấy nhóc con kia ngay cả khoe mắt đều đỏ lên.

“...Ai cho phép anh ăn...” ngữ điệu Đồng Kỳ Minh gần như là trách cứ, trừng lớn đôi mắt đã phấp phồng, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Lý Khánh Vân không nói gì.

—Nhóc này hình như đã có chút tỉnh táo. Anh yên lặng thâm suy nghĩ.

Nếu như bảo lúc đầu Đồng Kỳ Minh là do say đến mờ mịt mà thần trí không rõ ràng, hiện tại sau khoái cảm do cao trào lúc bắn tinh làm cậu ít nhiều cũng có chút tỉnh táo.

Cả hai đều trầm mặc, Đồng Kỳ Minh bỗng phát hiện bên dưới mình hình như có gì đó khác thường, muốn lấy quần lót mặc vào, lại bị ai kia nắm tay.

“Làm gì—” mới vừa nói được hai chữ, môi đã bị chặn lại.

Đang lúc nụ hôn dữ dội mãnh liệt, tay bị đối phương nắm giữ đung đến thứ gì đó, cả bàn tay cậu nắm lấy thứ vừa nóng vừa cứng rắn. Trí não Đồng Kỳ Minh trống rỗng, đến khi phục hồi lại mới phát hiện tay mình đã đặt ở nơi đó của Lý Khánh Vân, bị lôi kéo vuốt ve lên xuống, thậm chí nắm lấy lồng.

Thứ kia của anh thật rất cứng, cho dù là cách một lớp vải quần cũng không che giấu được hình dạng rõ ràng kia. Nhiệt độ mặc dù xuyên thấu qua lớp vải dường như vẫn có thể truyền tới tay rõ ràng, nóng rực như lửa.

Đồng Kỳ Minh muốn rút tay lại, nhưng lại không muốn tỏ vẻ phản kháng rõ ràng, bản thân mình mới này được đối phương xoa xoa mới xuất ra, nên theo lẽ thường mà nói, Lý Khánh Vân yêu cầu cậu ‘báo đáp’ lại một lần cũng không có gì quá đáng.

Nhưng mà... loại cảm giác này thực sự lạ quá đi.. Đồng Kỳ Minh bị động, để Lý Khánh Vân tùy ý cầm tay cậu mà làm việc. Có cảm giác như thực tế đối phương chỉ là mượn tay cậu để tự xử.

Đối với mấy chuyện này, kinh nghiệm của cậu cũng không phong phú mấy. Ngẫu nhiên có vài lần cũng chỉ tự mình qua loa ma sát giải quyết, cũng không phải mê đắm gì lắm. Nhưng mà Lý Khánh Vân làm cậu hết sức thoải mái, cảm giác bên dưới tuân theo nhiệt lưu, giữa hai chân như tê dại đi, khoái cảm bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho tan chảy ấy quả thật cậu chưa nếm trải bao giờ.

Nhưng mà vừa nghĩ đến, Đồng Kỳ Minh liền cảm thấy có chút áy náy mơ hồ.

Lý Khánh Vân không chỉ đơn giản làm cậu xuất ra, còn có hôn rồi vuốt ve, thậm chí còn dùng đến thủ pháp đa dạng phong phú... Tuy rằng là do bản thân cậu say mới mặc danh kỳ diệu mà diễn biến đến mức này, nhưng về tình về lý, đáng lý ra lúc này cậu không nên tỏ ra bị động như vậy.

Đồng Kỳ Minh cắn chặt răng, thò tay trái đang rảnh rỗi, vụng về kéo quần lót của anh xuống rồi mọ mọ tay vào, nắm cái thứ kia lên. Lý Khánh Vân chỉ giật mình một chút, liền mau chóng phối hợp lột luôn quần ra. Đồng Kỳ Minh nhìn cơ bụng gọn đầy của anh, mao phát nơi riêng tư mềm như sơ thảo¹, cả khí quan đang bùng bùng phấn chấn sục sôi ẩn ẩn hiện hiện gân xanh, ngón tay có chút rụt rè vỗ vỗ lên chóp đầu, nhẹ nhẹ xoa một chút.

Liền nghe thấy tiếng thở dốc của anh.

...Thô ách, trầm thấp... phảng phất như có thứ áp lực gì không thể thoát ra... Nhưng mà, bộ dạng lại không giống như không thoải mái.

Đồng Kỳ Minh do dự dùng luôn cả hai tay, trượt lên trượt xuống, thứ nặng trĩu kia nằm hẳn trên tay cậu. Phân lượng tính khí của nam nhân trưởng thành mang đến một thứ cảm giác rất là lạ. Đồng Kỳ Minh cố gắng chịu đựng sức nóng trên bề mặt, tay nắm chặt một chút, bất chợt động tác vuốt ve lúc này của anh, đến khi chạm vào chóp đỉnh làm tiết ra một chút dịch ẩm ướt thì có chút nới lỏng tay, tò mò sờ sát mặt vào nhìn.

Thứ chất lỏng trong suốt từ tiểu không² chảy ra, sờ sờ lên có chút nhẵn mịn, không giống với thứ dính dính đặc đặc lúc nãy cậu bắn ra...

Đồng Kỳ Minh lấy ngón tay thử thăm dò xoa nắn nhẹ nhàng chỗ đó, trên đỉnh lại chảy ra nhiều chất lỏng hơn.

Đang lúc nhóc con nảy sinh hứng thú đối với thứ kia thì đồng thời, Lý Khánh Vân... chịu đựng hết nổi rồi a.

Thứ gì đó dưới thân Đồng Kỳ Minh đang hơi gượng lên, sau lại tràn ra trọc bạch dính lên đùi non. Nhìn cảnh ấy, Lý Khánh Vân không tự chủ được mà tưởng tượng thứ này giống như dấu vết mà nhóc con vừa bị sắp đến chỗ sâu nhất vừa không ngừng bị trườn lộn cho đến khi gần lên cao trào mới vội rút ra bắn lên trên đùi, tất nhiên phải nói thêm người có thể làm chuyện đó với Đồng Kỳ Minh chỉ có thể là anh.

Nhưng vào thời điểm này, ý nghĩ đen tối vẫn chỉ có thể là ý nghĩ đen tối. Lỡ mà làm một lần đến cùng, vô ý lại dọa đến nhóc con trước mặt mình vốn vô tri về phương diện kia thì... Mặc dù thật sự rất muốn, nhưng ai đó cũng chỉ có thể nhẫn nại, hoặc là, a không được thì b vậy, dùng phương pháp khác để giải dục niệm.

Lý Khánh Vân trở người, áp nhóc con dưới thân. Hạ thân trần trụi của hai người dán cùng một chỗ, tay nhóc con hoảng hốt luông cuống bám lấy vai anh.

“Anh làm gì... A!”

Câu hỏi vừa mới nói ra được một nửa, nửa câu sau do kinh hách mà biến thành tiếng rên rỉ cao vút.

Lý Khánh Vân di chuyển thất lưng, ma sát thứ bùng bùng phần chân như sắt của mình với thứ kia của Đồng Kỳ Minh... Hai thứ cứng rắn cùng ma sát vào nhau, nhưng hai người một lớn một nhỏ khác biệt nhau xa, về sau cơ hồ chỉ còn Lý Khánh Vân đơn phương kéo theo động tác của Đồng Kỳ Minh. Thứ nhỏ nhỏ nhặt màu bị chèn ép giữa tính khí và phần bụng, mao phát thừa thớt bị lộn đến vừa ẩm ướt vừa hỗn loạn.

Đồng Kỳ Minh nhin không được rên rỉ, cảm thấy xấu hổ mà vùi cả gương mặt vào ngực ai kia, hai chân bị mở rộng, bị giam giữa thất lưng trắng kiện, ngón chân cậu không tự chủ được mà cong lại duỗi ra, thất lưng hơi hơi nảy lên.

...Thật là đáng sợ a, rõ ràng chỉ là để cùng một chỗ rồi ma sát trượt lên xuống, lại mang đến khoái cảm so với lấy tay vuốt ve có khi còn muốn dữ dội hơn gấp trăm lần... Hơn nữa động tác đối phương lại kịch liệt như vậy, mỗi lần đều hung hãn chà đạp cậu, chớp đỉnh của hai người còn chảy ra hỗn hợp dâm dịch hòa lẫn vào nhau, không thể phân rõ là của ai, thậm chí còn chảy xuống lan dọc trên chân cậu.

Hai gò má Đồng Kỳ Minh đỏ bừng, hốc mắt vì sinh lý kích thích mà tiết ra nước mắt, chỉ cảm thấy nơi đối phương cọ xát nóng ran, có chút đau đau, nhưng khoái cảm hưng phấn khó kềm chế lại càng nhiều hơn.

Cả người cậu căng thẳng, hạ thân một trận co rút, trong nháy mắt lúc phát tiết ra cơ hồ như hô hấp suýt chút nữa là đình chỉ. Khi cậu còn đắm chìm trong cao trào thì Lý Khánh Vân cũng bỗng chốc hụt hơi đẩy thật mạnh vài cái rồi bắn ra.

Bị dùng sức thặng lộn, hơn nữa toàn bộ chất lỏng nóng rực kia đều dính lại giữa hai chân, Đồng Kỳ Minh nhin không được toàn thân run rẩy một trận, mở mắt nhìn ai kia đang ở trên người mình thở dốc, chẳng mấy chốc thấy trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Lý Khánh Vân nhìn nhóc con mê man ngất đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, vừa thỏa mãn vừa bất mãn.

1 Sơ thảo : cỏ thừa :”>

2 Tiểu không : lỗ nhỏ, ở thì.. thứ mà ai cũng biết là gì ấy

5. Chương 5

Đồng Kỳ Minh ngủ rất lâu.

Đến lúc cậu tỉnh lại thì đã gần giữa trưa.

Cả căn phòng im lặng, trần nhà xa lạ, ánh mặt trời chói chang, quần áo rơi vãi tứ tung trên mặt đất. Trên người cậu chỉ mặc độc mỗi cái quần lót. Da thịt trần trụi vẫn khô ráo như mọi khi, chẳng mấy may lưu lại chút dấu vết nào của đêm qua.

Mà Lý Khánh Vân cũng chẳng thấy đâu.

...Là mộng sao?

Vừa tự hỏi bản thân, cậu liền ngay lập tức bác bỏ cái khả năng này. Trí nhớ con người thường thường là một loại tra tấn người còn sống, với Đồng Kỳ Minh thì hiện tại cũng không ngoại lệ.

Đêm qua là cậu say, là cậu níu kéo anh không chịu buông, cũng là do cậu sa vào chuyện đó mà không hề cự tuyệt.

Hồi tưởng lại Lý Khánh Vân đối đãi với mình thế nào đêm qua, Đồng Kỳ Minh nhất thời đỏ mặt, vội vàng tung chăn ra để kiểm tra thân thể của mình.

Trên người cái gì cũng đều không có, dù cho là một cái hôn ngân nhàn nhạt đi nữa... Đang lúc trở mình chợt thấy nơi bắp đùi đau đớn, Đồng Kỳ Minh nhú mào kéo quần lót xuống, vừa thấy đã ngay lập tức ngưng.

Một dấu răng hình bán nguyệt ở ngay đùi non gần bộ vị kia của cậu, dấu vết tựa như...

Mặt Đồng Kỳ Minh hết đỏ rồi trắng bệch ra, trắng rồi lại đỏ.

Trong trí nhớ hoàn toàn không có cảnh này. Lý Khánh Vân quả thật có hôn cậu, nhưng cũng không có hôn đến địa phương tư mật như thế...

Không không không, có lẽ đây là sau khi chuyện kia phát sinh, sau lần thứ hai cậu liền mất đi ý thức, có lẽ là lúc đó...

Vừa hồi tưởng lại, hai tai cậu liền nóng lên. Mấy cái trọc bạch kia vốn dính hết trên người cậu nhưng hiện tại lại sạch sẽ như vậy, nghĩ kiểu nào cũng biết là được tắm rửa mới sạch sẽ như vậy. Nhưng cậu lại không nhớ là mình lúc đó có tự tắm rửa xả nước a, từ đó mà suy luận ra, rõ ràng là Lý Khánh Vân sau đó giúp cậu tắm rửa.

Ngay lúc Đồng Kỳ Minh đang mải mê suy nghĩ về quá trình mọi thứ diễn ra cho thật hợp lý, cửa phòng bật mở. Lý Khánh Vân điềm nhiên như không bước tới, trên tay cầm tạp chí, chân xỏ cả dép lê, bước đi cực nhẹ nhàng.

“Tỉnh?”

Đồng Kỳ Minh trằm chằm bông lại, kéo quần lót lên, lấp bắp “Àn, việc... việc đêm qua... tôi...”

“Cậu say rượu.” Lý Khánh Vân một giọng thản nhiên “Mau mặc quần áo vào đàng hoàn, còn đi dùng cơm trưa.”

Đồng Kỳ Minh sửng sốt, mau chóng khấn trương với tay lấy quần áo dưới giường lấy lên, trằm trong chăn bông cực nhọc mặc vào, nhưng trên mặt vẫn nóng như bỏng, vẻ mặt cũng mất tự nhiên đi.

“Lý Khánh Vân, tôi...”

“Xin lỗi” anh trầm giọng nói “Tối hôm qua là lỗi của tôi.”

Đồng Kỳ Minh ngẩn người, kinh ngạc ngược đầu.

“Lẽ ra tôi không nên làm như vậy, thật xin lỗi.” Lý Khánh Vân thản nhiên nói, ánh mắt nhìn thẳng vào cậu không giống với hơi hột lạnh đậm như lúc trước “Cậu vẫn còn vị thành niên, sau này uống rượu nên chú ý, say đối với thân thể không tốt.”

“Anh... có ý gì...” Đồng Kỳ Minh cắn môi.

“Tối hôm qua bởi vì cậu say, thần trí không tỉnh táo.” Lý Khánh Vân vẫn ung dung như cũ “Sau này tôi sẽ không làm như thế nữa.”

Đồng Kỳ Minh chỉ cảm thấy trong ngực một trận chua chát tràn qua, nhưng lại không biết là vì sao. Lời Lý Khánh Vân nói nghe qua đúng là có vài phần đạo lý, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì như có chỗ nào đó không đúng.

Cậu trầm mặc hồi lâu mới mở miệng “Tôi... đâu có trách anh...”

Anh im lặng không đáp.

“Đêm qua... là tôi uống rượu say, nhưng mọi chuyện đều nhớ rõ...” Đồng Kỳ Minh nuốt nước bọt một cái, giọng nói càng lúc càng nhỏ “Anh không có... bắt buộc tôi...”

Lý Khánh Vân mím môi, ngồi xuống bên mép giường, trong giọng nói nghe ra có phần ngập ngừng khó nhẹn “Cậu không tức giận?”

Đồng Kỳ Minh không trả lời, buông thông tay, chậm rãi lắc đầu.

Một lát sau, có thứ gì đó rất nhẹ chạm lên đỉnh đầu cậu, chậm rãi mà từ tốn xoa xoa mái tóc rối nùi. Cậu hơi hí mắt nhìn trộm, là tay của anh đang xoa đầu cậu.

Rõ ràng là bản thân bị người ta xoa đầu, hành vi này cơ hồ hết như động tác người lớn thân thiện với người nhỏ, rất đáng ghét... vậy mà lại khiến Đồng Kỳ Minh lúc ấy chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ngón tay cũng vô thức nín chặt khăn trải giường.

—cậu còn nhớ rất rõ, tối qua đôi tay kia đã chạm vào mình như thế nào...

Không khí ái muội cực kỳ chỉ duy trì trong chốc lát. Lý Khánh Vân thu hồi tay lại, Đồng Kỳ Minh đi rửa mặt để chuẩn bị xuống lầu dùng cơm.

Đồng Kỳ Minh phục hồi tinh thần lại rồi, liền hết như chạy trốn vào phòng tắm, ngay cả cửa cũng ra sức đóng lại một cái ầm thật to.

Cậu ngơ ngác nhìn thẳng nhóc trong gương, mặt đỏ bừng tai thì ửng hồng, thần sắc mê mang... Vừa xa lạ cực độ, lại vừa hết sức quen thuộc, cậu thật không thể tưởng tượng được trên mặt mình lại xuất hiện loại biểu tình này.

Đồng Kỳ Minh rửa mặt xong, hai người đi thang máy xuống lầu.

Khách sạn Resort rất rộng lớn, chỉ là khu vực ăn uống cũng chia ra đủ loại đủ kiểu.

Lý Khánh Vân cùng Đồng Kỳ Vân vào một khu nhà trang hoàng thanh lịch, trần nhà thạch cao khắc hoa văn, đến khu vực dùng Buffet tự chọn ở gần lạc địa song, để nhóc con tự mình chọn thức ăn, còn anh chỉ lấy cà phê uống.

Nhóc con cầm chén đĩa, bưng bưng hưng trí đứng ở nơi đặt thức ăn nguội xem trái xem phải. Lý Khánh Vân nhìn bóng dáng thiếu niên, buông cốc cà phê xuống định đứng dậy đi thì bị ai đó vỗ lên vai.

“Chỗ này vậy mà cũng gặp, thật trùng hợp nha.” giọng nói đối phương mang theo ý trêu tức.

Lý Khánh Vân hơi giật mình quay đầu lại “Anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Tôi nghe trợ lý anh bảo anh nhờ người ta giúp mình đặt phòng ở đây, nên cố ý đến xem. Thật không ngờ anh chỉ dẫn tên nhóc con đó đi chơi.” đối phương tiếc nuối thở dài, đôi lông mày xinh đẹp hơi hơi nhăn lại ra vẻ như khó xử “Uống công tối qua tôi còn đặc biệt đuổi bạn gái đi, anh vậy mà ngay cả cái biểu tình kinh hỉ cũng keo kiệt không thêm cho tôi xem.”

Lý Khánh Vân cười nhạt “Tôi cũng không hề muốn ngoài thời gian đi làm mà vẫn phải gặp anh, luật sư Tào.”

Nghe thấy lời anh nói, Tào Trọng Dung chỉ cười “Sao vậy? Chẳng lẽ mỗi ngày gặp tôi một nhọc cho thẩm mỹ của anh lắm sao?”

Tào Trọng Dung tự kéo ghế dựa ra ngồi xuống, trên mặt vẫn một nét cười nhạt “Nhắc mới nhớ, gần đây anh trở nên rất kỳ cục nha. Thời gian cùng đồng nghiệp nhàn liêu cũng ít hơn so với hồi đó. Mọi người còn tưởng anh bị hỏng chỗ nào. Sau lại nghe đến chuyện trợ lý thay anh đặt phòng, mới ngộ ra là anh bên ngoài có người. Thế là tất cả ủy nhiệm tôi thay mặt đến viếng một chuyến, không nghĩ tới anh tự nhiên lại mang theo thằng nhóc kia đi chơi.”

Lý Khánh Vân không nói gì, chỉ bình thần nhìn Tào Trọng Dung.

“Được rồi, được rồi, sự thật là mọi người cá cược với nhau, chủ xị là Dương Văn Hải. Tôi chỉ là kẻ bị sai đi phục vụ nhân dân, tự mình lặn lội đến đây xác nhận có phải anh có tâm hoan hay không thôi.” Tào Trọng Dung nhún vai mỉm cười.

Dương Văn Hải trong lời nói của anh cũng là luật sư đứng đầu trong sở sự vụ của bọn họ, là đàn em hồi đại học của hai người Tào Trọng Dung và Lý Khánh Vân, bình thường tính cách rất hoạt bát, tuy rằng thường hay làm ra mấy chuyện tào lao quái lạ đáng bị chê cười, nhưng năng lực cá nhân lại không tệ một chút nào.

“Chuyện này không liên quan đến mấy người.” Lý Khánh Vân nhíu mày.

“Đừng nói tàn nhẫn như vậy chứ, phải biết là mấy nàng trợ lý của Dương Văn Hải ở sở sự vụ đều thâm yêu anh đó nha.” Tào Trọng Dung lắc đầu “Bất quá chuyện này mọi người đều biết.”

Lý Khánh Vân đối với hai cô gái mà Tào Trọng Dung đề cập không có ấn tượng đặc biệt gì, chỉ nhớ mang máng hai người đều là người mới tốt nghiệp ra trường năm nay, vừa vào sở làm không lâu. Bộ dáng trẻ trung, vẻ mặt xinh đẹp, trang điểm cũng dị thường quá mức, đặc biệt rất được mấy chàng luật sư trẻ tuổi trong sở ưu ái.

“Tôi không biết” Lý Khánh Vân thoáng giãn mày “Cũng không cho phép mấy người lấy chuyện riêng của tôi để cá cược.”

“Ai, chia anh một phần ba là được rồi chứ gì? Hiện tại kết quả nhà cái ăn hết a— tất cả mọi người đều đặt anh có tâm hoan.”

“Chưa đủ.” Lý Khánh Vân bĩu môi, phẳng phất nét cười lạnh, thần sắc lúc này hoàn toàn thả lỏng.

“Chú em, ăn ở phải để chút đức chứ.” Tào Trọng Dung vẫn cười cười “Dương Văn Hải, anh, tôi, ba người ba phần bằng nhau chưa đủ nữa sao?”

“Một nửa, nói tiếp miễn bàn.” Lý Khánh Vân đứng dậy, không thèm quay đầu lại nhìn mà thẳng bước đến chỗ Đồng Kỳ Minh.

Tào Trọng Dung nghe thấy vậy méo xẹo cả mặt, cả người tựa vào lưng ghế, không biết là nên cười vui hay lo lắng thờ dãi.

“Vi này chính là...” Đồng Kỳ Minh vẻ mặt nghi hoặc.

“Cộng sự của tôi, Tào Trọng Dung.” Lý Khánh Vân lạnh nhạt như cũ.

“Tiệc mừng lần trước tôi có việc bên ngoài, vẫn chưa diện kiến cậu. Xin chào, cứ gọi tôi là luật sư Tào là được.” Tào Trọng Dung cười cười, ngũ quan bắt mắt làm cậu không thể nhìn thẳng.

Không phải là nói Tào Trọng Dung khó coi quá mức hay đẹp mắt quá mức, mà là cái loại phong thái gì gì đó... Lúc đối phương cười rộ lên, chẳng biết tại sao luôn có cái cảm giác ‘tiểu lý tàng đao’ 1, lên tiếng nói chuyện cũng khiến người ta liên tưởng tới ‘khẩu mật phúc kiếm’ 2. Bề ngoài mặc dù không có vẻ gì kiêu ngạo, nhưng bên trong đại khái rất giống một lão hồ ly.

Đồng Kỳ Minh trong lòng tuy ý thức được đối phương là cộng sự của Lý Khánh Vân, hẳn cũng không phải người xấu gì, nhưng lại không tự chủ được có chút rụt rè.

“Luật sư tào khỏe, cứ gọi em là Đồng Kỳ Minh.” cậu nhỏ giọng nói.

Tào Trọng Dung gật đầu, vẫn bảo trì nụ cười, chuyển đề tài nói “Phải rồi, hai người hôm nay ở thêm một ngày sao?”

Lý Khánh Vân dù bận vẫn nhàn nhã buông tách “Không, đợi một lát dùng cơm xong sẽ đi.”

Anh vừa nói, vừa liếc mắt trông một cái như cảnh cáo tên ngồi trước mặt mình.

Tào Trọng Dung đương nhiên sẽ không hiểu, cười bảo “Tiếc thật, nơi này tốt vậy mà, chẳng những có ôn tuyền thủy liệu, phía sau khách sạn còn có bãi cát, nghe bảo gần tới còn có thể dùng thức ăn do chuyên gia nướng nữa.”

Lý Khánh Vân bắt động thanh sắc “Thứ hai cậu ấy còn phải đến trường, xế chiều hôm nay trở về mới kịp.”

Đồng Kỳ Minh không chú ý đến lời nói của hai người, chỉ nghiêm túc chiếu cố đồng thức ăn trên bàn, lúc này mới mở miệng ngắt đầu nói “Hai người nói gì vậy?”

“Không có gì, tiếp tục ăn đi.” Lý Khánh Vân thuận tay rút khăn ăn, giúp nhóc con lau sạch nước sốt trong lúc ăn vô tình dính vào tay.

Đồng Kỳ Minh uống một hộp nước trái cây, không để tâm lắm, đứng dậy bảo “Hai người muốn ăn cái gì? Em giúp hai người lấy.”

“Không cần, cảm ơn.”

Tào Trọng Dung khách khí cười. Lý Khánh Vân thì trực tiếp dùng ánh mắt trả lời. Nhóc con cũng không nói nhiều, tự mình đi đến chỗ chọn thức ăn.

Đối phương vừa đi khỏi, Tào Trọng Dung lập tức mở miệng “Luật sư Lý, lúc này nếu tôi không nhìn lầm thì anh giúp cậu ta lau tay?”

“Nếu đúng thì sao.” Lý Khánh Vân trên mặt không hề nao núng, không chút biến đổi.

“Cho dù cậu ta có là con nuôi của anh cũng thực không khỏi làm người ta buồn nôn.” về mặt Tào Trọng Dung có chút nghi ngờ “Anh thật là cái người tên Lý Khánh Vân mà tôi quen sao?”

Lý Khánh Vân không trả lời.

“Tự nhiên lại lau tay cho tên nhóc kia, cái tên lạnh như băng kiêu lời dối bạn tình như ăn cơm đi đâu mất rồi!” Tào Trọng Dung rõ ràng là bị đả kích lớn, đột nhiên như có linh quang chợt lóe, kinh ngạc nói “Không thể nào... Lý Khánh Vân, đừng nói với tôi là anh—”

Lý Khánh Vân nhú mày “Tôi không phủ nhận.”

“Cậu ta là vị thành niên đó, là phạm tội đó.”

“Tôi biết.”

“Căn cứ theo luật pháp mà nói thì, loạn luân cũng thành lập.”

“Tôi biết.”

“...Anh thật sự thích cậu ta như vậy?”

“Không biết” Lý Khánh Vân hiếm khi có một chút do dự “Đại khái là đúng đi.”

Nếu không thích, anh tội tình gì phải đáp ứng yêu cầu của nhóc kia, lấy ba tháng làm hạn định quen nhau?

Nếu như là anh của lúc trước, muốn có thứ gì đó thì dù phải dụng hết thủ đoạn cũng phải có được trong tay, chỉ có duy nhất Đồng Kỳ Minh là ngoại lệ.

Anh cũng không nghĩ sẽ bức bách thái quá nhóc con quật cường lại có chút ngốc nghếch kia, anh rất sẵn lòng tin là đối phương sẽ động tâm với mình. Cho nên, dù kỳ hạn chỉ có ba tháng thôi thì sao chứ?

Lý Khánh Vân cũng không nghĩ Đồng Kỳ Minh sẽ thực sự cự tuyệt anh, hơn nữa sau biểu biện sáng nay của nhóc con càng khiến tin tưởng của anh thêm kiên định hơn.

Trở về nhà, mọi chuyện hết thảy lại như cũ.

Khi Đồng Kỳ Minh hồi tưởng lại đêm đó, tuy từng nói không trách đối phương, nhưng cậu thực sự không biết nên đối mặt với Lý Khánh Vân thế nào, bèn dứt khoát chơi trò im lặng, ngay cả tầm mắt cũng không dám hé hắt qua.

Cậu thực sự là không biết phải làm thế nào. Mặc dù thời buổi này, đám thanh thiếu niên cỡ tuổi cậu đối với mấy loại chuyện kiểu này cũng không mấy bận tâm hay ngượng ngùng gì gì đó.

Cũng có khi mấy tên bạn tốt hứng lên sẽ hện nhau cùng ngồi xem AV rồi bình luận một trận tưng bừng, cũng có mấy lần trong lúc đó, cả đám đang cao hứng bèn cùng nhau ‘tự xử’ tập thể.

Biết rõ là vậy a, nhưng cậu vẫn là không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lý Khánh Vân không phải như mấy tên bạn cùng lớp cậu, không phải thuận miệng là cái gì cũng kể cho nhau nghe được.

Cậu cũng không dám vờ như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhưng bắt cậu phải đối mặt thì cậu không đủ dũng khí làm chuyện đó.

Đối phương thì ngược lại, bộ dáng vẫn như kiểu chẳng có việc gì, Đồng Kỳ Minh không khỏi nghĩ thầm, có phải mấy phương diện này kinh nghiệm anh ta rất phong phú không...

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, không hiểu sao trong lòng thấy chua chua.

Thật lòng mà nói thì cũng chả có gì kỳ quái. Lý Khánh Vân hơn cậu mười mấy tuổi, phỏng chừng lúc đối phương quen bạn gái thì cậu ngay cả nói cũng chưa biết nói nữa là.

“Vừa nói gì?” bên tai truyền đến giọng nói của anh.

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, hồi thần lại mới ý thức bản thân hình như đã bất cẩn nói ra những suy nghĩ của mình.

“Không có gì.” cậu muốn nói dối cho xong chuyện “Thịt bò chưng hôm nay không tệ, ăn rất ngon.” nói xong, gấp một miếng thịt bò cho vào miệng.

Lý Khánh Vân đặt đĩa xuống, thản nhiên nói “Muốn nói gì cứ nói thẳng đi.”

Đồng Kỳ Minh nhai nhai miếng thịt bò thơm ngào ngạt, do dự hồi lâu mới úp mở nói “Anh... có phải là...”
“Àn?”

“Có phải là rất rành... làm mấy chuyện kia...?” cậu gục đầu xuống, bất an nhìn mặt bàn.

Lý Khánh Vân khẽ giật mình, nghĩ hồi lâu mới nói “Cậu đang nói đến chuyện đêm hôm đó?”

Đồng Kỳ Minh gục gặc cái đầu, cảm thấy bên tai bốc lên một trận nóng rực.

Miệng vừa thốt câu hỏi đó ra xong, trong nháy mắt cậu liền thấy hối hận.

Nhưng tình huống hiện giờ đã là tên đã lên dây, không thể không bắn, nghi vấn này vẫn luôn giấu trong lòng cậu, thủy chung chưa có lời giải đáp. Hiện tại hỏi ra lời rồi, bỗng dưng có cảm giác sờ sờ... lẽ đâu lại làm anh nổi giận...

Dù gì vấn đề này cũng liên quan đến chuyện riêng tư cá nhân của người ta.

Lý Khánh Vân vẫn như mọi khi, nét mặt bình thản “Trước kia cũng có tìm người qua đêm, cả nam lẫn nữ.”

Lời nói đơn giản, ngụ ý rất rõ ràng.

Đồng Kỳ Minh mở mắt há hốc, lại có vài phần không thể tin “...Tình một đêm?”

Lý Khánh Vân không phủ nhận.

“Không có quen bạn gái chính thức?”

Lý Khánh Vân chỉ nhìn hẩn, ánh mắt đen huyền lại sâu như không thấy đáy, tựa như ngầm thừa nhận.

“Không thể nào!” Đồng Kỳ Minh kinh ngạc.

Khóe môi anh hơi cong lên một chút, nhưng cũng không hẳn là cười “Chưa gặp được người muốn quen.”

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Lý Khánh Vân vẫn như cũ nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt trực tiếp đến cơ hồ như có chút sắc bén “Cậu rất để ý?”

“A?” cậu ngơ ngác trả lời.

“Những chuyện trước kia, đều đã là quá khứ.” Lý Khánh Vân diện vô biểu tình, thanh âm vẫn bình tĩnh hết mọi khi nhưng tự nhiên lại có cảm giác như thấy được một chút ôn nhu mơ hồ “Về sau, sẽ chỉ có một mình cậu.”

Đồng Kỳ Minh nghe câu nói gần như lời thổ lộ kia, cảm thấy hô hấp không thông, cả người như ngồi trên đồng lửa.

Thật vất vả vội vàng ăn hết thức ăn trong chén, cả gương mặt chỉ còn lại một màu hồng, tay chân cũng không biết đặt đâu, lấp bắp nosivafi câu vô nghĩa rồi trốn về phòng.

Vội vội vàng vàng đóng cửa lại, tim đập như nổi trống dồn dập, càng lúc càng vang lên gấp gáp.

—kia đâu phải mấy lời nói mà cậu muốn nghe thấy đâu chứ!

Trái ngược với nhóc con Đồng Kỳ Minh hoảng loạn bất kham³ kia, Lý Khánh Vân lại bình thản như nước.

Anh vẫn như mọi khi, từng bước dọn dẹp nhà bếp cho xong, tựa như với mấy lời nói lúc ăn cơm chẳng có chút để ý nào.

Mà trên thức tế, anh đối với việc đó cũng không để ý tâm lắm.

Nhóc con kia còn trẻ như vậy, đối với quá khứ của anh tò mò cũng là chuyện tất nhiên.

Lý Khánh Vân cũng không tự nhận mình là chính nhân quân tử, cũng không nghĩ trước mặt Đồng Kỳ Minh che giấu bản chất. Dù trong lòng anh rất rõ, kiểu cuộc sống của anh trong quá khứ dù cho nói đôi ba câu cũng sẽ làm nhóc con kia hoảng sợ.

Nhưng chuyện phóng túng ngày xưa dù gì cũng đã từng là một phần cuộc sống của bản thân, Lý Khánh Vân sẽ không vì vậy mà chối bỏ chính mình, cũng sẽ không vì những chuyện đó mà ca tụng bản thân.

Nếu Đồng Kỳ Minh để ý, hoặc thấy ghen thì có lẽ anh sẽ có chút cao hứng.

Lại không ngờ được, sau khi nghe anh thổ lộ xong, nhóc con kia lại chuồn đi mất.

Anh chỉ cảm thấy có chút buồn cười chứ không quá để tâm lắm.

Làm xong mấy chuyện lật vật, anh trở về phòng chỉnh lý lại mấy văn kiện mang về. Không bao lâu sau, liền nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên.

Em nó thấy anh nó dùng tay xoa đầu mình thì nhớ tới, ần... vụ tối qua *lau mồ hôi*

;-; anh công sung em đúng tới giờ, xem mấy chương sau mờ thấy ưng ức thay anh ấy, hay cái này người ta gọi là quả báo nhờ, ăn chơi trác táng cho đã cuối cùng đâm đầu vào một thằng nhóc mà ngay cả yêu nó cũng hơn biết là cái quỷ gì.

Đang có chút băn khoăn về thay đổi xưng hô của hai người, mệnh định là sau H mới đổi qua là anh – em... Nhưng có điều, cái H nó nằm hơi gần chữ HOÀN *gặm áo*

1 Tiểu lý tàng đao : nụ cười ẩn đao

2 Khẩu mật phúc kiếm : Miệng ngọt nhưng bụng có kiếm, tựa như câu khẩu Phật tâm xà

3 Hoảng loạn bất kham : hoảng loạn cực độ, vừa hoảng vừa bối rối chả biết làm gì

6. Chương 6

“Có việc?” Lý Khánh Vân mở cửa, nghiêng người để nhóc con đi vào thư phòng.

Đồng Kỳ Minh không nói lời nào, chỉ xòe tay chìa ra mảnh giấy đưa cho anh, cúi cúi đầu ngấm sần nhà.

Lý Khánh Vân nhận lấy mở ra xem, ra là bảng khảo sát đến tham dự tự học vào ngày nghỉ và bảng điều tra phân tổ.

Anh xem sơ qua rồi ký tên vào bên dưới, đối với nguyện vọng lựa chọn khoa học tự nhiên nhưng từ chối ngày nghỉ tự học của cậu cũng không có ý kiến gì.

Bên dưới cùng là một tờ đơn màu xanh nhạt, cũng là cần ký tên hồi báo.

Nội dung thứ nhất là mời phụ huynh tham gia hoạt động của lễ kỷ niệm thành lập trường, thứ nữa là nhân ngày kỷ niệm thành lập trường, bốn đến năm giờ ngày hôm đó sẽ cử hành buổi tọa đàm cùng phụ huynh, chủ yếu là cùng nhau nghiên cứu và thảo luận mục tiêu lên lớp của học sinh.

Thông báo có ghi rõ là không ép buộc các bậc phụ huynh tham gia, nhưng nếu như Đồng Kỳ Minh đã đưa anh xem, tức là đồng nghĩa hy vọng anh đến tham dự...

Lý Khánh Vân ký tên xong liền bảo “Buổi tọa đàm tôi sẽ đến đúng giờ.”

Đồng Kỳ Minh ngập ngừng gật đầu, đưa tay nhận lại nhưng không lập tức rời khỏi.

Lý Khánh Vân khẽ giật mình, hỏi “Làm sao vậy?”

Nhóc con cúi thấp đầu, do dự bảo “Cái kia... xin lỗi nha...”

“Tại sao phải xin lỗi?” nét mặt anh bình tĩnh.

“Không phải là cố ý... tránh né anh...” gương mặt nhóc con đỏ bừng, giọng nói cũng có chút run rẩy “Tôi... tôi không biết... làm sao...”

“Không sao.” Lý Khánh Vân đạm nhiên nói “Từ từ rồi cũng quen.”

—Từ từ quen?

Ngay lúc nét mặt Đồng Kỳ Minh hiện lên vẻ nghi hoặc, trong nháy mắt Lý Khánh Vân đã nắm chặt cổ tay cậu, đem nhóc con đang đứng bên cạnh mình kéo lên đùi mình ngồi. Sofa đơn không rộng lắm, hai chân Đồng Kỳ Minh hoảng loạn quơ trúng bàn trà phát ra tiếng vang chói tai.

Còn chưa kịp mở lời, môi anh đã ngăn chặn cậu lại. Đầu lưỡi trong miệng cậu tiến quân thần tốc, Đồng Kỳ Minh chỉ còn biết ngơ ngác để mặc cho rằng môi mình bị anh hôn mút. Cả cơ thể đã vô lực xụi lơ mà dựa vào lồng ngực đối phương. Bị hôn thật lâu, vừa được buông ra liền rơi vào cái ôm thật chặt.

Bàn tay Lý Khánh Vân rất có lực, hết như gông cùm xiềng xích ôm lấy hai cánh tay cậu. Cậu chỉ cảm thấy bản thân bị gắt gao áp vào người anh; hai cơ thể dựa sát vào nhau không có chút khoảng cách, mặt cậu úp vào hõm vai ấm áp của anh, tựa hồ như có thể nghe thấy thanh âm của máu đang chuyển động trong động mạch dưới làn da của anh.

“Lý... Lý Khánh Vân.” giọng nói của cậu thoáng run rẩy, cả cơ thể khấn trương đến mức cong cả lưng.

Anh trầm giọng trả lời “Em nhất định phải gọi tôi như vậy?”

...Có ý gì chứ?

Đồng Kỳ Minh có chút nghi hoặc ngẩng mặt lên định hỏi lại. Vừa bắt gặp nét mặt của anh, trong nhất thời thốt không nên lời.

Nét mặt kia không phải là kiêu thần thái nhàn nhạt lạnh lùng mà cậu đã quen thuộc ba năm qua, cũng không phải một chút ôn nhu ngẫu nhiên sẽ để lộ ra, mà đơn thuần là thần thái đè nén như đang cố chịu đựng, tự nhiên lại như vậy, thực khiến người khác kinh ngạc.

“Là ý gì...” cậu nhỏ giọng hỏi lại, cảm thấy trí não hoàn toàn trống rỗng, không thể tự hỏi bản thân.

“Gọi anh khó lắm sao?” Lý Khánh Vân chậm rãi nói, tay đặt ở thắt lưng nhóc con, kéo đối phương lại gần một chút.

Đồng Kỳ Minh ngẩn người, há hốc mồm, sau lại nhắm mắt, như muốn nói cái gì đó, rồi lại quẫn đến nỗi nói không thành lời, bày ra vẻ mặt luống cuống nhìn anh, như đang cầu xin anh buông tha mình một lần.

Lý Khánh Vân lại không thèm để ánh mắt khẩn cầu kia của cậu vào mắt, vẫn dùng tay ôm lấy cậu, rất có khả năng đang tính toán cùng cậu làm tiếp chuyện kia.

Đồng Kỳ Minh năm nay mới quá mười sáu tuổi một chút, suy cho cùng thì tuổi trẻ nào mà chẳng nóng nảy bộp chộp. Thấy đối phương cứ trơ trơ không thêm suy suyển liền cảm thấy bối rối.

Cậu không muốn làm Lý Khánh Vân nổi giận, cũng không muốn tiếp tục ngồi trên đùi anh, cân nhắc một lúc mới cắn cắn môi, chần chừ do dự cất tiếng “Anh.. Anh...”

Trên môi Lý Khánh Vân xẹt qua một tia khoái ý rồi nhanh biến mất như chưa từng lưu lại, vươn tay xoa xoa tóc nhóc con, bình đạm nói “Ngoan.”

...Bị đối đãi hết như trẻ con...

Đồng Kỳ Minh xấu hổ đến mức không biết nên để mắt nhìn chỗ nào, mà đối phương lúc này hình như cũng không có ý định buông cậu ra, thấy vậy bèn dứt khoát cúi đầu nhìn vào ngực anh, nghiến cứa mấy cái nút dính trên áo sơ-mi của anh.

Hai tên ngồi trên ghế thật lâu, hồi sau Lý Khánh Vân thoáng cử động, nhất thời khiến nhóc con hoảng sợ, cả người trở nên cứng ngắc.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Anh kéo cổ tay của cậu, híp mắt nhìn chỗ khuỷu tay.

Đồng Kỳ Minh có chút giật mình, nhìn theo tầm mắt của anh đang đặt nơi khuỷu tay mình, liền hiểu rõ “Hôm qua có chút bất cẩn vấp té một cái nên bị bầm.”

“Đau không?” Lý Khánh Vân hỏi, vươn tay chạm vào nơi nổi lên màu xanh đen.

Đồng Kỳ Minh lắc lắc đầu, bất ngờ bị anh kéo dậy lôi về phía ghế dài làm bằng da thuộc ấn ngồi xuống, vừa ngược mặt lên nhìn chưa kịp hiểu gì đã nghe thấy bước chân rời khỏi phòng, đi xuống lầu của anh. Đang còn do dự không biết có nên ngoan ngoãn ở yên ngồi đợi hay không thì Lý Khánh Vân đã trở lại, tay cầm một chiếc khăn, mãi đến khi vết bầm trên tay cảm nhận được một chút âm áp của chiếc khăn để trên da, Đồng Kỳ Minh mới biết ra là khăn điều nhiệt.

Lý Khánh Vân không nói lời nào, chườm khăn nóng một lúc rồi thu khăn lại, tiếp theo lấy một chai thuốc mỡ, xoa xoa thuốc trên vết bầm của cậu.

Anh một tay giữ tay cậu, tay còn lại dùng ngón cái nhu nhu vùng da bị bầm đến xanh đen. Đồng Kỳ Minh không kịp phản ứng, đến lúc ý thức được đã đau đến rên rĩ.

“Rất đau sao?”

Đồng Kỳ Minh rưng rưng lắc đầu “Anh... anh nhẹ tay một chút...”

Kỳ thật mà nói thì không chạm vào sẽ không có tí cảm giác gì, nhưng mà một khi đã bị dùng lực nhu nhu lên thì đau đến truyền đến từ chỗ vết bầm ngược lại càng thêm sâu sắc rõ ràng. Cậu lại không dám đẩy anh ra, rốt cuộc đành vất vả rảnh nhịn đau, nét mặt cũng có chút trắng bệch.

Đợi khi Lý Khánh Vân xong xuôi buông tay ra, da thịt xung quanh vết bầm như có chút đỏ lên. Hốc mắt Đồng Kỳ Minh ngẩn lệ, ánh mắt mơ hồ, cố chịu đau ngược mặt lên, định nói tiếng cảm ơn với đối phương thì đã bị ánh mắt của anh làm cho sồn cả gai ốc.

Lý Khánh Vân nhìn thẳng vào mắt cậu, thần sắc bình thản, ánh mắt lại nóng rực đến dọa người.

“Làm sao—”

Hai chữ vừa thốt ra, Đồng Kỳ Minh lập tức giật mình sửng sốt.

Tay Lý Khánh Vân đang đặt trên mặt cậu, ngón tay chạm vào khoeo mắt sưng sưng của cậu lau lau, lực đạo có hơi mạnh, trên da phảng phất đau đau. Cậu vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, tay trái của anh có chút mồ hôi ẩm ướt lại hơi hơi lạnh, khiến cho ánh mắt mơ hồ của cậu càng không biết phải đặt ở chỗ nào.

Tay anh lau đi nước mắt vươn ở khoeo mắt cậu, sau đó mới cúi xuống, chậm rãi hôn lên mặt cậu.

Đồng Kỳ Minh cứng ngắc cả người không biết làm sao, lại nghe giọng nói nặng nề của Lý Khánh Vân “Hé miệng ra.”

Cậu rất ngoan ngoãn, nghe lời hé miệng ra, liền ngay sau đó đầu lưỡi nóng rực lập tức đẩy vào. Lý Khánh Vân mút lấy môi cậu, ngay cả nước bọt trong miệng cậu cũng đều tham lam mút hết. Đồng Kỳ Minh bị động tựa lưng vào ghế, thất thần nghĩ đến mấy chuyện không đâu vào đâu...

Môi Lý Khánh Vân thoạt nhìn cảm thấy hơi mỏng, nhưng lúc hôn lại cảm giác rất mềm mại, đầu lưỡi cũng vừa ướt át vừa mềm mại, quả thực là làm người ta không ngờ...

Lý Khánh Vân hôn một hồi lâu, động tác dần dần nóng lên, lực đạo hôn mút cũng tăng dần, Đồng Kỳ Minh chỉ cảm thấy bản thân bị hôn đến phát đau, cả người dựa hẳn vào sofa, phía trước bị đối phương chặn lại, trong nhất thời không thể động đậy bắt đầu có chút hoảng hốt

Một lúc sau, áo đã bị kéo lên, Lý Khánh Vân cúi đầu ngậm nhũ thủ một bên, mút mấy cái. Rõ ràng là cái bộ vị không nên có cảm giác mới phải, nhưng Đồng Kỳ Minh lại cảm thấy cả người trong nháy mắt đều mềm oặt.

Đối phương hôn khắp cơ thể cậu, từ từ hạ dần xuống, không cần nói Đồng Kỳ Minh cũng tự cảm giác được bản thân mình nổi lên phản ứng. Nhưng Lý Khánh Vân lại như không có phản ứng biểu tình gì, lúc hôn đến hạ phúc của cậu thì cả người đã nửa quỳ trên mặt thảm

Thò tay kéo quần cậu, một tay vừa nắm lấy bộ vị kia vỗ về xoa nắn một chút, Đồng Kỳ Minh ngay lập tức liền cảm giác một cỗ nhiệt lưu ẩm ướt trong quần lột.

Cậu xấu hổ đỏ bừng cả gương mặt, khẩn trương đến độ muốn đẩy đối phương ra, nhưng cả người vì vô lực nên chẳng có kết quả.

Lý Khánh Vân cởi quần dài cùng quần lót của cậu ra, vùi đầu ngậm bộ vị mới nãy vừa phát tiết, vẫn còn hơi ngẩng lên.

“Buông ra, mau buông ra...!”

Đồng Kỳ Minh gấp gáp hô to, nhưng đối phương lại cố tình như không nghe thấy, đầu lưỡi còn ác ý hút sâu một cái, lập tức đem toàn bộ thứ kia ngậm sâu vào trong miệng, dùng khoang miệng ôn nhu ma sát.

Đồng Kỳ Minh vừa thẹn vừa giận, hai chân xích lõa giày dựa, lại bị hai tay đối phương nhanh chóng kèm lại mà vuốt ve xoa nắn.

“Đừng mà...” Cậu gần như sắp khóc thành tiếng, giọng nói cũng yếu ớt pha lẫn ghen ngào.

Lý Khánh Vân rút cuộc đành nhả ra, khẽ nhíu mày “Thật sự ghét đến như vậy?”

Đối phương nghiêm túc hỏi, Đồng Kỳ Minh trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu, giọng nói như nước nở “Rất... rất bẩn...”

“Không có bẩn.” Lý Khánh Vân đưa tay nhéo nhéo gương mặt đỏ bừng của nhóc con “Thứ của mình, đừng chê bẩn.”

Có thể là do điệu bộ đối phương quá mức bình tĩnh ung dung, thậm chí cứ như là lẽ đương nhiên khiến Đồng Kỳ Minh mới giây trước thiếu điều muốn khóc rống lên, hiện tại chỉ biết sửng sờ nhìn đối phương tiếp tục cúi đầu xuống, nhưng lần này là vươn đầu lưỡi ra liếm lộng thứ kia của cậu hết như ném kẹo.

Đồng Kỳ Minh cố đè xúc động xuống, thân mình run nhẹ.

—không thể trốn tránh.

Cậu hiện tại là người đang quen với Lý Khánh Vân. Huống hồ bản thân cậu cũng không phải thật sự cảm thấy chán ghét, mà là do cảm giác xa lạ nên kinh ngạc mà sợ hãi.

Lý Khánh Vân ngẩng đầu, không chút để ý lấy ngón tay lau đi tia thanh dịch lan bên khóe miệng.

“Nếu cảm thấy không thích cứ nói ra, cũng có thể đẩy anh ra.” Anh dừng lại, nói thêm một câu “Anh sẽ không nổi giận.”

Đồng Kỳ Minh mặt đỏ tai hồng, quần đến nỗi không dám nhìn đối phương, lời muốn nói ra rất nhiều nhưng vào thời điểm như vậy, cậu chỉ có thể cố gắng ép mình nhẫn xuống dục vọng bị trêu chọc mà khơi dậy, nhỏ giọng nói “Không có ghét.”

Lý Khánh Vân không buông tha cậu, nói “Vậy có thích không?”

Đồng Kỳ Minh không chịu trả lời. Lý Khánh Vân mỉm cười, cúi đầu tiếp tục ngậm thứ kia. Khoái cảm như thủy triều đánh úp lại, rất nhanh khiến Đồng Kỳ Minh vút luôn mấy suy nghĩ miên man dư thừa.

Miệng lưỡi anh cực kỳ linh hoạt, mỗi lần liếm duyệt đều vừa vặn hôn lên chỗ mẫn cảm nhất của cậu, Đồng Kỳ Minh cơ hồ như có thể tưởng tượng ra cảnh trên đỉnh thứ kia của mình tiết ra chất lỏng chảy vào yết hầu đối phương... Mặc dù biết là rất xấu hổ, nhưng lại như bị cái cái không khí có chút dâm loạn này làm cho cậu mê hoặc...

Đang lúc sa vào khoái cảm đến thất thần, Đồng Kỳ Minh chợt cảm giác dưới chân mình tựa hồ như đụng phải dị vật gì đó. Miễn cưỡng mở mắt nhìn, nhưng lại chẳng thấy cái gì, chỉ thấy hình ảnh Lý Khánh Vân vùi đầu ở giữa hai chân mình. Cậu khó hiểu khẽ động chân, cảm giác được vật dưới chân kia cứng ngạnh như sắt, trong lúc đó lại nghe thấy đối phương kêu lên một tiếng đau đớn, Đồng Kỳ Minh mới trì hoãn mà phát giác mình đang dẫm lên cái chỗ nào, mặt trong nháy mắt đỏ bừng bừng.

Nguyên lai trong lúc bản thân mê man mà hưởng thụ khoái cảm, chân vẫn để trên bộ vị trọng yếu của đối phương, thậm chí còn không biết tự giác mà đạp lên...

Chỗ đó là chỗ yếu ớt a... chắc chắn đã làm đau Lý Khánh Vân.

“Thực... Thực, thực xin lỗi... tôi, tôi không cố ý...”

Đồng Kỳ Minh vội phần quần bách, lắp bắp giải thích. Vừa định lấy chân ra thì bàn chân lại bị nắm lấy, tay anh nắm chặt lấy nơi mất cá chân, lực đạo rất mạnh cơ hồ làm đau cậu.

Ngay lúc cậu vừa xấu hổ, vừa quần bách pha lẫn nghi hoặc đưa mắt nhìn, Lý Khánh Vân vẫn duy trì tư thế như lúc này, nhưng hiện tại đang lẳng lặng ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu một cái, trở tay đem bàn chân trần lạnh lẽo kéo xuống, tùy tiện đặt ở nơi nào đó.

Đồng Kỳ Minh sau một lúc ngây người, mới ý thức được vật cứng đặt ở dưới chân mình là cái gì, xấu hổ đến mức muốn đâm đầu chết cho rồi.

Lý Khánh Vân ngẩng đầu, từ dưới phóng tầm mắt lên nhìn cậu, dùng thanh âm khàn khàn nhẹ giọng nói “Giúp anh.”

—giúp anh?

Giúp như thế nào?

Đồng Kỳ Minh kinh ngạc sững sờ, vẫn chưa kịp hồi thần lại, đã thấy Lý Khánh Vân cởi quần lót ra, cái chỗ mới này vừa bị cậu dùng chân đạp đạp đã lộ hẳn ra ngoài.

Không phải chưa từng nhìn qua chỗ ấy của anh, nhưng lần trước là do say rượu, trí nhớ ít nhiều có chút mơ hồ. Đồng Kỳ Minh hiện tại ngoài vẻ mặt nghi hoặc ra còn cảm thấy có phần hơi sợ hãi.

“Nói... Nói vậy là sao...” cậu lúng túng ngập ngừng hỏi.

Lý Khánh Vân không đáp, nắm chân cậu kéo lại, ấn bàn chân lên cái chỗ nóng bỏng đang trướng đại kia mà cao thấp ma sát, ngẫu nhiên lúc gần tới chóp đỉnh ướt động tác sẽ nhẹ nhàng đi một chút.

Động tác trên tay không ngừng, đôi mắt đen trầm nhìn thẳng vào cậu, tựa hồ như muốn đem hết thịt da cậu nuốt cả vào bụng.

Đồng Kỳ Minh bị dọa ngây người, muốn đem chân rút về, không thì mở miệng đề nghị mình lấy tay giúp đối phương lộng cũng được. Nhưng không hiểu vì sao mà toàn thân vô lực, ngay cả nhúc nhích cũng không nổi, đừng nói gì đến mở miệng. Cậu gấp đến độ gần như khóc nức, bàn chân bị nắm chặt cũng run rẩy cả lên. Nhưng ngay lúc đó, đối phương lại buông tay ra.

“Đừng sợ” giọng nói Lý Khánh Vân trầm thấp lại khàn khàn.

Còn chưa kịp ý thức lời này có ý gì, hai chân lại một lần nữa bị thân hình của anh ngăn lại, vùng hạ thân này giờ vẫn ngạnh lên của cậu lại bị anh ngâm vào mà hấp thụ, hôn, liếm lộng.

Không biết là qua bao lâu, có lẽ cũng chỉ vài phút, Đồng Kỳ Minh kêu lên một tiếng hoảng hốt, hạ phúc một trận co lại, cả người không nhận được mà vặn vẹo lắc lư.

Mãi một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên, dùng ngón cái lau chất lỏng nhũ bạch dính bên khoe môi rồi lấy khăn giúp cậu lau sạch thân thể.

Đồng Kỳ Minh nhìn anh thay mình làm mọi việc, chờ Lý Khánh Vân làm xong xuôi rút tay lại mới nhỏ giọng bảo “Tôi... tôi giúp anh...”

Lý Khánh Vân nhú mày, đang nghĩ làm thế nào để khéo léo từ chối thì Đồng Kỳ Minh đã dùng chân hướng đến chỗ giữa hai chân trong lúc anh vẫn đang nửa quỳ ngồi ở sofa. Bàn chân hơi lạnh lạnh ngây ngô chạm vào nơi nóng rực, ma sát cọ lộng, ngón chân thậm chí như vô tình xoa nắn vào phần đỉnh.

Sau một lúc, Đồng Kỳ Minh giống như cuối cùng đã vượt qua được cảm xúc quẫn bách, chân còn lại cũng áp đến, vô sự tự thông mà dùng hai chân kẹp lấy phần thân nóng bỏng, hai lòng bàn chân tựa như xoa bóp, lực đạo cũng không khinh hoãn giống như lúc này.

Lộng như thế một lúc, đột nhiên nghe thấy thanh âm thấp suyền của Lý Khánh Vân mà trên chân cũng có cảm giác ẩm ướt. Đồng Kỳ Minh cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trên ngón chân mình có một ít chất lỏng trong suốt, trắng mịn dính dính. Động tác vì thế mà có chút do dự chậm lại một chút— cậu sợ làm đau đối phương.

Lý Khánh Vân lại dùng ngữ điệu như đang cố tận lực đè áp cái gì đó, nói “Tiếp tục.”

Đồng Kỳ Minh lúc này mới có chút yên lòng, theo lời anh mà tiếp tục.

Qua một lúc lâu, Lý Khánh Vân thở dốc bắn ra, chất lỏng đặc sệt màu trắng dính cả lên chân cậu, âm ẩm dính dính, theo sức hút của trái đất mà chậm rãi trượt xuống. Đồng Kỳ Minh xấu hổ đỏ mặt tim đập co co cái chân, đang nghĩ phải làm sao đứng dậy thì anh đã bật người đứng dậy kéo cậu ôm vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong xuôi đến gần nửa giờ. Hai người cũng chỉ lo chà rửa cơ thể chứ chẳng hề nói với nhau câu nào. Mãi đến lúc mặc quần áo, Lý Khánh Vân mới nói “Lần sau đừng miễn cưỡng chính mình.”

Đồng Kỳ Minh đỏ hết cả mặt mày, hiểu được ý của đối phương vội bảo “Không có miễn cưỡng... thật sự không có miễn cưỡng...” vừa dứt lời lại cảm thấy càng thêm xấu hổ, nét mặt túng quẫn gấp gấp trốn về phòng.

Lý Khánh Vân nhìn cửa phòng đóng lại, như có như không mỉm cười.

Có một số việc, một khi đã có tiền lệ, không cần nói cũng biết sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí là vô số lần phát sinh tiếp theo, ví dụ như làm tình.

Đồng Kỳ Minh biết rõ, bọn họ mặc dù có giúp nhau an ủi, nhưng thật sự cũng không phải là làm tình. Ít nhiều gì về mặt này cậu cũng có chút ít hiểu biết, cũng rõ được đồng tính luyện ái dùng phương pháp nào để giao hợp.

Nhưng mà Lý Khánh Vân từ đầu tới cuối chưa hề chạm qua cái chỗ kia, nhiều nhất cũng chỉ là muốn cậu dùng tay hoặc dùng mấy bộ vị khác trên người giúp anh, chưa từng tiến thêm một bước.

Đồng Kỳ Minh đối với chuyện này cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Cậu năm nay mới qua mười sáu tuổi, bản thân cũng không rõ là mình thích nam nhân hay nữ nhân. Ngoại trừ cùng Lý Khánh Vân cùng nhau làm cái chuyện đó, trước giờ chưa từng cùng người khác phát sinh tiếp xúc quá thân mật. Bởi vậy dù Lý Khánh Vân cứ chỉ luôn có tiết chế chừng mực, cậu cũng có cảm giác mơ hồ dường như trên người mình có chỗ nào đó đã thay đổi.

“Minh Minh...”

Giọng nói của anh từ bên tai truyền đến.

Đồng Kỳ Minh lúng túng đỏ mặt, liều mạng đem mặt mình vùi vào gối, giả vờ như bản thân không nghe không thấy cái gì hết.

Không rõ vì cái gì, dạo gần đây hai người rất hay phát sinh những cử chỉ tương đối thân mật. Lý Khánh Vân luôn gọi cậu bằng cái kiểu trầm trầm như vậy.

Cái kiểu xưng hô ngọt ngào chỉ có thể dùng hai từ buồn nôn để hình dung kia khiến Đồng Kỳ Minh mỗi lần nghe được toàn thân cao thấp không chỗ nào tự nhiên. Không phải là ghét, nhưng thật sự khiến cậu không biết làm sao, hồi trước song thân sinh dưỡng ra cậu cũng chưa từng gọi cậu như thế...

Nhưng mà Lý Khánh Vân lại rất khẳng khái cố chấp việc xưng hô này, thậm chí luôn kè sát vào lỗ tai cậu mà gọi.

“Minh Minh... xoay mặt sang đây...” đối phương nhỏ giọng dụ dỗ.

Đồng Kỳ Minh chịu không được bèn xoay đầu, lại cảm thấy trên mặt mình không tự chủ được mà nóng lên.

Đang còn do dự, thứ giữa hai chân bỗng nhiên bị nắm lại gắt gao, chất lỏng từ đỉnh rỉ ra cũng bị đè chặt lại. Chỗ đó bị trướng đau đến cơ hồ như muốn nứt ra, Đồng Kỳ Minh nức nở quay đầu lại, ngay lập tức đón nhận môi lưỡi của đối phương. Đầu lưỡi nhỏ bé bị dụng lực hấp dụ, nhất thời bên dưới cũng được buông ra, chất lỏng đặc trắng trong nháy mắt ào ạt tuôn ra, ướt cả nệm.

Cậu nhịn không được há mồm thở dốc, đối phương ở phía sau cũng bắt đầu động. Khí quan nóng bỏng cũng bắt đầu bồng bồng ngóc dậy ở giữa hai chân nhẹ nhẹ cọ cọ ma sát. Chỗ đùi non bị ma sát lưu lại hơi nóng rừng rực, hồi lâu sau mới ý thức được có thứ gì đó chảy dọc xuống, làm ẩm ướt hết cả bắp đùi cậu.

“Minh Minh...”

Anh gọi tên cậu, khàn khàn mà ôn nhu.

Đồng Kỳ Minh nhắm mắt lại, không dám nhìn về phía anh.

Từ lúc bắt đầu quen nhau đến giờ đã hai tháng rưỡi, những chuyện tình nhân hay làm phần lớn bọn họ cũng đã làm.

Ban đầu khó mà tưởng tượng được Lý Khánh Vân lại cùng cậu đi xem phim, đi ăn fastfood, xếp hàng mua phần mềm game số lượng phát hành có hạn... vậy mà cái gì Lý Khánh Vân cũng làm được.

Làm tình cũng vậy, tuy đối phương luôn chủ động, nhưng cậu cũng chưa từng cự tuyệt. Hay nói đúng hơn là trầm mê vào chuyện đó. Không chỉ riêng chuyện phát tiết dục vọng, cho dù nhẹ là hôn môi hay ôm, cậu cũng vui vẻ mà chấp nhận.

Đôi lần cậu ngủ dậy muộn, Lý Khánh Vân phải vào phòng gọi cậu, lúc ấy anh sẽ trực tiếp hôn tới khi cậu tỉnh. Đồng Kỳ Minh luôn tức giận mà yêu cầu anh lần sau không cần phải làm như vậy. Tuy Lý Khánh Vân vẫn chứng nào tật nấy, nhưng Đồng Kỳ Minh cũng không cảm thấy chán ghét.

Cậu hiện tại không biết phải giải quyết thế nào.

Vấn cực kia... lúc này đây, cậu buộc lòng phải thừa nhận bản thân đã tính toán sai lầm.

Đồng Kỳ Minh giữa thừa nhân và cự tuyệt, không biết lựa chọn thế nào cho vẹn toàn. Mặc kệ là lựa chọn nào đi nữa, cậu cũng có cảm giác khó mà chấp nhận hậu quả.

Lý Khánh Vân năm nay đã cận nhi lập¹, quan điểm trong tình cảm so với cậu tất nhiên là bất đồng. Nếu như cậu hiện tại đang lứa tuổi thanh niên có thể phung phí tuổi thanh xuân của mình, coi tình yêu giống như trò chơi, thì Lý Khánh Vân tất nhiên là muốn tìm một người làm thành bạn đời có thể ở bên cạnh nhau trường cửu. Huống hồ, với anh mà nói, rõ ràng muốn tìm tình một đêm cũng không cần tìm loại người như cậu.

Nếu như tiếp nhận Lý Khánh Vân, tức là cuộc sống về sau của bản thân đều phải ở bên cạnh anh. Đồng Kỳ Minh không phải ghét bỏ chuyện này, nhưng cũng không phải vui sướng gì cho lắm.

—Cậu mới mười sáu tuổi, nhưng cả đời sau này chỉ có một mình Lý Khánh Vân.

Đồng Kỳ Minh tin chắc là mình có thích Lý Khánh Vân, nhưng cái loại thích của cậu có thể khiến cậu cùng anh duy trì loại quan hệ này mãi mãi không, cậu lại không thể chắc chắn.

Lý Khánh Vân đối với cậu giống như bậc cha anh, hiện tại lại trở thành quan hệ tình nhân, bản thân cậu đối với việc ỷ lại vào Lý Khánh Vân cũng ngày một nhiều hơn.

Nhưng... cậu không thể phân biệt được loại ỷ lại này là xuất phát từ cảm tình gì. Cho dù cả hai có thể giúp đỡ nhau phát tiết dục vọng, nhưng mà như vậy có chứng minh được cái gì đâu chứ? Những người đồng tính trong giúp nhau một tay, chuyện này cũng đâu phải chưa từng nghe qua.

Mà thái độ đối xử của Lý Khánh Vân khiến Đồng Kỳ Minh càng lúc càng bất an.

Anh phi thường cưng chiều cậu, lại rất ôn nhu, tuy là biểu hiện bên ngoài không nhiều lắm, nhưng so với loại lạnh nhạt lúc trước mà nói thì thái độ đã biến đổi rất nhiều rồi. Điểm ấy cũng khiến trong lòng bắt đầu Đồng Kỳ Minh cảm thấy có chút rung động, đồng thời cũng cảm thấy tự trách lẫn áy náy

—có lẽ là lúc bắt đầu ván cược kia, cậu đã không thể quay đầu lại.

1 Nhi lập : vắn tắt của tam thập nhi lập.

[Muốn biết thêm nhấn vào em~~]

2 Đồng tính : cái này chỉ người cùng giới, không phải đồng tính trong đồng tính luyến ái.

Ở đây có đoạn Vân Vân hỏi Minh Minh là không gọi anh một tiếng “Anh” được sao, mệnh xin phép được lý giải TAT

Trong QT phiên ra Hán Việt, bình thường Minh Minh gọi Vân Vân là “Nhi”, tức là “Người/(Mày)” hình như là xưng hô bình thường với người lạ, 1 đại từ gọi đối phương theo thông dụng.

Còn Vân Vân muốn Minh Minh kêu là “Ca”, là thân mật hơn, nghĩa là “Anh” (cũng là cách xưng hô huynh trưởng: anh hai, anh trai...)

TAT trong mấy lúc an ủi nhau, mệnh mạn phép cho xưng hô thân mật hơn.

7. Chương 7

“Xin phép?” Tào Trọng Dung nhăn mày “Nhưng mà xế chiều ngày mai có cuộc họp thường kỳ.”

“Anh chủ trì.” Lý Khánh Vân đưa mắt nhìn sang, nhất phái đạm mạc.

Cấp dưới Dương Văn Hải ngồi một bên dùng cơm trưa lác lác đầu, hàm hồ mở miệng bảo “Như vậy không được đâu a sư huynh, cuộc họp thường kỳ mấy lần đều bị luật sư Tào biến thành loạn thất bát tao, mọi người đều cảm thấy rất phiền nha.”

“Dương Văn Hải, không lẽ cậu quên tôi cũng là sư huynh của cậu?” Tào Trọng Dung trừng mắt nhìn qua.

“Nhưng mà thế hệ của anh cách tôi xa lắc, tôi chưa vào học anh đã tốt nghiệp mất tiêu rồi— hữu danh vô thực cũng tính sao?” gương mặt thanh tú của Dương Văn Hải tràn đầy vô tội “Hơn nữa tôi chỉ là nói ra sự thực thôi, lần trước lúc vừa mở màn cuộc họp anh đã đề nghị phải tổ chức giải thi đấu mặt chược sở nội lần thứ nhất còn gì.”

“Người thứ nhất giơ tay tán thành không phải là cậu sao?” Tào Trọng Dung cười lạnh.

“Đó là hai việc khác nhau nha luật sư Tào.” Dương Văn Hải cười đến dị thường trong sáng, xoay đầu nói “Đúng rồi sư huynh, anh xin phép nghỉ làm gì thế?”

“Phải tham dự họp mặt tọa đàm phụ huynh.” Lý Khánh Vân tiện tay khép lại tập văn kiện trong tay.

“Nga... là họp mặt tọa đàm phụ huynh cho nhóc kia sao?” Dương Văn Hải như nhớ ra cái gì đó, trên mặt xuất hiện thần tình ngưỡng mộ “Sư huynh, anh quả thật thích họp làm ông bố tốt nha.”

Tào Trọng Dung nhin không được bật cười “Ông bố tốt... ha ha ha, nghe cậu ta nói chưa?” nói xong dùng ngón tay chọt chọt bả vai Lý Khánh Vân.

Lý Khánh Vân bất động thanh sắc, lạnh lùng ném cho Tào Trọng Dung cái liếc mắt.

Dương Văn Hải nghiêng nghiêng đầu, không hiểu cho lắm nói “Tôi nói sai gì sao?”

“Không có không có, cậu nói chính xác cực kỳ!” Tào Trọng Dung vừa nói vừa cười nhạo, cười đến hai mắt híp lại.

Đợi cho Dương Văn Hải một bụng đầy nghi hoặc rồi đi rồi, Lý Khánh Vân mới thản nhiên nói “Anh muốn cười đến khi nào.”

“Ai, thật có lỗi, thật có lỗi, nhất thời không nhận được.” Tào Trọng Dung chấp tay chữ thập, trên mặt bày ra thần tình nhận lỗi, nhưng ý cười ở khóe mắt đuôi mày vẫn chẳng giảm đi chút nào.

Lý Khánh Vân không nói gì.

Tào Trọng Dung vội vàng nói “Thiếu chút nữa quên mất, vụ kiện của Lưu Dụ Tông kia sao rồi?”

“Không đủ khép tử tội, ngồi tù năm năm.”

“Kết quả vậy cũng khớp như dự đoán của tôi. Dù gì cũng là tội mưu sát, bắt quá tội danh...” Tào Trọng Dung cười cười ái muội “Lúc này thư ký Lưu đồng có gọi đến, hỏi anh buổi tối có thời giờ không, muốn mời chúng ta dùng cơm, coi bộ bên đó cũng đã nhận được tin tức này.”

Lý Khánh Vân trầm mặc một lúc, hồi lâu mới mở miệng bảo “Tôi biết rồi.”

Lúc đến trường của Đồng Kỳ Minh thì cũng đã sắp đến giờ bắt đầu họp phụ huynh.

Lý Khánh Vân vẫn một thân âu phục giày da như khi đi làm. Khi anh đi ngang qua cổng trường thì có thoáng thấy rất nhiều nhóm học sinh đang tụ tập náo nhiệt trên sân thể dục, vì hôm nay là ngày kỷ niệm thành lập trường nên có tổ chức một buổi Garden Party, tham gia rất đông, cũng không nhận được mà liếc xem vài lần.

—nhưng lại không thấy Đồng Kỳ Minh, nói vậy đại khái nhóc kia là đang ở góc nào trong sân trường đi?

Lý Khánh Vân đi về phía phòng học, ngồi xuống chỗ ngồi có dán tên Đồng Kỳ Minh. Bàn của nhóc con dọn dẹp rất sạch sẽ, ngăn kéo để mấy quyển sách giáo khoa, cốc nước cùng hộp đựng bút, trong góc còn đặt một mô hình cô nàng tai mèo¹, có lẽ là nhân vật nào đó trong AGG2.

Thuận tay rút ra một quyển sách giáo khoa, vừa mở ra đã thấy ở trên những vấn đề trọng điểm đều có đánh dấu, có điều là đủ mọi màu sắc làm người ta thấy lộn xộn hoa mắt cả lên. Chân dung thi nhân triều Đường nào đó còn bị tô vẽ lên mặt chòm râu dê cùng một cặp kính gọng dày.

Lý Khánh Vân cong môi cười cười, cất sách giáo khoa vào cẩn thận, chột nghe thấy người ngồi bên cạnh mở miệng cất lời.

“Cho hỏi... ngài là phụ huynh của Đồng Kỳ Minh?”

Lý Khánh Vân lễ phép gật đầu, trả lời “Ngài là?”

“Tôi họ Trầm, là phụ huynh của Trầm Dự. Cháu Đồng với tiểu Dự khá thân với nhau, cũng đã tới nhà tôi nhiều lần.” Trên mặt đối phương tràn đầy nét cười, có vẻ như là một ông bố rất mực sủng nịch con mình.

Lý Khánh Vân từng nghe Đồng Kỳ Minh nhắc đến cái tên này mấy lần, cũng ít nhiều biết được hai tên nhóc này cùng lớp với nhau từ sơ trung, thế là cũng mỉm cười “Cũng nhờ Trầm Dự chiếu cố Kỳ Minh.”

“Đừng nói vậy, kỳ thật đều là cháu Đồng chiếu cố tiểu Dự, thường xuyên chỉ nó làm bài tập đấy chứ.”

Hai người hàn huyên một lát, Trầm tiên sinh mới vừa cười vừa bảo “Lúc này tôi không chắc lắm, thật không nghĩ là cha của cháu Đồng lại trẻ như vậy.”

Lý Khánh Vân hơi giật mình, có chút tự trào nói “Tôi không phải cha ruột.”

Trầm tiên sinh kia cũng hiểu hiểu ra, vội vàng nói “Thật có lỗi, tôi lỡ lời...”

“Không sao, nhà Kỳ Minh đã xảy ra một ít biến cố, thế nên mới đổi sang tôi làm người giám hộ của cậu ấy.”

Lý Khánh Vân ngừng một lát, bình tĩnh nói “Lúc này chưa tự giới thiệu, tôi họ Lý.”

Nói xong, bỗng dưng trong lòng nảy sinh cảm giác thần thờ kỳ lạ.

Đối phương áy náy nói “Lý tiên sinh, tôi quả thực... thất lễ rồi, đáng lý không nên lắm miệng.”

“Không sao, bảo tôi là phụ huynh của cậu ấy kỳ thật cũng không có gì sai. Mấy năm qua tôi với cậu ấy cũng xem như là sống nương tựa lẫn nhau” anh thản nhiên nói.

Họp phụ huynh chấm dứt rất đúng giờ, Lý Khánh Vân cùng Trầm tiên sinh kia mặc dù không đến mức nhất kiến như cố, nhưng trò chuyện với nhau cũng sôi nổi, sau còn trao đổi số di động với nhau.

Lúc anh đang đắn đo suy nghĩ có nên vào Garden Party tìm Đồng Kỳ Minh hay không thì di động bỗng phát ra chuông âm nhận tin nhắn.

Anh mở ra xem một lượt, rồi lập tức bước về phía cửa sau của trường.

So với cửa chính, vị trí cửa sau tương đối hẻo lánh, cơ hồ như không có ai. Lý Khánh Vân trông thấy bóng dáng quen thuộc thì dừng bước chân lại.

Đối phương không phát hiện ra anh, vẫn ngồi ở cạnh bồn hoa, sau lưng là một bụi hoa sơn trà bạch sắc đang nở ộ, cạnh bồn còn có một đóa hoa rơi xuống.

Nhóc con trên người mặc đồng phục, quần soóc ngắn, bên dưới mang vớ dài cùng đôi giày màu xám đậm, đang hơi cúi đầu, bày ra bộ dạng chán muốn chết mà le lưỡi liếm kẹo bông đường, vừa vô tội vừa đáng yêu.

—“Minh Minh” anh cất tiếng gọi.

Đối phương ngay lập tức quay đầu lại, nhìn thấy anh thì trên mặt lộ ra nét tươi cười, ai oán nói “Chậm quá.”

Lý Khánh Vân chỉ nhìn nhìn, không nói lời nào.

Bị nhìn thẳng như thế, kẻ trì độn như Đồng Kỳ Minh cũng cảm giác được hình như có hơi bất thường, vội vàng đưa thứ trong tay ra hỏi “Anh cũng muốn ăn kẹo bông đường sao?”

Lý Khánh Vân nhìn cây kẹo bông đường màu hồng phấn trong tay nhóc con đã bị khuyết đi một góc rõ rệt, cúi đầu cắn một ngụm nhỏ. Nhúm tơ đường hình sợi bông mau chóng tan dần, lưu lại trên đầu lưỡi vị ngọt nồng đậm.

Lý Khánh Vân đưa tay xé một nhúm bông đường, bỏ vào miệng Đồng Kỳ Minh.

Đối phương rõ ràng có chút mơ hồ, nhưng liền sau đó lập tức hiểu ra, hoảng hốt nhìn xung quanh trái phải một phen, xác nhận không có ai mới há miệng mặc anh đút cho.

Nhưng Lý Khánh Vân lại không vội thu tay về, hơn nữa còn vờ như do dự mà lấy ngón tay xoa xoa chùi chùi cánh môi mềm mại non nớt, như có như không mà trêu ghẹo một phen.

Đồng Kỳ Minh ngẩng đầu, nét mặt mê hoặc, buồn bực nói “Môi tôi dính cái gì sao?”

Lý Khánh Vân không đáp, chỉ bảo “Rất ngọt.”

Đồng Kỳ Minh liền ném nghi hoặc lúc này ra khỏi đầu, sau đó bật cười “Cái này là lúc này ở Garden Party mua a, còn có màu trắng với nhiều màu khác nữa, nhưng mà lúc mua chỉ còn lại có màu phấn hồng này. Mấy đứa bạn học bảo đã ăn kẹo bông đường còn mua màu phấn hồng này, thực ẻo lả...” cậu càng nói về sau bỗng dưng lộ ra thần sắc không được tự nhiên loáng thoáng, nhưng tựa như không thực sự tức giận, trên mặt vẫn tươi cười.

“Anh không phải nói kẹo bông đường.”

Lý Khánh Vân thản nhiên nói, ngón tay ấn lên đôi môi mềm mại, dùng lực xoa xoa.

Đến lúc Đồng Kỳ Minh hiểu ra, lỗ tai cũng nóng cả lên, cấp bách nói “Bây giờ đang ở bên ngoài...”

Anh tựa hồ cũng chú ý đến nơi chốn, cuối cùng đành thu tay về, lại lập tức nắm tay cậu, kéo ra khỏi cổng trường. Đồng Kỳ Minh cũng không ghét bị kéo đi, nhưng mà nhiều ít cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, nên đành cúi đầu vội vội vàng vàng đi theo Lý Khánh Vân.

Lúc bước lên lối đi bộ ra ngoài, Đồng Kỳ Minh định mở miệng hỏi đối phương hội phụ huynh thế nào thì đột nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc.

Cậu cả kinh, vội rút tay về, khẩn trương quay đầu lại.

Lý Khánh Vân rũ mắt nhìn xuống tay mình, bên tai truyền đến tiếng nói xa lạ của tên nhóc nào đó đang liên miên nói đến việc gì đấy, có lẽ là chuyện trong lớp.

Cũng không rõ là nói về việc gì, Đồng Kỳ Minh lại đột nhiên bật cười, tên nhóc bên cạnh hình như cũng bằng tuổi, không chút kiêng kị, khoe môi mỏng cong lên, cười đến cả đáy mắt cũng động ý cười.

Lý Khánh Vân nhìn hai thiếu niên nói cười bên cạnh, có chút ngây ngời. Cả hai đều cùng một dáng người gầy gầy thon dài, dáng vẻ nhã nhặn tuấn tú, vẻ trẻ con non nớt hệt nhau, vẻ chói mắt rực rỡ cũng hệt nhau...

Cảnh tượng này, loáng thoáng như đã gặp trong trí nhớ của anh... có điều thiếu niên kia là chính anh.

Lúc đó anh cũng là kiểu tùy tiện như vậy, mặc dù không thích nói chuyện, nhưng vẫn bị người khác chú ý đến y hệt như thế...

Nhưng đó đã là chuyện ngày trước, đã qua lâu, thật lâu lắm rồi, lâu đến nỗi tựa như là chuyện của kiếp trước.

Anh vô thanh thở dài, lại tự giấu mà nghĩ đến bản thân quả thực là đã già rồi, tự nhiên lại bắt đầu nghĩ đến những việc không đâu quan như vậy. Nhưng mà ngẫm lại thì cũng không phải không có chút liên quan nào đến tình hình hiện tại.

Lý Khánh Vân có chút buồn bực, thấy hai tên nhóc kia trong một lúc vẫn chưa chấm dứt được câu chuyện, bèn đơn giản lôi bật lửa ra đốt thuốc, tự mình bước qua một bên đứng chờ.

Anh đã hai mươi tám tuổi, mấy tháng nữa là hai mươi chín, tiếp theo là đúng tuổi nhĩ lập. Lý Khánh Vân không cảm thấy bản thân mình già, nhưng cái tuổi này mà đem đặt trước mặt một nhóc con mười mấy tuổi, làm sao dám tự xưng là vẫn còn trẻ chứ. Anh hơn Đồng Kỳ Minh một giáp3, không hơn không kém. Nếu nhiều hơn vài tuổi nữa thì thậm chí miễn cưỡng cũng có thể làm cha của Đồng Kỳ Minh thật.

Đồng Kỳ Minh tới bây giờ cũng chưa từng nhận xét lời nào về tuổi tác của anh, nhưng Lý Khánh Vân không nghĩ là đối phương không ngại.

Mặc dù trong lòng anh biết rõ ràng, nhưng biết rồi thì làm sao... việc này cũng đâu có ai có khả năng thay đổi, mà mười mấy năm anh sống lâu hơn đối phương cũng không thể nào quay lại.

Giờ này phút này, nhìn một đôi thiếu niên tươi cười rạng rỡ, Lý Khánh Vân cảm thấy trong ngực dâng lên một trận xót xa.

Anh không phải là ghen tị tuổi tác, mà là...

Phát hiện ý nghĩ của chính mình, không khỏi buông thông tay, tầm mắt không có tiêu cự mà nhìn xuống mặt đất, trong lòng tự trào nở nụ cười.

“Vị này là...” tên nhóc xa lạ lúc này mới chú ý đến Lý Khánh Vân, vẻ mặt có chút e ngại, nhưng vẫn cười nói “Chào chú.”

Anh nhìn thấy Đồng Kỳ Minh có chút bối rối thoáng qua, nhưng cũng không muốn biện bạch nhiều, chỉ ngậm cam chịu. Cổ họng Lý Khánh Vân có chút khô đắng, nhưng cuối cùng cũng chỉ gật gật đầu, nói với Đồng Kỳ Minh “Nếu còn có việc, vậy tôi về trước.”

Đồng Kỳ Minh vội vã kéo bạn học, nói thêm vài câu rồi tạm biệt.

Hai người lên xe, không khí bỗng trĩu trĩu xuống đến mức khó chịu. Đồng Kỳ Minh làm ra vẻ vô sự, lúi di động ra chơi game, thi thoảng lại liếc mắt trộm nhìn đối phương một cái, liền thấy đối phương không có gì khác lạ, vẫn hết như cũ.

Đồng Kỳ Minh rất muốn nói gì đó, tỷ như mấy chuyện lý thú lúc tham dự Garden Party, không thì... mở miệng giải thích rõ cho bản thân... Cả hai người bọn họ đều biết, một tiếng chú của người bạn học ngập ngừng mới này kia.. cũng như mặc nhiên mà coi Lý Khánh Vân là cha của Đồng Kỳ Minh, nhưng Đồng Kỳ Minh lại không mở miệng phản bác.

Cậu không phản bác, thật ra chỉ là không muốn cho bạn bè biết sự thật là cha ruột của mình đã mất, hiện tại đang sống nhờ ở nhà Lý Khánh Vân, nhưng thái độ bảo trì trầm mặc của Lý Khánh Vân với cậu là vì cảm nghĩ gì? Người ta cảm thấy bị thái độ của cậu mạo phạm sao?

Đồng Kỳ Minh càng nghĩ càng sốt ruột, game trên di động nhiều lần vừa bắt đầu chơi đã game over do mắc một đồng sai lầm. Cậu dùng lực ấn phím, trong lòng toàn là ảo não bối rối.

Chính lúc này Lý Khánh Vân lại lên tiếng.

“Bạn học vừa rồi tên là gì?” nói nhưng ngay cả tầm mắt cũng không nhìn sang.

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, đáp “Tên là Trần Dự, vẫn học cùng lớp từ hồi học sơ trung đến giờ.”

“Ra là cậu ta.” Lý Khánh Vân dừng xe lại “Hôm nay tôi có gặp cha cậu ta.”

Đồng Kỳ Minh không biết nên nói gì, bèn rầu rĩ trả lời.

“Cha cậu ta rất lễ độ, lúc đầu nghĩ sai, sau biết tôi không phải là cha ruột của cậu, liền nhiều lần tỏ ra áy náy.” Giọng nói Lý Khánh Vân rất bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một chút ẩn ý “Tính ra cũng không cần anh ta phải giải thích, cũng không nghĩ là mấy chuyện như vậy lại cần phải nói xin lỗi. Tôi so với cậu lớn hơn nhiều tuổi, thành ra cũng phải có chút khí lượng⁴. Sẽ không vì cậu làm hoặc là không làm việc gì đó mà tức giận.”

“Nhưng mà...” Đồng Kỳ Minh cúi đầu, do dự muốn nói gì đó.

Chuyện đến bây giờ cậu mới phát hiện, kỳ thật vị trí Lý Khánh Vân trong cuộc sống của cậu vẫn luôn nằm ở chỗ khiến cậu khó xử. Như bậc cha anh, nhưng lại không có quan hệ huyết thống với cậu, có muốn bảo là bạn bè cũng quá gượng ép, nhưng nói là tình nhân... tựa hồ cũng chưa đến mức độ kia.

Cậu từ trước đến giờ ý vào Lý Khánh Vân, nhưng cũng không muốn giống mấy kiểu người yêu cả ngày dính vào nhau, nói mấy câu tâm tình buồn nôn cùng Lý Khánh Vân.

Đồng Kỳ Minh gục đầu xuống, mở mồm nghĩ về tâm sự của chính mình.

Lý Khánh Vân lại thừa dịp cậu xuất thần mà nhích lại gần, hôn nhẹ lên vành tai, lên cổ cậu. Cậu không kháng cự, liền nhanh chóng bị đối phương ôm vào lòng, không gian xe trong rất chật hẹp, hai người ôm chặt lấy nhau.

Có lẽ như vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Cậu im lặng nghĩ ngợi, cảm giác bên mặt truyền đến hơi ấm của anh.

Đồng Kỳ Minh chợt nhớ tới có nghe mấy hôm trước bạn học cùng lớp trong lúc tán phét với nhau, mấy tên bạn học bởi vì xem trên thời sự nên cũng lôi chuyện ‘Vì sao lại phát sinh ngoại tình trong hôn nhân’ ra mà thảo luận với nhau.

Đồng Kỳ Minh lúc ấy không tham dự, mấy tên kia có nói gì đó cậu không nhớ lắm, chỉ nhớ có một tên bảo ngoại tình trong hôn nhân tức là yêu đương vụng trộm, cái loại khoái cảm lên lút không thể trưng ra ngoài công chúng mới là lạc thú số một của yêu đương vụng trộm.

Khi đó nghe được cũng chỉ cười rồi cho qua, về sau ngẫm lại, ngoại tình trong hôn nhân với đồng tính luyến ái, nói không chừng cũng có điểm tương tự ở một mức độ nào đó.

Đồng tính luyến ái hơi giống với ngoại tình trong hôn nhân, đều không thể quang minh chính đại được, hai nam nhân ở cùng nhau không những không thể có con, thậm chí cũng vì vậy mà bị người đời phỉ nhổ

—mà nói cho cùng thì thứ tình yêu đó cũng đâu phải như mong muốn của Đồng Kỳ Minh.

Tất nhiên bọn họ có thể không cần phải giấu diếm chuyện này, nhưng Đồng Kỳ Minh biết rõ bản thân không thể thẳng thắn đối mặt với mấy tình cảnh như vậy.

Mặc dù cậu biết rõ Lý Khánh Vân sẽ vì cậu mà làm bất cứ chuyện gì, nhưng lại chẳng có cách nào xóa đi dù là một phân một hào nghi ngờ trong lòng cậu. Đồng Kỳ Minh năm nay mới mười sáu, với cậu tình yêu vốn là nên ngây ngô khờ khạo pha lẫn một chút ngọt ngào...

—cậu vẫn chưa chín chắn đến mức có thể gánh vác loại tình yêu bí mật mang đến gánh nặng cùng lo âu này.

1 Cô nàng tai mèo : trong QT ghi là “miêu nhĩ thiếu nữ mô hình” mệnh nghĩa là figure hình nekomimi a >D<>

2 ACG : Anime Comic Game (or Anime Computer Graphics), cái này không cần hỏi, ám chỉ mấy nhân vật trong anime a

3 Một giáp : = 12 con giáp a, tức là 12 tuổi

4 Khí lượng : rộng rãi, không chấp nhất

8. Chương 8

“Anh có nghe tôi nói không thể?”

Lý Khánh Vân thản nhiên liếc mắt nhìn người trước mắt một cái, không nói lời nào. Anh hiện tại đang không có việc để làm nên rất rảnh rỗi, kể từ lúc tham gia trở thành đồng sự trong sở sự vụ thì những vụ kiện anh phải tiếp nhận càng lúc càng ít dần, ngẫu nhiên có đôi lúc còn nhận việc dùm Tào Trọng Dung bởi vì quá bận rộn mà không thể không nhờ vả anh.

Tỷ như vụ kiện vừa mới chấm dứt cách đây vài ngày.

Vụ án rất đơn giản, chẳng qua chỉ là một đôi bạn thân nhiều năm trở mặt thành thù, một trong hai người sau khi ẩu đả do không kịp thời cấp cứu, ngay đêm đó bị xuất huyết nội quá nhiều dẫn đến sốc mà chết.

Bị cáo tên là Lưu Dự Tông, cùng người chết Nghiêm Ung Thành là bạn học nhiều năm. Hai người vào cùng một trường đại học, chuyện khi ấy xảy ra lúc chạng vạng, hiện trường vụ án ngoại trừ hai người Lưu Dự Tông và Nghiêm Ung Thành, còn có bạn gái mà Lưu Dự Tông đã quen hai năm Trương Ý Đình cũng có mặt ở đó.

Căn cứ vào khẩu cung của cô, lúc ấy bị cáo và người chết là do cãi nhau mà động thủ, cô có khuyên nhủ vài câu, sau đó vì sợ hãi mà rời hiện trường. Nhưng lại không ngờ là đêm đó Nghiêm Ung Thành lên cơn sốc mà chết.

Kỳ thực vụ kiện này là do Tào Trọng Dung nhận.

Cha của Lưu Dụ Tông là một nhân vật có máu mặt ở nơi này. Tào Trọng Dung vốn cũng có giao tế với ông ta. Mặc dù đích thân tiếp nhận vụ kiện, xoay lưng liền vứt cho Lý Khánh Vân, nhưng cũng không nghĩ là sẽ khiến anh gặp nguy hiểm.

“Cha của Nghiêm Ung Thành, anh biết không? Ông ấy bất mãn với kết quả của thẩm phán, hôm qua tìm đến giới truyền thông, đại để là muốn đem sự tình làm rùm rộ lên, để pháp viện bác bỏ kết quả phúc thẩm” Tào Trọng Dung vừa nói vừa lắc đầu, trên mặt tràn đầy tiểu dung mĩ mai “Lưu đồng lần này thực sự rất tức giận a.”

“Vậy nên?” Lý Khánh Vân cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng nét mặt vẫn là vô biểu tình.

“Không chỉ phía truyền thông, công chúng dạo này cũng bàn tán xôn xao lắm. Gần đây mấy cô trong sở lúc tan tầm thường nhìn thấy mấy kẻ khả nghi xuất đầu lộ diện ở xung quanh building, cũng có nhận được điện thoại nữa, nhưng là hỏi về chuyện của anh, tất nhiên là không có nói cái gì.” Tào Trọng Dung cẩn thận nói.

Lý Khánh Vân trầm mặc, một lúc lâu mới nói “Là người kia sao?”

“Có thể” Tào Trọng Dung nghiêng đầu “Lúc này anh cũng nên tự mình cẩn thận một chút, vụ kiện này bốn phía bị báo chí chĩa mũi dùi vào, bất kể là đối với sở sự vụ hay là tôi và anh đều không có lợi gì.”

Tào Trọng Dung nhìn anh như thế, thở dài, nói “Anh thì sướng rồi. . . số một thân một mình. . . tôi mới là không có biện pháp, nếu vợ tôi mà có bề gì thì biết làm sao a. . .”

Lý Khánh Vân không đáp, chỉ liếc nhìn một cái.

Tào Trọng Dung đang định nói gì, phía sau lại truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Thiệt là nhìn không ra luật sư Tào vậy mà yêu vợ ghê nha” Dương Văn Hải trêu tức nói “Sao như với lời đồn tôi nghe được không giống a, mới mấy hôm trước không biết là ai, gọi điện về nhà báo là phải tặng ca, kết quả mới buổi chiều liền chuồn mất không thấy bóng dáng đâu?”

“Cậu bớt lắm miệng.” Tào Trọng Dung trừng mắt nhìn qua.

“Đây là thẹn quá hóa giận?” Dương Văn Hải mỉm cười.

Trong lúc hai kẻ kia hăng say đấu võ mồm không biết đến khi nào dừng, Lý Khánh Vân chợt nghe di động phát ra âm thanh nhận tin nhắn, nhìn thấy dãy số hiện lên là của Đồng Kỳ Minh, trong lòng bỗng dưng cảm thấy khẩn trương, vội vàng mở tin nhắn ra, mới đọc vài chữ, sắc mặt bỗng chốc sa sầm.

Anh không nghĩ tới ngay lúc này, ở nơi này, dùng phương thức này mà nhận được câu trả lời của đối phương.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ đúng hai dòng ngắn ngủi trên màn hình : Thật xin lỗi, tôi không thể quen với anh.

Lý Khánh Vân đóng di động lại, đột nhiên nổi lên cảm giác muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này, đến trường học để chất vấn đối phương. Nhưng lý trí khiến anh biết mình không thể cứ vì xúc cảm mà hành động nông nổi như vậy, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ suy nghĩ đến việc bức bách Đồng Kỳ Minh, đừng nói là làm.

Mặc dù đối phương dùng phương thức có hơi hèn nhát như vậy để cự tuyệt làm anh phát giận, mặc dù có mấy chữ ngắn ngủi như vậy nhưng lại gạt phẳng đi hết thấy mọi thứ bọn họ từng trải qua trong ba tháng. . .

Có thể kia bất quá chỉ là một giấc mộng, mà hiện tại, thời điểm tỉnh mộng đã đến rồi.

Anh thật muốn cười, nhưng cả người nhũn ra, thậm chí vô lực mà cong khóe môi.

Bên tai truyền đến thanh âm Tào Trọng Dung, người kia khẩn trương hỏi “Anh làm sao vậy?”

Lý Khánh Vân nhắm mắt lại, xoa xoa mi tâm. Cả người dựa hẳn vào ghế ngồi.

Anh đột nhiên cảm thấy hai mắt một trận chua xót, nhưng rồi bỗng trở nên khô rát, anh không khóc được. . . Từ mười mấy năm trước vốn đã như thế rồi, nhưng vì bị cự tuyệt mà sinh ra cảm giác không cam tâm, vừa nan kham vừa oán giận, thậm chí là lưu luyến không muốn, đủ mọi loại cảm xúc khiến cho khóe mắt đỏ lên, nhưng lại không thể nào phát tiết ra.

“Sư huynh, sắc mặt anh khó coi vậy, có phải bị bệnh không?” Dương Văn Hải quan tâm hỏi han “Có cần tôi lái xe đưa anh đi bệnh viện không?”

“Không cần, tôi không bị bệnh.” Lý Khánh Vân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở mắt ra, mặt mũi miễn cưỡng kéo khóe môi, nâng mắt nhìn Tào Trọng Dung “Thật ứng với câu nói kia của anh.”

“Cái gì?” Tào Trọng Dung không hiểu chuyện gì, mặt đầy nghi hoặc.

Lý Khánh Vân không đáp, chỉ tự trào mà nhớ lại. .

— số anh một thân một mình.

Đồng Kỳ minh cảm di động, màn hình lạnh như băng hiện lên biểu tượng đã gửi đi tin nhắn.

Cậu đưa tay gãi gãi đầu, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn. . .

Mặc dù cách ngày giao hẹn còn hai ngày, nhưng tóm lại sự tình phải nói cho rõ ràng. Lý Khánh Vân hiện tại có lẽ là đang làm việc, cậu biết bản thân không nên dùng phương thức này để trả lời, nhưng mà cậu không thể không làm như vậy.

Cậu thật sự sợ hãi phải mặt đối mặt với Lý Khánh Vân, đừng nói tới chuyện nói ra lời cự tuyệt đối phương.

Tin nhắn gửi đi rồi, Đồng Kỳ Minh không nhận được tin trả lời lại ngay lập tức.

Cậu một bên đoán, có lẽ Lý Khánh Vân đang làm việc không thấy được tin nhắn, hoặc là thấy được nhưng không muốn trả lời cậu. . . Hai khả năng này đều có thể.

Đồng Kỳ Minh không thể nói rõ, rốt cuộc bản thân hi vọng hay là không hi vọng đối phương trả lời lại, mặc dù là không hồi hận đã làm như vậy, rồi lại bởi vì như thế mà cảm thấy một trận bất an mơ hồ.

. . . Cậu cơ hồ như tin chắc mình sẽ xúc phạm đến Lý Khánh Vân, nhưng đồng thời đối với chuyện lại không có cách nào.

“Làm gì mà nhìn cái di động tới phát gốc vậy?” Thiếu niên bên cạnh nghiêng qua đẩy đẩy cậu.

Đồng Kỳ Minh hồi thần, miễn cưỡng nở nụ cười “Không có việc gì. A, cho tớ mượn vở ghi toán một chút, có nhiều chỗ tớ ghi không kịp.”

Trầm Dự đưa vở của mình qua, mỉm cười “Đúng rồi, tối qua cha tớ bảo, muốn mời cậu cùng Lý tiên sinh đến nhà dùng cơm, không biết chú ấy có thời gian hay không.” cậu khẽ mím môi, có chút áy náy “Ngại ghê, tớ vẫn cứ nghĩ chú ấy với cậu là. . . lúc sau về nhà, nghe cha tớ nói mới biết là không phải.”

“Không có gì, không cần phải xin lỗi. . .” Đồng Kỳ Minh có chút do dự, theo quán tính nói “Anh ấy gần đây khá bận rộn, có thể là không rảnh.”

“Àn, vậy lần sau có rảnh mới nói tiếp.” Trầm Dự không để ý lắm.

Hai người lại tán gẫu một lúc lâu, mãi đến khi chuông vào học vang lên mới tự trở lại chỗ ngồi.

Đồng Kỳ Minh bất ngờ nhìn vào di động, thật lâu mới nhận được tin trả lời của đối phương, cậu cảm thấy khẩn trương hẳn lên, vội vàng trộm mở ra.

Màn hình hiển thị tin nhắn hoàn toàn trống rỗng, Lý Khánh Vân không viết bất cứ cái gì, chỉ dùng tin nhắn như biểu lộ anh đã nhận được lời kia.

Đồng Kỳ Minh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào màn hình, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một trận chua xót rất vô lý. . . . mặc dnh kỳ diệu đến mức buồn cười.

Mặc dù đây là ván cược do tự cậu đưa ra, cũng là do tự cậu một mình quyết định, người kia không có ý kiến nào, thần nhiên nhận lấy, mặc kệ là đáp lại với lời chia tay, cũng chỉ vền vẹn như thế mà thôi.

Đồng Kỳ Minh không biết Lý Khánh Vân rốt cuộc là trong tâm tình nào mà nhắn tin trả lời này cho cậu, nhưng tự đứng trong lòng cậu lại nảy sinh một cảm giác sợ hãi vô danh.

—nếu như Lý Khánh Vân, từ nay về sau không bao giờ để ý tới cậu nữa, vậy cậu phải làm sao đây?

Mặc dù trên lý trí rất rõ ràng đối phương là người giữ lời hứa, cậu vẫn cảm thấy thực sự lúng túng.

Sau khi tan học, trên đường trở về nhà, lộ trình tuy không xa nhưng Đồng Kỳ Minh lại chậm chạp từ từ mà đi, tốn gấp hai lần thời gian mới về đến nhà.

Cậu không phủ nhận việc bản thân đang sợ hãi, sợ hãi đẩy cửa ra không thấy một bóng người, sợ hãi người kia từ rày về sau sẽ coi như không thấy cậu, sợ hãi cái thoáng nhìn của cặp mắt sâu thẳm lạnh lùng như băng kia.

Nhưng mà, hết thấy mọi khả năng có thể phát sinh mà Đồng Kỳ Minh tưởng tượng đều không xảy ra.

Lý Khánh Vân vẫn hệt như cũ, đứng trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối, áo sơ-mi xắn đến khuỷu tay, trên người đeo tạp dề, nghe thấy tiếng mở cửa trở về của cậu, cũng chỉ lên tiếng bảo cậu thay đồng phục ra trước. Nhất cử nhất động, mỗi lời nói mỗi cử chỉ của đối phương hoàn toàn giống hệt như trong trí nhớ của cậu.

Đồng Kỳ Minh cơ hồ như nghĩ là cái tin nhắn kia của mình trên thực tế chưa từng gửi đi, cho nên Lý Khánh Vân vẫn bình thản an nhiên như thế, thậm chí còn có một chút ôn nhu.

Nhưng suy nghĩ này không phải sự thật, cậu thật sự đã nhận được tin trả lời của Lý Khánh Vân.

Lúc ăn cơm tối, hai người ngồi ở hai bên bàn ăn, anh mở lời nói “Hôm nay cha của Trầm Dự có gọi điện thoại, bảo chúng ta hôm nào đến làm khách.”

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, vội hỏi “Anh, anh còn phải làm việc. . .”

Lý Khánh Vân thần sắc bình thản, nói “Không sao, tôi đã đồng ý với Trầm tiên sinh, đúng lúc cũng có thể nói đến chuyện liên quan đến công việc, công ty bọn họ đang muốn tìm một ố vấn pháp luật mới.”

Anh trầm ngâm, một lúc lâu sau mới hỏi lại “Cuối tuần này được không? Hay là cậu có kế hoạch riêng rồi?”

Đồng Kỳ Minh mím môi, chỉ cảm thấy khó xử, nhưng không thể nói rõ vì sao mà khó xử. Thái độ Lý Khánh Vân bình thản như thế, trên căn bản tựa như không có cảm xúc nào không thích hợp, ngược lại bản thân cậu lại trở nên kỳ lạ. Người nói chia tay rõ ràng là cậu, người lo sợ không đâu cũng là cậu. . .

Đồng Kỳ Minh càng nghĩ càng cảm thấy giận, rồi lại biết tức giận của mình thực chẳng có lý do nào, đành phải nói “Cuối tuần tôi có thời gian trống.”

Lý Khánh Vân đáp lời, rồi vẫn chậm rãi mà ăn cơm.

Đồng Kỳ Minh nhìn đối phương, nhất thời giật mình ngốc lảng. Kỳ thật vẻ ngoài của Lý Khánh Vân rất được, anh khí nhưng lại không thô kệch, là loại tuấn tú vừa tử mĩ vừa ôn nhu. . . Mi mục sơ lãng, mũi thẳng lại cao, môi thì nhàn nhạt lại mỏng. . . Có lẽ là vì diện vô biểu tình đã nhiều năm, cho nên tạo ra vẻ đạm nhiên lãnh mạc, nhưng kỳ thật cậu biết rất rõ, đối phương lúc ôn nhu sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào, vẻ mặt ấy thật sự là khiến kẻ khác phải lóa mắt mê mẩn.

Mỗi hồi lâu sau, cuối cùng cậu cũng thanh tỉnh lại, ý thức được bản thân cứ chằm chằm nhìn người ta một lúc lâu như vậy, bất giác xấu hổ mà cúi úống cầm đầu cầm cổ ăn cơm.

Trong bàn thức ăn có một đĩa cua hấp. Đồng Kỳ Minh gấp một con ngồi gặm gặm, lúc mút chân cua bị dính nước sốt vào tay tự đứng lại cảm thấy mất hứng, qua loa dùng thìa moi gạch cua ra ăn mấy miếng rồi không ăn nữa.

Lý Khánh Vân liếc mắt nhìn, hỏi “Sao không ăn hết?”

“Không muốn ăn.” Đồng Kỳ Minh buồn rầu nói.

Anh không nói thêm lời nào, nhưng sau khi hai người dùng cơm xong, lúc thu dọn bàn ăn, cầm nửa con cua Đồng Kỳ Minh chưa ăn xong ném thẳng vào thùng rác không chút do dự.

Đồng Kỳ Minh ngửi thấy mùi vị trên tay mình rửa không sạch được, bỗng cảm thấy thật phiền muộn, lại cố gắng chà rửa tay vài lần, dùng luôn cả xà phòng rửa tay cũng không có tác dụng, đành trở về phòng chơi game, mãi đến tận nửa đêm mới tắt đèn đi ngủ.

Rồi cũng đến cuối tuần, y như đã hẹn, Lý Khánh Vân cùng Đồng Kỳ Minh đến Trầm gia viếng thăm. Đồng Kỳ Minh cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Cậu cùng Lý Khánh Vân hiện tại có thể miêu tả bằng bốn chữ, tương kính như tân¹. Giống hệt như hình thức sống chung với nhau trước khi cậu biết tình cảm của đối phương. Đồng Kỳ Minh cho rằng bản thân hẳn là nên cảm thấy vui mừng tiếp nhận cách sống này mới đúng, nhưng lại không ngờ trong lòng lại có chút không thích ứng.

Thời gian ba tháng đã qua, tuy không lâu, nhưng quãng thời gian này Lý Khánh Vân đối xử với cậu quả thực rất thân mật, mặc dù chính cậu có thể tự mình làm những việc vặt vãnh nhưng anh vì cậu mà làm hết mọi thứ, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống mang giày cho cậu thôi.

Lúc ấy Đồng Kỳ Minh chỉ cảm thấy luống cuống thiếu tự nhiên, bây giờ nhớ lại, kia chẳng phải là phương thức đối phương biểu đạt tình cảm với cậu sao. . .

Mà chuyện đã đến nước này rồi, giữa hai người bọn họ cũng không có khả năng trở về trạng thái sống chung với nhau như trước đó được. Ngoại trừ một ít việc vặt hàng ngày thì giữa hai người hầu như không nói chuyện với nhau. Dù cho cậu không nói, Lý Khánh Vân cũng không bận tâm hỏi nhiều.

Ngẫu nhiên cậu cũng có trộm quan sát Lý Khánh Vân. Đối phương lại hệt như không hề có gì thay đổi, theo lẽ thường đi làm rồi tan sở, làm cơm giặt quần áo cho cậu, ký tên cho cậu vào mọi đơn thông báo mà trường gửi về.

Anh chưa từng tránh né cậu. vẫn quang phong tể nguyệt² mà bình thản trôi qua như thế, giống như giữa hai người họ chưa từng có gì, những âu yếm kia tựa như không hề xảy ra.

Đồng Kỳ Minh cảm thấy trong lòng có ít nhiều tư vị không thông, thậm chí có chút mất mát mơ hồ. Trong lòng cậu tự hiểu sống chung như vậy là bình thường, rồi lại không thể lấy đó làm lý do an ủi cảm xúc bất an phiền muộn của chính mình.

Cậu chỉ có thể tự nhủ với chính mình, ít nhất bên ngoài phải làm ra vẻ bình tĩnh an nhiên, bởi vì khoảng cách giữa hai người không xa cũng không gần hiện tại là do chính cậu mong muốn lúc ban đầu.

“Đến rồi.” anh nhạt giọng nói.

Cho xe dừng lại, hai người cùng xuống xe bước lại trước cửa. Đồng Kỳ Minh nhấn chuông. Không bao lâu, cửa liền mở ra, giọng nói cười quen thuộc của thiếu niên “Hai người đến rồi.”

Đồng Kỳ Minh bị Trầm Dự giữ lấy, chờ đến khi Trầm Dự chào hỏi Lý Khánh Vân xong, hai người liền kéo nhau cùng vào nhà, Lý Khánh Vân cũng theo sau.

Trong phòng khách, một đôi nam nữ đang ngồi nói chuyện, nghe thấy tiếng nói của bọn họ mới quay đầu lại, mời bọn họ ngồi xuống. Đồng Kỳ Minh vội vàng chào hỏi đối phương.

Lúc trước cũng đã từng đến Trầm gia vài lần, nhưng có điều đây là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ của Trầm Dự, lúc nhìn thấy cậu cũng có chút kinh ngạc. Tuy là biết Trầm Dự với cha diện mạo đều có nét tuấn tú khá giống nhau, nhưng lại không nghĩ đến mẹ Trầm Dự chỉ hơi hơi thanh tú mà thôi.

Cậu nhìn Trầm Dự ngồi cạnh mẹ mình, không biết là nhờ giọng nói cái gì mà bị mẹ đưa tay véo lỗ tai giống như đang trừng phạt vậy. Trầm Dự đau đến rên thành tiếng, hiển nhiên là giả vờ, sau đó ngoan ngoãn ngồi cạnh, cả người dựa hẳn vào mẹ mình.

Kể cả Đồng Kỳ Minh cũng nhìn ra được tình cảm của mẹ con họ vô cùng tốt, trong nhất thời không biết là ước ao hay đổ kị, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói mang theo tia sùng nịch vô cùng của Trầm tiên sinh “Tiểu Dự lúc nào cũng nháo như thế, thật sự là bị chiều đến hư. . .”

Trầm Dự ai oán liếc mắt nhìn cha mình, cười rộ lên chứ không phản bác lại. Trầm tiên sinh đành phải nói “Hai đứa đi chỗ khác chơi đi, để cha cùng Lý tiên sinh nói chuyện công việc.”

Đồng Kỳ Minh chưa kịp hoàn thần, đã bị Trầm Dự kéo dậy tha đi, hai người rời khỏi phòng khách. Trầm Dự vừa đi vừa cao hứng nói “Phòng nghe nhìn trong nhà mới thay màn hình, vừa lúc cậu đến, chúng ta chơi game đi.”

Cậu không có ý kiến gì, hai người liền mở máy chiếu với màn hình ngồi chơi game, chọn một game Fighting chơi chế độ hai người, đánh nhau được 5 vòng thì mẹ Trầm Dự bưng trà chiều cùng điểm tâm bước vào, về mặt dịu dàng bảo hai người nên nghỉ ngơi một chút, sau đó rời đi.

Đồng Kỳ Minh nhìn những miếng bánh Black Forest, làm từ hỗn hợp kem tươi pha với rượu wine cùng mứt dâu phết lên bánh, bỗng nhiên nghi hoặc hỏi “Cái này nhìn hình như không giống như mua ở ngoài.”

“Là cha tớ làm a.” Trầm Dự không do dự trả lời “Cậu muốn ăn nữa sao? Cho cậu của tớ nè.” Cậu nói xong liền đẩy luôn cả đĩa lam môi3 sang.

“Cậu. . . Cha cậu?”

“Bộ lạ lắm sao? Trong nhà tớ đại bộ phận việc nhà đều là do cha tớ làm hết.” Trầm Dự nhú mày.

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, chợt nhớ tới tình trạng nhà mình, nhất thời nhẹ nhõm, chỉ nói “Không có gì, chỉ là tớ tưởng do mẹ cậu làm thôi.”

“Bà a?” Trầm Dự cười nhạo “Bà không đốt cháy phòng bếp là vạn hạnh rồi.”

Đồng Kỳ Minh không biết nên trả lời lại như thế nào, đành cười cười phụ họa theo. Chuyện ở chung cùng với người thân, cậu cũng không có nhiều kinh nghiệm lắm, nhưng vẫn có thể hiểu được câu chế nhạo của Trầm Dự, thực tế mà nói thì đó cũng là một loại tượng trưng cho sự thân thiết. Cậu mặc dù hiểu rõ, nhưng cũng vì cách sống chung với nhau của họ mà cảm thấy là lạ.

Nhìn thôi cũng đủ biết, cha mẹ Trầm Dự là người cưng chiều con cái, mà bản thân Trầm Dự cũng đã quen với việc được đối đãi như thế.

Lúc này mẹ Trầm Dự trước mặt bọn họ véo tai con mình, tính ra cũng không thể gọi là biểu hiện sủng ái được, nói đúng hơn là bọn họ đã thành thói quen với những hành vi như vậy rồi.

Đối với những việc này Đồng Kỳ Minh tất nhiên khó mà lý giải được.

Cậu chưa bao giờ biết, giữa cha mẹ với con cái lại có thể thân thiết như vậy.

Loại thân mật quá mức đó, mới cách đây không lâu thôi, đã từng có một người cho cậu. . .

——mặc dù hiện tại cậu đã vĩnh viễn mất đi rồi.

Đồng Kỳ Minh bỗng nhiên lại hoài niệm quá khứ.

Lý Khánh Vân sẽ có đôi lúc ngẫu nhiên mà xoa đầu cậu, vuốt ve hai gò má của cậu, thậm chí là chạm vào mi mũi. . . Có lẽ những động tác đó không phải là trêu đùa lúc nhàn hạ, mà bởi vì là thích, cho nên mới muốn tiếp cận, mới dùng những cách gần gũi như thế để thân thiết, chỉ như thế mà thôi. . .

1 Tương kính như tân : tương kính như tân/ tôn trọng nhau/tôn trọng nhau như khách, tức là coi nhau như xa lạ tuy vẫn kính trọng, coi trọng lẫn nhau

2 Quang phong tể nguyệt : (trời quang trăng sáng) ý là mọi việc không có gì biến đổi, trời vẫn quang trăng vẫn sáng

3 Lam môi : tên tiếng anh là Blueberry, hay còn gọi là quả mâm xôi xanh, dùng để ăn hay làm nguyên liệu làm bánh

9. Chương 9

Đồng Kỳ Minh ngồi ở ghế phụ, thỉnh thoảng trộm nhìn sang người bên cạnh một chút. Đối phương đang chuyên tâm lái xe, đôi mắt hắc bạch phân minh vừa trong trẻo lại vừa lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, tựa như không phát giác ra ánh mắt của cậu.

Ở nhà Trần Dự dùng cơm xong, một lát sau Lý Khánh Vân liền lễ độ cáo từ. Đồng Kỳ Minh đoán có lẽ công việc của hai người họ đã bàn bạc xong rồi, cho nên cũng không lưu luyến nữa, dứt khoát đứng dậy nói lời cáo biệt rồi theo Lý Khánh Vân rời đi.

Có điều dù đã ly khai rồi, cậu vẫn không nhịn được mà nhớ lại lúc dùng bữa tối.

Cậu cùng Lý Khánh Vân ngồi ở một bên, đối diện là ba người nhà Trần gia. Trái ngược với một mảnh hòa thuận vui vẻ ở phía đối diện, Lý Khánh Vân lại đem cái đạo lý “thực bất ngôn tảo bất ngữ” 1 ra mà quán triệt đến cùng. Ngoại trừ người khác lên tiếng trò chuyện, bằng không ngay cả tán gẫu anh cũng không buồn nói một câu.

Đồng Kỳ Minh mặc dù đã quen thuộc hết mức với chuyện đó, nhưng vẫn y nhiên có chút rầu rĩ.

Cậu mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó rất không thích hợp, nhưng lại không thể nói ra được đến tận cùng là không thích hợp chỗ nào. . . Huống hồ giờ trước giờ Lý Khánh Vân luôn là một bộ dáng như vậy, Đồng Kỳ Minh cho là bản thân suy nghĩ nhiều, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường như mọi khi.

Tiết trời đã vào đông.

Mùa đông ở thành phố này vừa rét lạnh lại vừa khô hanh, tuy không có tuyết rơi, nhưng mà hàn phong vẫn rét thấu xương.

Lý Khánh Vân nhìn đồng hồ một cái, cũng gần ba giờ.

Cách giờ tan sở vẫn còn một khoảng thời gian, nhưng anh đang lo lắng có nên về nhà sớm hay không, thừa dịp trên đường về nhà ghé siêu thị mua một ít thức ăn tươi sống, không thì đến tiệm ăn nào đó mua thức ăn mang về cũng được, gà nấu rượu hoặc sườn hầm thuốc bắc rất thích hợp để tắm bổ mùa đông, tên nhóc sơ lạnh kia có lẽ sẽ thích.

Nhưng vô luận thế nào, trước lúc về nhà, trước hết vẫn là phải giải quyết cho khách hàng trước mặt. Lý Khánh Vân ngẩng đầu nâng mắt, bất động thanh sắc mà dịch chuyển cơ thể, tránh đi ánh mắt nồng nhiệt từ phía trước truyền lại.

Hiện tại ngồi trước mặt anh là một đôi cha và con gái, Lưu đồng cùng Lưu tiểu thư, bạn cũ của Tào Trọng Dung. Ấn tử lần trước Lý Khánh Vân nhận chính là vụ kiện của con trai Lưu đồng, cuối cùng bị phán tội ngộ sát phải ngồi tù, thời gian thi hành án là năm năm, kết quả xem như không tệ.

Anh cũng không có tâm tư muốn kết thâm giao với Lưu đồng, cùng lắm chỉ vì xem đối phương là khách hàng nên đành phải tôn trọng mà dành chút thời gian chu toàn cùng đối phương.

Bất quá Lưu đồng thì lại có thâm ý khác, những lần gặp mặt đều mang theo con gái của mình, lúc nói chuyện thì cố ý như vô tình nhắc đến những chuyện vụn vặt của con gái mình.

Lý Khánh Vân tất nhiên không ngờ đến nỗi không hiểu ẩn ý của đối phương. Nhưng anh căn bản không có bất cứ tâm tư nào đối với vị Lưu tiểu thư kia, gặp mặt đã vài lần nhưng ngay cả tên của đối phương anh cũng chẳng nhớ rõ.

Nhưng đối phương lại giống như không nhận ra ý cự tuyệt kín đáo của anh, chẳng hạn như hiện tại, dùng ánh mắt ngưng ngưng giống như thiếu nữ mà nhìn chăm chăm vào anh, thỉnh thoảng lại hỏi han những chuyện riêng của anh. Dù cho anh có trở lại cuộc sống phóng túng đi nữa, cũng không có khả năng ra tay với kiểu thiên kim thế gia này, chứ đừng nói tới hiện tại anh không có loại tâm tình này.

“ . . . thật ngại quá, tôi còn có việc. Vụ kiện của Lưu tiên sinh đã chấm dứt, sẽ không phát sinh rắc rối khác nữa, Lưu đồng cứ việc yên tâm.” anh thản nhiên nói.

“Luật sư Lý tối nay có hẹn với ai sao?” Lưu đồng cười “Chẳng lẽ là bạn gái?”

“Không phải.” Lý Khánh Vân trả lời “Tôi phải về nhà.”

“Nguyên lai Lý luật sư trong nhà đã có người, không biết tôn phu nhân là nữ nhân như thế nào?” Lưu đồng lại một bộ dáng hưng trí quá mức, hơn nữa còn mở lời dò hỏi.

“Lý Khánh Vân có chút giật mình, chú ý đến vẻ mặt bất an không yên của Lưu tiểu thư, nói “Tôi chưa kết hôn, trong nhà chỉ là có nhận nuôi một đứa trẻ.”

Lưu tiểu thư nghe vậy thở phào một hơi, có hơi rụt rè nhỏ giọng hỏi “Nếu luật sư Lý không chê. . . chi bằng tối nay tôi đến nhà anh xuống bếp làm một bữa, coi như. . . coi như là cảm ơn anh.” cô cúi đầu, vội vàng nói thêm “Tôi cũng. . . thích trẻ con, đứa trẻ nhà anh. . . chắc là rất đáng yêu.”

Anh nhú mày, vừa định cự tuyệt, lại nghe Lưu đồng cười nói “Cứ như thế đi, con phải trở tài một phen, hảo hảo chiêu đãi luật sư Lý a.” Lưu đồng dứt lời, lại quay đầu nhìn Lý Khánh Vân, ôn hòa nói “Luật sư Lý không được từ chối nha, vụ kiện của Dụ Tông lần này ít nhiều gì cũng nhờ cậu, cả nhà tôi trên dưới đều rất cảm kích cậu. Con gái tôi tay nghề không tệ, cậu cứ để nó cố gắng thể hiện tấm lòng một phen.”

Lý Khánh Vân bất đắc dĩ, không thể trực tiếp cự tuyệt, đành phải nói “Nếu đã như vậy, làm phiền Lưu tiểu thư.”

Lời vừa nói ra, Lưu tiểu thư đến mi sao nhân thần cũng tràn ngập vui mừng, ánh mắt nhìn sang anh đầy triền miên.

Lý Khánh Vân tuy vẫn đăm đăm như cũ, nhưng trong lòng lại thở dài.

Vốn đã bị ép buộc như vậy, Lý Khánh Vân chỉ có thể lái xe chở Lưu tiểu thư về nhà, trước đó anh cũng có mở lời mời Lưu đồng, chẳng qua đối phương lấy cớ là có chuyện quan trọng khác làm lý do từ chối.

Trên đường về anh dừng lại trước một siêu thị theo lời yêu cầu của Lưu tiểu thư.

Lý Khánh Vân theo sau đẩy xe, không nén được mà có chút buồn phiền.

Trong quãng thời gian cùng Đồng Kỳ Minh quen nhau trước kia, bọn họ cũng đã từng đi siêu thị. Đồng Kỳ Minh ngoài mặt là thiếu niên, nhưng tâm tính vẫn chỉ là một đứa nhóc, đối với rau thịt củ quả tỏ vẻ rất hiếu kỳ, thường thường xách lên một thứ gì đó rồi chạy đến cạnh Lý Khánh Vân, bày ra vẻ mặt tò mò hỏi đây là cái gì.

Ngoại trừ chuyện đó ra, cậu cũng thích ăn quà vặt giống hết hầu hết những đứa nhóc khác, nhìn thấy khoai tây chiên luôn lấy mấy loại vị khác nhau, không quên lấy thêm coke cùng nước trái cây.

Anh nhớ có mấy lần, thừa dịp trong siêu thị xung quanh ít người qua lại, anh đưa tay trộm nắm tay đối phương, không thì dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cậu. Bản thân anh rất thích cách này tiếp xúc với cậu, nhìn lỗ tai nhóc con đỏ bừng lên, liền nghĩ đó là do cậu thẹn thùng, lại không ngờ kia chẳng qua chỉ là cậu xấu hổ quá mức, không thì là quá quẩn bách.

Sau khi bị từ chối, Lý Khánh Vân cũng từng tự mình ngẫm nghĩ lại, anh không hề hối hận để cho Đồng Kỳ Minh biết tình cảm của mình, nhưng mà lại thấy hối hận với việc thân mật trong lúc quen nhau. . .

Những đứa nhóc cỡ tuổi cậu, đa phần là tò mò với tình dục, hoặc giả là khát khao tình thương. Lúc ấy chính Lý Khánh Vân cũng chỉ cho có lẽ là đối phương đang phát dục, cho nên cũng không cố kỵ cái gì, nhưng hiện tại lại mơ hồ cảm thấy có lẽ mình đã sai.

Đồng Kỳ Minh vẫn còn nhỏ như vậy, nhưng anh lại bị vẻ ngoài cùng hành vi của cậu khiến cho hiểu lầm.

Anh nghĩ nhóc con kia đối với mình ít nhất cũng có một chút cảm tình nên không từ chối anh, những lúc ngưỡng ngừng hay là hôn nhau có lẽ chỉ là do tác dụng phụ của hành vi thân mật giữa hai người mà thôi

—nhưng thực tế, Đồng Kỳ Minh không hề thích anh. Hay nói đúng hơn, Đồng Kỳ Minh có thích anh, nhưng không phải là kiểu thích như anh thích cậu.

Suy nghĩ liên miên khiến anh bất giác dừng bước đứng lại, đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói rụt rè của nữ nhân “Luật sư Lý, anh có cái gì không thích ăn không?”

Lý Khánh Vân hồi thần, chỉ nói “Không có, tôi không kén ăn.”, dừng lại một chút, chợt nhớ ra việc gì đó, lại nói “Đừng mua thịt dê.”

Đồng Kỳ Minh không ăn thịt dê, hình như là do cảm giác khi ăn vào trong cổ cứ lưu lại vị thịt dê tanh nồng không sao xua đi, ngay cả ngửi mùi vị cũng không thích.

Lưu tiểu thư mỉm cười, có chút ngại ngùng mà phỏng đoán “Là đứa trẻ nhà anh không thích sao?”

Lý Khánh Vân nhẹ gật đầu, vẫn kiếm lời như cũ, tiếp tục đẩy xe theo sau Lưu tiểu thư.

Hai người lựa thức ăn xong mới ra khỏi siêu thị.

Về đến nhà, đưa đôi phươg dép lê trong nhà dành cho khách thay. Mắt thấy trời đã chạng vạng, hai người liền trực tiếp mang nguyên liệu xuống phòng bếp.

Trong phòng bếp sáng sủa lại sạch sẽ, có thể nhìn ra dấu vết sử dụng thường xuyên. Lưu tiểu thư nhìn đao cụ cùng kệ bếp sáng bóng, có chút kinh ngạc “Nguyên lai anh cũng xuống bếp?”

Lý Khánh Vân không trực tiếp trả lời, chỉ nói “Lưu tiểu thư muốn dùng gì cứ nói với tôi là được.”

“Gọi Ngôn Phương là được rồi.” Lưu tiểu thư rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói.

Lý Khánh Vân từ chối cho ý kiến, ngoài mặt vẫn duy trì lễ độ cùng khách khí.

Tuy không thích phòng bếp của mình bị người ngoài sử dụng, nhưng anh cũng nhìn ra được, Lưu Ngôn Phương về mặt nấu ăn quả thật không kém mình chút nào, có lẽ là do du học ở nước ngoài, nêm nếm gia vị cũng khá mạnh dạng, nếu không muốn nói là có phần sáng tạo.

Vì tính cách lãnh tính của mình, ngoại trừ mối quen biết với vài luật sư ở sở sự vụ, thời trung học có hai ba người bạn thân, trên thực tế Lý Khánh Vân cơ hồ cũng không có bạn bè gì mấy, cũng chưa từng cùng người nào xuống bếp. Cho nên hiện tại cùng Lưu Ngôn Phương chuẩn bị bữa tối, ngoại trừ ánh mắt quá nhiệt tình của đôi phươg nhìn mình làm cho anh có chút khó xử ra, cũng không có gì quá bất mãn như anh tưởng.

Đa phần nấu nướng, nêm nếm gia vị đều do Lưu Ngôn Phương phụ trách, Lý Khánh Vân chỉ đứng ở bên cạnh giúp đỡ, khi thì thái ít rau thơm, xắt sợi gừng.

Ngay lúc hầu hết thức ăn đều đã dọn bày ra trên bàn, chỉ còn phải chờ một món thịt bò hầm nhừ vẫn còn đang hầm trên bếp lò thì Đồng Kỳ Minh về.

Đồng Kỳ Minh hôm nay tan học có chút trễ hơn mọi hôm, nghĩ có lẽ Lý Khánh Vân mười bốn đã ở nhà chờ cậu trở về dùng cơm chiều, bèn vội vàng thu dọn sách vở vào cặp rồi trực tiếp về nhà.

Lúc mở cửa ra, cậu phát hiện có gì đó khác thường, trên huyền quan có một đôi giày cao gót làm bằng thuộc da màu tối không quá nổi bật cùng gót giày nhỏ nhắn, chứng tỏ trong nhà đang có khách, hơn nữa còn là một nữ nhân thành thực.

Cậu càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, Lý Khánh Vân chưa bao giờ mang bạn bè về nhà, cũng chưa từng có đồng nghiệp viếng thăm. Ngẫu nhiên đôi ba lần cũng chỉ là thư ký riêng của Lý Khánh Vân vì có việc gấp mới đến đây. Ngoại trừ những lần đó ra, Đồng Kỳ Minh chưa từng nhìn thấy người lạ nào trong nhà này.

Nghe thấy có tiếng từ phòng bếp truyền ra, cậu chưa kịp buông cặp sách xuống liền vội đi đến đó.

Trong phòng bếp, một đôi nam nữ đang chuyên tâm hầm thức ăn trong nồi hầm. Thái độ Lý Khánh Vân tuy có chút lãnh đạm hờ hững, nhưng vẻ mặt so với dĩ vãng có thể xưng là ôn hòa.

Không hiểu tại sao, Đồng Kỳ Minh đột nhiên chỉ muốn xoay người rời khỏi đây, rời khỏi phòng bếp tỏa hương bồ phỉ, rời khỏi ngôi nhà mà vì sợ lạnh cậu đã bật hệ thống sưởi này, đi đâu cũng được, mặc kệ là góc đường gió lạnh thấu xương cũng được. Cậu không muốn nhìn thấy một nữ nhân xa lạ nào đó mà cậu không biết là ai đứng trong phòng bếp mà Lý Khánh Vân coi trọng nhất.

Đồng Kỳ Minh ngơ ngác nhìn hay người kia, đến lúc Lý Khánh Vân quay đầu lại, liếc mắt nhìn cậu, thản nhiên nói “Về rồi sao.”

Trong không khí tràn ngập mùi thịt hầm, hơi nóng của bếp. Cô gái kia trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng lại có chút ngượng ngùng. Lý Khánh Vân vẫn nhìn cậu, ánh mắt kia vẫn thẳng thắn một cách đơn thuần như thế, ánh mắt tối đen giống như một hồ nước, trầm tĩnh vô ba, xinh đẹp nhưng lại lộ ra vẻ xa lạ đến dị thường.

Đồng Kỳ Minh bỗng nhiên không biết, mình đứng ở đây là vì cái gì.

—cậu đã về nhà, nhưng người vốn dĩ vẫn luôn chờ cậu dường như đã không còn nữa.

“Làm sao vậy?” Lý Khánh Vân hỏi.

Đồng Kỳ Minh hồi thần, vội nói “Không có gì, vị này là. . .”

Lý Khánh Vân thản sắc không đổi, thản nhiên nói “Vị này là khách hàng của tôi ở sở sự vụ, Lưu tiểu thư.” lại chuyển sang Lưu Ngôn Phương nói “Đây là con nuôi của tôi, Đồng Kỳ Minh.”

Lưu Ngôn Phương vội vàng mỉm cười, lễ mạo nói “Xin chào.”, liền sau đó có chút bối rối nhìn Lý Khánh Vân nhỏ giọng “Tôi cứ nghĩ là đứa trẻ nhỏ hơn một chút, lúc này còn chuẩn bị tráng miệng.”

Đồng Kỳ Minh chưa xót trả lời “Xin chào. . .” sau đó liền mặc kệ hai người trong phòng bếp kia, xoay người vội lên lầu. Loáng thoáng như còn nghe thấy giọng nữ nhân kia kêu lên ngạc nhiên cùng giọng đáp lại bình thản của Lý Khánh Vân.

Cậu không nghe được bọn họ đang nói gì, nhưng lúc trở về phòng, cặp sách còn chưa buông xuống, nước mắt đã chảy dài.

Không biết là ủy khuất, oán hận hay là do đau lòng. Cậu lau nước mắt, nhịn cảm xúc xuống thay đồng phục ra, ngồi ngơ ngác ở cạnh giường.

Thật ra chuyện này có gì kỳ quái đâu chứ, trên thực tế mà nói thì Lý Khánh Vân đâu có làm sai chuyện gì, chẳng qua chỉ là dẫn theo một nữ nhân về nhà mà thôi. . .

Đồng Kỳ Minh tự nói như vậy để thuyết phục chính mình, nhưng từ đáy lòng lại trỗi lên một giọng nói khác : chỉ mới vài ngày đã tìm người khác, lúc trước nói thích cậu như vậy, hóa ra là có thể dễ dàng quên đi, dễ dàng vứt bỏ như vậy. . .

Cậu không thể tự thuyết phục chính mình được, cũng không muốn thừa nhận.

Lúc cậu nhìn thấy Lý Khánh Vân và người kia cùng nhau đứng cạnh bếp nấu ăn, bỗng nhiên có cảm giác hình ảnh yên bình thản nhiên như vậy lại vô cùng chói mắt, cứ như hai người bọn họ là thiên tác chỉ hợp 2. . .

Huống hồ lúc Lý Khánh Vân giới thiệu cậu, còn nói cậu là con nuôi của anh. . . mặc dù đó là sự thật, nhưng Đồng Kỳ Minh bỗng cảm thấy bản thân mình như bị xem nhẹ đi. . .

—cậu chỉ là con nuôi của Lý Khánh Vân, giữa bọn họ chỉ là quan hệ thân nhân, là thứ quan hệ mà cậu vẫn mong mỏi từ trước đến giờ, vậy thì cậu còn muốn gì nữa chứ. . .

Hốc mắt vừa khô lại vừa ướt, cậu rút khăn giấy, chùi đến lúc cảm giác mắt đau rát cả lên mới thôi. Muốn đứng dậy nhưng hai chân như nhũn ra, ngay cả đứng lên cũng không nổi.

Cậu tuyệt không muốn bước ra khỏi căn phòng này.

Nhưng mà, giờ này phút này, phòng ăn dưới lầu có một bàn thức ăn có đủ sắc hương vị sẵn sàng, cùng với hai người mà cậu hoàn toàn không muốn đối mặt đang cùng nhau chờ đợi cậu.

Đồng Kỳ Minh ngồi ngẩn ngơ một hồi, mới chậm rãi đứng dậy xuống lầu.

“Mắt cậu có hơi sưng đỏ, là bị gì vậy?” Lý Khánh Vân hỏi.

Đồng Kỳ Minh lắc đầu, mạnh miệng nói “Không có gì, lúc này trên đường về nhà gặp gió lớn nên mắt bị cát bay vào. . .lúc này đã dùng nước rửa rồi.”

Lý Khánh Vân không nói thêm lời nào, nhưng vẫn giống hệt mọi khi giúp cậu xới cơm mức canh, đồng thời cũng tự xới cho mình và Lưu Ngôn Phương một cách chu toàn, ba người cùng ngồi xuống dùng cơm.

Lưu Ngôn Phương lúc đầu có hơi e ngại, nhưng thấy Lý Khánh Vân vẫn thủy chung nói chuyện bình thản, thái độ bình thường thì cũng can đảm hơn đôi chút, còn cất công gấp một miếng thịt hầm bỏ vào chén anh. Lý Khánh Vân có hơi giật mình, nhưng vẫn là lịch sự nói cảm ơn. Lưu Ngôn Phương buông lỏng tâm trạng, sợ đối phương sẽ cho mình cố thử thất bại 3, cũng vội gấp thịt hầm cho Đồng Kỳ Minh.

Đồng Kỳ Minh cắn răng nói cảm ơn, ngoài mặt vẫn vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng lại ba đào ám sinh. 4

Cậu biết vị gọi là Lưu tiểu thư này là khách hàng của Lý Khánh Vân, nhưng mà rốt cuộc là dạng khách hàng gì chứ, không chỉ có đường nhập thất 5, đến nhà chuẩn bị thức ăn, thậm chí còn tỏ ra bộ dáng nữ chủ nhân giúp hai người họ gấp thức ăn. Lý Khánh Vân rốt cuộc là suy nghĩ cái gì chứ, chẳng lẽ thật sự định để nữ nhân này trở thành phần tử danh chính ngôn thuận của nhà này?

Cậu càng nghĩ càng khó chịu, cũng không còn tâm nào mà ăn.

Trong nhất thời không lưu ý mà làm đổ chén canh, nước canh nóng trong chén nháy mắt tràn ra, ướt hết một góc nhỏ trên bàn, đa phần đều dính lên chiếc quần cotton Đồng Kỳ Minh đang mặc.

Lý Khánh Vân sắc mặt căng thẳng, đứng dậy ôm cậu đến phòng tắm, vội vàng cởi chiếc quần dài ướt đầm kia ra, mở nước lạnh xối vào chỗ bị phồng.

Đồng Kỳ Minh dựa vào ngực Lý Khánh Vân, trong nhất thời cư nhiên hốc mắt thoáng nóng cả lên, cũng chẳng rõ là đau đớn do bị phồng hay là nguyên nhân gì khác.

Cậu mông lung suy nghĩ, trước kia chẳng hề biết, trong lòng Lý Khánh Vân cư nhiên lại làm người ta an tâm như thế. . .

Những giận dữ lúc nãy bỗng nhiên đều tan biến gần như chẳng còn nữa, ngăn ngủ thoáng qua hệt như đám hoa nhất hiện.

Chỗ bị phồng trên đùi đỏ ửng lên một mảng, nhưng lại chẳng lo ngại chút nào, Lý Khánh Vân dùng khăn mặt giúp cậu lau chùi khô, rồi lấy thuốc mỡ xoa lên một lớp mỏng rồi lấy băng gạc quấn lại, xong mới lấy quần sạch đưa cậu thay vào.

Mọi chuyện đã xong, cơm chiều tất nhiên tiếp tục. Lưu Ngôn Phương vẫn một mình chờ ở phòng ăn, sớm chịu khó lau chùi sạch sẽ mọi vết canh đổ trên bàn lẫn mặt đất. Lý Khánh Vân lại cùng cô khách sáo qua lại một phen, sau đó ba người mới ngồi lại vào bàn ăn.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, cả ba người cũng không tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa, chỉ im lặng ăn cho xong bữa tối.

Lý Khánh Vân lái xe đưa Lưu Ngôn Phương trở về, thừa lúc Đồng Kỳ Minh còn ngồi ở phòng khách xem tivi, đem thuốc mỡ dự phòng đưa cho cậu, dặn cậu phải nhớ bôi lên vết thương.

Không ngờ Đồng Kỳ Minh lại cười cười nói “Nếu tôi quên thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ anh muốn phạt tôi?”

Lý Khánh Vân nhìn nhóc con tươi cười, thật muốn hung hăng mà dùng thể phạt 6 một phen để cho đối phương biết sấm hối, lại muốn chà đạp đôi môi hồng nhật mỏng manh đang khê cong tươi cười kia, nhưng tư triều tạt tạt 7 lắng dần, cuối cùng anh cái gì cũng không làm, chỉ nói “Cậu nên nhớ kỹ.”

Lý Khánh Vân gần đây có chút phiền não.

Mặc dù lần đó nhóc con kia đã mở miệng trước cự tuyệt anh, nhưng hiện tại đương sự lại giống như đã quên sạch sẽ chẳng còn nhớ chút gì về chuyện kia, thậm chí hiện tại còn chẳng tiếc mà thân cận anh.

Chẳng hạn như, Đồng Kỳ Minh khá sợ lạnh, tay chân cũng luôn luôn lạnh lẽo, ngẫu nhiên sẽ như trêu đùa mà dùng ngón tay chạm vào tay hoặc gò má anh một chút.

Những lúc ấy Lý Khánh Vân thường vì như vậy mà ngăn cả người ra, nhìn gương mặt tươi cười của đối phương mới có phản ứng lại, nhưng rồi cũng không biết phải phản ứng với cậu ra sao.

Anh đã cố hết sức có thể để ép mình trở lại trạng thái lúc trước, dùng thái độ cực kỳ lạnh nhạt trấn định của mình để đối mặt với Đồng Kỳ Minh, nhưng Đồng Kỳ Minh lại như hoàn toàn mất đi thái độ kính sợ hay xa lạ đối với anh như lúc đầu, đôi lúc vô thức sẽ chủ động thân cận anh, giống như anh thực sự đã trở thành anh hai hay cha cậu, nên cũng chiều chuộng nịnh mà bao dung trĩu trĩu ấu ấu 8 bước bình vậy.

Hiện giờ có lẽ anh giống như vị chủ nhân đang nuôi dưỡng thú cưng, bị mèo con mình nuôi dưỡng trên cột nhưng lại cảm thấy vui sướng tận đáy lòng, tuyệt không vì bị chọc ghẹo mà tức giận.

Mà đó cũng không phải tình huống Lý Khánh Vân đã dự liệu trước.

Anh nghĩ Đồng Kỳ Minh từ chối quen mình, là muốn cả hai trở lại cách sống chung bình thản lúc trước. Anh cũng đã cố gắng làm như vậy, nhưng nhất cử nhất động của Đồng Kỳ Minh luôn làm cho anh không nén được lòng mà suy nghĩ lung tung. Suy cho cùng cái loại biểu hiện ỷ lại này của Đồng Kỳ Minh làm anh có cảm giác anh giống như mình vẫn còn tiểu tình nhân vậy.

Bọn họ rõ ràng đã chia tay.

Lý Khánh Vân mơ hồ cảm giác bản thân giống như bắt đầu lâm vào quần cảnh nhưng lại không cách nào có thể hoàn toàn thoát ra được.

Suy cho cùng thì sự ỷ lại cùng hảo cảm của Đồng Kỳ Minh vốn vẫn là thứ anh luôn luôn mong muốn khát khao. Như một kẻ đi trong hoang mạc cơ khát cùng cực, làm sao có biện pháp cự tuyệt cam tuyền ốc đảo chứ.

“...Lạnh quá.” Đồng Kỳ Minh đứng ở cửa oán giận.

Lý Khánh Vân cầm khăn choàng giúp cậu choàng lên, nhóc con ngoan ngoãn đứng im để, sau khi mặc áo khoác vào mới chạy ra ngoài cửa, từ hòm thư lấy ra mớ thư tín cùng báo mới, lại nhanh nhanh chạy vào nhà.

Cậu cười nói “Khó tin thật, hôm nay có thư của anh.”

Lý Khánh Vân khê giật mình, cúi tạp đề, nhận thư trên tay của nhóc con, tùy tiện vứt lên bàn, nói “Hôm nay cậu ra ngoài?”

“Àn, Trầm Dự bảo cùng đi mua giày chơi bóng mới” Đồng Kỳ Minh cắn sandwich, hàm hồ nói.

Dù sao cũng là ngày nghỉ hiếm có, Lý Khánh Vân thông thường cũng không can thiệp tự do của cậu, bởi vậy chỉ bảo “Trên đường chú ý an toàn, đi động nhớ mở.”

Đồng Kỳ Minh gật đầu, chớp nhoáng ăn xong bữa sáng, cầm di động, ví tiền và chìa khóa rồi rời nhà.

Lý Khánh Vân chậm rãi dùng bữa sáng xong, dọn dẹp chén đĩa rồi mới rảnh rỗi cầm thư vừa nhận được.

Trên bì thư viết địa chỉ người gửi thư không biết là ai, tựa như ở ngoại thành, nhưng Lý Khánh Vân lại không quen biết ai ở vùng đó. Nghĩ một lúc lại đoán có lẽ là công việc gì đó.

Anh mở bì thư, trút thư bên trong ra. Bỗng nhiên trên bàn phát ra một tiếng giòn vang của kim loại.

Lý Khánh Vân ngẩn ra, nhú mày lại.

Ngay cả anh cũng cảm thấy có chút sợ hãi, trong phong thư lại có giấu một lưỡi dao. Lưỡi dao sắc bén sáng loáng hướng về phía mép bì thư. Nếu anh trực tiếp đưa tay lấy thư ra, nguy cơ bị lưỡi dao cắt trúng tay là cực cao.

Nhìn lại giấy viết thư, bên trên chỉ in vài chữ đỏ tươi.

“Người sẽ phải nhận báo ứng”

Lý Khánh Vân xé thư đi, cất kỹ lưỡi dao, dự định thứ hai sẽ đem đến sở sự vụ.

Loại chuyện như thế này cũng không phải là lần đầu phát sinh, cũng như không phải lần cuối. Luật sự tiếp nhận tố tụng hình sự, ít nhiều cũng phải chịu qua uy hiếp lớn nhỏ có đủ cả. Anh cũng không ngoại lệ, đại khái cũng có thể coi như một loại mạo hiểm nghề nghiệp, cho nên Lý Khánh Vân cũng chẳng cảm thấy ngoài ý muốn cho lắm.

Có điều. . . loại thư như thế này, bình thường là gửi đến sở sự vụ, rất ít khi trực tiếp gửi đến nơi ở của luật sư. Trong sở sự vụ, theo quy định tư liệu của nhân viên đều là không được tiết lộ ra ngoài. Nếu không phải tư liệu bị lấy trộm, vậy chứng tỏ hẳn bản thân có thể đã bị ai đó theo dõi.

Lý Khánh Vân vô thức lộ ra vẻ mặt lạnh như băng, ần ần mi tâm, lấy điện thoại gọi cho Tào Trọng Dung xong, mới trở lại thư phòng xử lý những công việc khác.

Qua nửa ngày, giữa trưa thì điện thoại reo. Thanh âm Tào Trọng Dung từ bên kia truyền đến không giống với giọng đùa cợt lúc thường, ngược lại tỏ ra rất nghiêm chỉnh “Chuyện anh nhờ tôi đã điều tra rồi, anh sang đây một chuyện, chúng ta gặp mặt rồi bàn sau.”

Lý Khánh Vân thuận theo, lại gọi thêm một cuộc nữa, xác nhận Đồng Kỳ Minh hiện đang cùng vài bạn học ăn cơm trưa ở tiệm thịt nướng Hàn Quốc nào đó rồi, mới yên tâm mà lái xe rời khỏi nhà.

1 Thực bất ngôn tầm bất ngữ : ăn không nói chuyện, ngủ cũng không nói chuyện

=|| quả là đạo lý rất thiết thực, nên áp dụng trong tiệc buffet

2 Thiên tác chi hợp : trời tạo một đôi

3 Cổ thử thất bỉ : lo bên này lại bỏ bên kia, cụm từ này nhiều nghĩa, nhưng ở đây đại khái là mang nghĩa này

4 Vân đạm phong khinh / Ba đào ám sinh : Mây nhạt gió nhẹ / sóng to ngầm nổi, nghe đủ hiểu tâm tình em nó rồi ha

5 Đẳng đường nhập thất : từ ngoài đường bước vào phòng (thất ở đây hình như thường dùng chỉ phòng riêng tư)

6 Thể phạt : trừng phạt bằng phương pháp thể xác a

phun máu Vân ca thiết đúng là lang mà =||

7 Tư triều tạp tạp : tư = tâm tư/ triều = sóng, thủy triều, tư triều = cơn sóng tâm tư/tình cảm/tâm trạng, tạp tạp = lộn xộn, bậy bạ. Cả cụm là mấy tư tưởng đồi trụy như thủy triều dâng a dâng ~~

8 Trĩ tử ấu đệ : con cái khờ dại, em trai nhỏ tuổi

10. Chương 10

Đồng Kỳ Minh về nhà có hơi trễ, đầu tiên là cùng Trần Dự đi mua giày đá bóng, sau lại đi xem phim với mấy người bạn học, lúc trở về trời cũng đã bắt đầu tối.

Lý Khánh Vân vẫn chuẩn bị tốt bữa tối như mọi khi, Đồng Kỳ Minh cười nói “Cả ngày hôm nay anh không đi ra ngoài sao?”

Đối phương không trả lời, chỉ xới cơm vào chén rồi đưa cho cậu. Đồng Kỳ Minh cũng không để ý lắm, dù gì cậu cũng đã quen với tính kiệm lời của anh từ lâu.

Hai người dùng bữa tối xong, Lý Khánh Vân rửa chén bát xong xuôi, mới gọt ít hoa quả mang lên phòng khách.

“Cậu khi nào thì nghỉ đông?”

Nghe anh hỏi, Đồng Kỳ Minh vội vàng trả lời “Học hết hai buổi nữa, đến cuối tuần thì được nghỉ.”

Lý Khánh Vân trầm mặc, một lúc sau mới nói “Khi nào kết thúc học kỳ, cậu tạm thời đến nhà luật sư Tào ở một thời gian.”

Đồng Kỳ Minh ngần ra, tâm tình vẫn đang thoải mái nháy mắt trầm xuống, nét mặt cũng trở nên tối sầm “Vì sao?”

Lý Khánh Vân không trả lời cậu, chỉ lặp lại thêm một lần “Tôi đã an bài mọi thứ rồi, cậu nhớ thu dọn hành lý.”

Đồng Kỳ Minh cắn môi, hốc mắt đã trở nên phẫm đỏ, cậu cố gắng đè áp cảm xúc bất ổn của mình, miễn cưỡng bình tĩnh mà nói “Tôi có thể dọn qua đó, nhưng anh phải nói cho tôi lý do.”

Lý Khánh Vân nhìn cậu, thật lâu sau vẫn không trả lời thẳng câu hỏi của cậu, chỉ bảo “Cậu trở về phòng đi.”

Đồng Kỳ Minh xiết chặt nắm tay, lúc này thật sự không thể tiếp tục đè xuống nhẩn nại nữa, giọng nói kéo cao lên mấy độ “Tức là anh đuổi tôi đi!”

Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng chẳng nói lời nào, nét mặt bình đạm như thủy hết như ngày thường, mi mắt khép hờ thâm trầm nhìn cậu, tựa như lúc nãy chẳng hề phát sinh chuyện gì.

Cậu đứng phắt dậy, bước nhanh lên lầu trở về phòng, cũng không thềm che dấu bản thân đang tức giận, ngây thơ dùng sức đóng sầm cửa phòng, tiếng vang kia lớn đến mức khắp hành lang đều loáng thoáng dội lại hồi âm.

. . .Anh ta cứ nhiên muốn cậu dọn ra ngoài.

Đồng Kỳ Minh càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, lại cảm thấy bản rất ủy khuất, khóe mắt một trận chua xót nóng rực. Không cần dùng tay xác nhận cũng biết nơi đó đã một mảnh ẩm ướt.

Cậu lục tìm vali, gom quần áo của mình cố sức nhét vào, đến lúc nhìn thấy trên tay là chiếc áo khoác Lý Khánh Vân đã mua cho mình, cuối cùng nhịn không được mà khóc nức lên thành tiếng.

Cậu nghiêng ngả lão đảo xuống lầu. Lý Khánh Vân vẫn ngồi trong phòng khách, thần sắc khó dò.

Cậu gần như là vừa khóc vừa nói “Đừng có đuổi em đi. . .”

Lý Khánh Vân hỏi lại “Vì sao lại khóc.”

“Em. . .” Đồng Kỳ Minh thốt lên một chữ, rồi lại không biết tiếp theo nên nói thế nào.

Cậu biết bản thân mình khóc như thế này là rất vô lý, mặc dù đối phương không nói cho cậu biết lý do cậu phải dọn ra ngoài, nhưng đó bất quá cũng chỉ là ngồi nổi mà thôi. Cậu không cần nguyên nhân, cậu chỉ biết là Lý Khánh Vân muốn cậu rời đi.

“Đến nhà Tào Trọng Dung ở cũng không có gì không tốt.” Lý Khánh Vân chậm rãi nói “Từ từ rồi cậu cũng sẽ quen.”

Đồng Kỳ Minh nghe thấy những lời này, nước mắt rơi càng nhiều hơn, nức nở nói “Anh không cần em. . .”

Lý Khánh Vân nhú nhú mày, đứng dậy lấy khăn giấy lau nước mắt cho cậu. Đồng Kỳ Minh dùng tay ôm lấy thân hình cao lớn của người trước mặt, cả người vùi vào lồng ngực anh, hai tay vòng qua thắt lưng anh ôm chặt.

Cậu ngẩng đầu lên, yếu ớt nói “Anh không thể không cần em. . .”

Hơi thở nóng rực thổi vào cằm Lý Khánh Vân, vừa có chút ngứa ngáy lại có chút kỳ lạ. Cậu thấp hơn Lý Khánh Vân rất nhiều, mặt chỉ đến cổ đối phương, nâng đầu lên hết mức cũng chỉ có thể trực tiếp hôn đến cằm Lý Khánh Vân. Nhưng Lý Khánh Vân lại buông thông tay, không ôm lấy cậu giống như lúc trước mà chỉ đứng trầm mặc.

Giọng nói của cậu vừa tức giận lại tựa hồ rất ủy khuất như vậy, thậm chí là do khóc mà có hơi khàn khàn. Lý Khánh Vân thật sự rất muốn hôn xuống cánh môi mỏng mềm mại kia, đặt nhóc con ở dưới thân, làm

những chuyện mà vị thành niên không nên làm; nhưng tưởng tượng cũng chỉ là tưởng tượng, đến cuối cùng cái gì cũng không có làm.

Nhóc con càng khóc càng thương tâm, thút tha thút thít mà khóc, đến nói cũng không nói được một câu nào hoàn chỉnh ra hồn.

Lý Khánh Vân có chút đau lòng, nhưng anh tự dặn chính mình không nên nghĩ nhiều. Đồng Kỳ Minh khóc, đơn giản là vì cảm thấy lưu luyến ngôi nhà này, không hơn không kém. Nước mắt này không phải vì anh mà chảy ra.

Khóc mãi một lúc, Đồng Kỳ Minh cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Mấy hôm kế tiếp, cậu gần như dùng thái độ lãnh đạm đối xử với Lý Khánh Vân. Lý Khánh Vân lại không lưu tâm, thậm chí giống như không hề phát giác.

Sau khi kết thúc học kỳ, anh vẫn y như lời, đưa cậu đến nhà Tào Trọng Dung.

Đồng Kỳ Minh và Tào Trọng Dung cũng không quen thuộc nhau lắm, dù gì cũng chỉ gặp qua vài lần. Tuy vợ chồng Tào Trọng Dung đối đãi với cậu rất khách khí, nhưng bởi vì công việc bận rộn, cho nên ngay cả khi ăn cơm cậu cũng hiếm khi gặp được hai vợ chồng họ cùng ăn với mình.

Tào gia còn có một người nữa là dì Cố, người được thuê đến giúp việc, mỗi ngày từ 9h sáng đến 5h chiều đều đến đây làm công việc nhà. Cậu ở nhà này, người quen thuộc nhất vẫn là dì Cố này, cơm ba bữa mỗi ngày đều là do dì ấy nấu.

Công bằng mà nói, tay nghề nấu ăn của dì Cố cũng không tệ lắm, thậm chí có thể nói là rất khá. Nhưng Đồng Kỳ Minh dùng thức ăn dì nấu, lại cảm thấy như thiếu thứ gì đó, tuy không đến mức ăn không nổi, nhưng lại không có cái loại cảm giác muốn ăn nhiều.

Nhìn hình ảnh dì Cố chịu khó chuẩn bị bữa sáng cho mình, cậu chợt nhớ tới hình bóng Lý Khánh Vân, mặc tạp dề nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ thon dài của mình.

. . .rõ ràng đến Tào gia chỉ mới mấy ngày thôi, nhưng cậu đã bắt đầu thấy nhớ anh.

Đồng Kỳ Minh nhớ, mỗi buổi sớm mùa đông, Lý Khánh Vân biết cậu sợ lạnh nên sẽ thường chuẩn bị thức ăn nóng cho cậu, có khi là một xúng bánh bao hấp nóng hổi, da mỏng nhân lại nhiều, mùi vị rất ngon, chấm với tương ớt hoặc tương tỏi ăn kèm ăn càng ngon hơn. Cũng có khi anh dùng nước xương bò hầm nhừ mà nấu thành cháo nóng hổi, ăn kèm với bánh quẩy xốp giòn rất ngon, vừa làm ấm dạ dày lại thỏa mãn cái bụng đói. Hay là đôi lần anh nấu soup miso cho cậu, trong nước hầm cho rượu cùng với hành thái mỏng vào, cùng với thịt cá hồi được nấu mềm rục và đậu hũ trơn mềm, chỉ thấy đã cảm thấy thêm rồi.

Những món ăn đó, đều là Lý Khánh Vân hao tâm tốn trí chuẩn bị cho cậu.

Đồng Kỳ Minh càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở.

Trước giờ cậu chưa từng suy nghĩ nhiều về những việc Lý Khánh Vân làm, nhưng hiện tại nhớ lại, trên bàn cơm chưa bao giờ xuất hiện những món cậu không ưa, quần áo được giặt xong lúc nào cũng lưu lại mùi hương nước xả vị chanh mà cậu thích, đừng nói đến chuyện quần áo mặc hàng ngày, cậu cũng chưa bao giờ phản bậ tâm đến, Lý Khánh Vân sẽ mình lo liệu hết thay cậu, cứ đến mùa đông và mùa hè sẽ mua cho cậu quần áo cùng giày dép mới, phong cách cũng rất hợp với thị hiếu của tuổi cậu.

Không chỉ như thế, anh còn chưa từng can thiệp vào quyết định của cậu. Lúc trung học phải ghi nguyện vọng chọn trường, Lý Khánh Vân cũng chưa từng hỏi cậu sẽ vào trường học nào, để mặc cậu thích gì thì làm nấy, hoàn toàn tôn trọng quyết định của cậu.

Lý Khánh Vân cho tới bây giờ, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng mà làm. Nếu tự Đồng Kỳ Minh không tự mình đưa ra đòi hỏi, đối phương cũng sẽ không nhiều lời.

Một năm rồi lại một năm qua đi, Lý Khánh Vân vẫn thủy chung chăm sóc cậu rất chu đáo, vậy mà trước giờ cậu cứ tỏ ra cố chấp, cứ khẳng khẳng nghĩ là Lý Khánh Vân đối với mình sẵn sác tận tâm như vậy chẳng qua là vì lương tâm. . .

Ngẫm kỹ lại, dù cho Lý Khánh Vân phải chăm sóc một đứa cô nhi, cần gì phải làm nhiều thứ như thế, chỉ cần cho cậu y thực vô ngu 1 cũng đã đủ lắm rồi.

Nhưng Lý Khánh Vân không những cho cậu y thực vô ngu, còn chú ý từng li từng tí, cố hết sức để cậu có thể thoải mái hưởng thụ, đâu có người nhận nuôi nào làm đến mức đó chứ.

Đồng Kỳ Minh vẫn luôn nghĩ, nếu như không có lần hậu say rượu mà bất ngờ bày tỏ với mình, vĩnh viễn cậu cũng không thể nào biết được tâm tư đối phương.

Mà thực tế đúng là như vậy thật, Lý Khánh Vân đối xử với cậu thật tốt, nhưng lại không hề biểu hiện ra thái độ bên ngoài, ngược lại luôn bình đạm vô ba 2 mà đối mặt với cậu. Bất cứ lúc nào cũng để ý đến yêu ghét của cậu, chiều cố cậu thật chu đáo, nhưng lúc nào cũng chỉ lẳng lặng mà làm hết thấy.

Thế nên mãi đến bây giờ, Đồng Kỳ Minh mới đột nhiên ngộ ra, Lý Khánh Vân trước giờ luôn luôn bận tâm về cậu.

——chỉ là, phát hiện này có hơi muộn màng.

“ . . Luật sư Lý?”

Lý Khánh Vân hồi thần, bất động thanh sắc hạ tầm mắt xuống, mượn động tác chỉnh lý lại văn kiện để che giấu xuất thần của mình, một mặt nói “Có chuyện gì.”

Lưu Ngôn Phương cố nén ngại ngùng, nhẹ nhàng nói “Luật sư Lý buổi tối có rảnh không? Có thể. . . cùng nhau dùng cơm chứ. . .”

Lý Khánh Vân không tỏ rõ ý kiến, chỉ thản nhiên “Tôi còn có việc.”

Lời vừa nói ra, nét mặt Lưu Ngôn Phương có hơi cứng ngắc, nhưng khó mà thấy được, cô miễn cưỡng cười nói “Như vậy a, vậy hôm nào nếu anh có thời gian rảnh, nếu được thì. . .”

Lời kế tiếp của đối phương nói, Lý Khánh Vân đã chẳng nghe thấy nữa. Anh một mặt buồn bực mà xem văn kiện, một mặt thần thờ nhớ đến Đồng Kỳ Minh đang nghỉ lễ. . .

—— nếu nhóc con kia biết Lưu Ngôn Phương hiện đang ở sở làm của anh thực tập, rốt cuộc có cảm thấy tức giận hay không. . .?

Anh thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của Đồng Kỳ Minh, nhưng từ lần tiếp xúc ngắn ngủi giữa bọn họ một tối kia, ít nhiều gì anh cũng có thể thấy rõ. Mặc dù không biết nguyên nhân là vì cái gì, nhưng Đồng Kỳ Minh dường như không thích vị Lưu tiểu thư này.

Bắt đầu từ mấy hôm trước, cũng là vài ngày sau khi Đồng Kỳ Minh rời khỏi nhà, Lưu Ngôn Phương bắt đầu thực tập ở sở sự vụ. Nghe nói ngành học vốn là bên quản lý hành chính, Tào Trọng Dung vì ngại cha của cô ta nhờ cậy nên không thể thoái thác, đành để Lưu Ngôn Phương vào làm với danh nghĩa trợ lý giám đốc. Năng lực làm việc của đối phương không thể nói là kém, nhưng cũng không tốt chỗ nào. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, Lý Khánh Vân cũng sẽ không phiên đối phương.

Mà cách thức Tào Trọng Dung dụng để đối phó với cô ta cũng tương tự anh, có điều trên tổng thể mà nói thì thái độ tỏ ra luôn thân thiện, hòa ái hơn anh.

Lý Khánh Vân với những việc này không có cảm tưởng gì, chỉ có chút bực bội với việc mình trở thành chuyện trà dư tửu hậu của đám nhân viên cấp dưới. . .

Lưu Ngôn Phương là người có tính cách tương đối đơn thuần, lúc cùng đồng nghiệp ăn cơm nhàn chuyện, cô cũng không kiêng dè chuyện bản thân có cảm tình với Lý Khánh Vân, bởi thế toàn bộ nhân viên trên dưới sở sự vụ đều dần biết được nàng trợ lý mới này hiện tại đang theo đuổi giám đốc.

Sau khi xuất hiện lời đồn, tự nhiên phong ngôn phong ngữ 3 lại xuất hiện càng ngày càng nhiều, ngay cả vài luật sư có quen biết sơ giao với Lý Khánh Vân cũng buông lời trêu ghẹo anh, quả thật chứng khẩu thước kim là tai hại vô cùng.

Đối với chuyện đó, Lý Khánh Vân chỉ cố tỏ thái độ lãnh đạm hơn, nghiêm túc hơn trong hành vi cử chỉ, nếu không cần thiết tuyệt không chủ động nói chuyện với Lưu Ngôn Phương.

Chỉ là, đối phương không vì vậy mà thối lui, ngược lại lúc nào cũng chủ động mở lời với anh, thậm chí lần nào cũng đề nghị hẹn hò.

Lý Khánh Vân nghĩ đến đó, bất giác cảm thấy mệt mỏi.

Lá thư uy hiếp lúc trước đến giờ vẫn chưa tra rõ nguồn gốc. Bản thân anh không đắc tội với nhiều người lắm, nhưng không phải là hoàn toàn không có.

Tào Trọng Dung lần theo án kiện lần trước cũng không tra ra được gì, mà cha của người bị hại lúc trước từng lén lút rình rập gần sở sự vụ lại không xuất đầu lộ diện nữa, còn lá thư kia, địa chỉ người ký gửi chỉ là một nhà xưởng hoang vắng, không tra ra được điểm đáng ngờ nào, điều tra đến mức đó nhưng cũng chẳng thể giải quyết được gì.

Bản thân Lý Khánh Vân không sợ, anh chỉ lo lắng người bên cạnh mình gặp họa, đặc biệt là Đồng Kỳ Minh.

Thế nên lúc bắt đầu nghĩ lẽ anh đã buộc nhóc con kia dọn đến ở nhà Tào Trọng Dung, lại sợ nhóc con nếu biết sự thật sẽ không chịu rời đi, cho nên anh mới không nói ra nguyên nhân.

Đến bây giờ, mỗi lần nhớ đến đêm đó, nhớ đến bộ dáng khóc nức nở của Đồng Kỳ Minh, cả trái tim cũng như sinh ra ảo giác bị những giọt nước mắt chảy xuống nóng đến bỏng rát. . .

Nhóc con kia khóc đến đáng thương như vậy, gương mặt trắng nõn ửng cả một mảng, chóp mũi đỏ ửng lên, bộ dáng đáng yêu đến mức làm người ta khó có thể chịu đựng được, mỗi khi nhớ đến đối phương trong bộ dạng đó, vừa làm anh đau lòng lại khiến anh càng yêu hơn.

Lý Khánh Vân đã từng suy ngẫm rất nhiều lần, từng hoài nghi bản thân có phải đã làm sai không.

Nhưng mà, chung quy đây mới là phương pháp tốt nhất để bảo đảm an toàn cho Đồng Kỳ Minh. Hơn nữa không nói cho cậu nghe nguyên nhân, ngoại từ không muốn khiến đối phương nghĩ nhiều ra, cũng là vì chuẩn bị cho việc phải phân ly mà sau này sớm muộn cũng sẽ đến.

Anh nhìn ra được Đồng Kỳ Minh không muốn rời xa anh, có điều đa phần là xuất phát từ tình cảm giữa người thân đơn thuần. Chung quy, giữa anh và cậu không có khả năng vĩnh viễn ở cùng nhau như thế, vô luận là anh hay Đồng Kỳ Minh, sẽ có một ngày phải rời xa nhau.

—vậy nên cứ để cho cả hai quen dần đi, quen với những ngày sống mà không có nhau đi.

Đồng Kỳ Minh đến nhà Tào Trọng Dung ở đã mấy ngày, chưa từng gọi điện thoại về lần nào. Ban đầu Lý Khánh Vân cũng có gọi vài lần, nhưng cậu không nghe, cũng không gọi lại cho anh, đại khái là vì vẫn còn cảm thấy giận dữ.

Lý Khánh Vân cũng không lưu tâm lắm, về sau đều là hỏi thăm Tào Trọng Dung, đến lúc biết nhóc con kia vẫn bình thường, tình tự tác tứ đều không có gì bất ổn, cũng có khi ra ngoài hẹn bạn bè đi chơi đây đó, anh mới thôi không lo lắng nữa.

Anh cũng phải tập cho mình quen dần.

Mấy năm qua, cuộc sống lúc nào cũng có nhóc con kia, suýt nữa đã làm anh quên tư vị của việc sống một mình.

Trước lúc Đồng Kỳ Minh xuất hiện, anh lúc nào cũng một mình, một mình đi học, một mình sinh hoạt, một mình vượt qua từng mùa đông.

Song thân của anh ly hôn rất sớm, về sau mẹ anh tái giá rồi định cư ở nước ngoài, Lý Khánh Vân mặc dù được cha nuôi nâng, nhưng do cha anh yêu cầu, từ lúc lên trung học đã phải đến sống ở ký túc xá trường, lên đại học cũng thế. Sau khi tốt nghiệp thì bắt đầu đi làm, cũng là sống một mình ở ngôi nhà sang trọng mà cha anh tặng này.

Anh biết cha anh tuy cứ lần lửa không chịu tái hôn, nhưng tình nhân bao dưỡng thì chỉ có thừa chứ không có thiếu, vậy mà đến lúc ông chết, cũng không có một người thân cận nào ở cạnh.

Sau tai nạn giao thông lần đó, lúc xử lý hậu sự cùng di sản của cha để lại, bỗng chốc anh ngộ ra. . . kết cuộc của cha anh, chẳng phải cũng là tương lai của chính anh sao. . .

Anh và cha đều là người đam mê giống nhau, hơn nữa chỉ sống vì chính mình.

Lý Khánh Vân không oán cũng không hận cha, chỉ là có chút đồng tình. . .

—cha anh, ngoại trừ anh là người duy nhất có chung huyết thống trực hệ ra, cả đối tượng để tặng di sản để lại chẳng có đến một người.

Ôm ấp cảm tình như vậy, Lý Khánh Vân đến gặp đứa bé duy nhất mà vợ chồng người bị hại đã chết trong tai nạn giao thông kia lưu lại.

Trong lễ tang, đứa bé kia lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh, cậu quỳ giữa thân nhân, đáp lễ đối với những khách nhân đến phúng viếng.

Không hiểu tại sao, anh nhìn ra được đứa bé kia, kỳ thật cũng không phải quá mức đau buồn, không biết có nên nói là lãnh huyết hay không.

Nhưng anh biết đôi vợ chồng trong ngày gặp tai nạn giao thông kia vốn là cùng nhau đi lo liệu thủ tục ly hôn, cho nên cũng không quá khó đoán, đứa bé kia hẳn cũng không được hưởng cuộc sống gia đình hòa thuận ấm áp.

Ở tang lễ, Lý Khánh Vân lặng lẽ quan sát đứa bé kia, mãi đến khi tang lễ chấm dứt cũng không mở lời nói chuyện cùng đối phương lần nào.

Một ý niệm mà đến chính anh cũng tự cảm thấy kỳ lạ dần dần thành hình trong đầu

—anh nghĩ, nếu như cha của anh đã lấy đi tính mệnh của đôi vợ chồng kia, vậy thì, cứ để anh chiếu cố cho nhóc con mà họ lưu lại một mình kia đi.

Đó hoàn toàn chỉ là xuất phát từ suy nghĩ tư tâm của anh— anh chỉ muốn có được cái gọi là mối liên hệ giữa người thân với nhau.

Nhưng. . . cùng nhau chung sống, cùng nhau sinh hoạt, từng ngày từng ngày trôi qua thật bình thản. Nhóc con kia lúc đầu chỉ thi thoảng mới lộ ra nụ cười, mãi về sau nụ cười ấy càng lúc càng ít kiềng dè hơn, Lý Khánh Vân lại phát giác bản thân mình không biết tự khi nào, mỗi lần nhìn thấy nụ cười trẻ con kia, anh lại cảm thấy —tìm lại được lạc lõng.

Đồng Kỳ Minh đi bộ trên vỉa hè, trong tay cầm văn kiện gì đó, cảm giác có chút khẩn trương.

Tuy biết sở sự vụ của Lý Khánh Vân nằm ở đâu, nhưng cậu chưa bao giờ ghé qua. Hôm nay cũng là vì đi Cố giúp việc của Tào gia tình cờ xin nghỉ nên cậu mới tạm thời trở thành sai vặt, bị Tào Trọng Dung nhờ cậu đem giúp văn kiện lúc rời nhà đã sợ ý để quên đến văn phòng.

Lúc cậu nhận lời giúp Tào Trọng Dung, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nhảy nhót tung bừng.

—tuy mục đích chính là mang giúp văn kiện bỏ quên đến cho Tào Trọng Dung, nhưng lý do chính thực chất là vì chỗ làm việc của hai người họ giống nhau, chuyển đi này đa phần là có thể gặp được Lý Khánh Vân.

Cậu không phủ nhận mình vẫn còn giận đối Lý Khánh Vân, nhưng mà đã có lý do sẵn trước mặt, cậu dù có gặp được anh cũng có thể không cần phải chột dạ.

Cậu thật sự rất nhớ Lý Khánh Vân.

Ôm ấp ý nghĩ như vậy bước vào sở sự vụ, cùng mấy chị gái lúc trước từng gặp qua ở tiền sảnh trò chuyện đôi ba câu liền đi đến văn phòng của Tào Trọng Dung.

Dọc đường đi có vài người nhận ra cậu là con nuôi của Lý Khánh Vân, đều mỉm cười thân thiện nhìn cậu. Đồng Kỳ Minh có chút khấn trương, vừa định mở lời hỏi Lý Khánh Vân ở đâu thì, ngay ở chỗ nghỉ ngơi ở góc văn phòng đã thấy được đối phương.

Lý Khánh Vân đang đứng cạnh cửa sổ uống coffee, bên cạnh một cô gái đang ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt tràn đầy nhu tình, nét mặt vừa tỏ ra ngại ngùng nhưng ngọt ngào không che giấu được.

Đồng Kỳ Minh thoáng giật mình, bước qua trong vô thức, nghe thấy Lý Khánh Vân nói “Không có gì, tôi nay có thể ghé thăm bác trai chứ?”

Lưu Ngôn Phương gật đầu, vẻ mặt sung sướng nói “Tất nhiên.”

Nghe thấy lời hai người nói với nhau, cậu cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Ra là trong lúc cậu chẳng biết gì, đã có thứ lặng lẽ cải biến.

Hiện tại vẻ mặt Lý Khánh Vân vẫn bình thản như thường, cùng với lúc trước không có gì khác biệt, nhưng mới mấy giây trước thôi, cậu nghe thấy anh cùng cô gái khác hẹn nhau ghé thăm cha mẹ.

“...sao cậu lại ở đây?” Lý Khánh Vân phát hiện sự có mặt của cậu, nhú mày hỏi.

Đồng Kỳ Minh khẽ cười, khoe miệng vắn vẹo cong lên. Đối với những thứ vừa nhìn thấy, cậu chẳng hỏi lời nào, chỉ nói “Đây là của luật sư Tào, giúp tôi đưa cho chú ấy.”

Cậu nói xong, nhét văn kiện kia nhét vào tay Lý Khánh Vân, tự giác xoay người rời đi, không chút dãi dòng dây dưa, đi một mạch thẳng đến trạm xe bus cách sở sự vụ không xa mới dừng bước lại, cúi đầu nhìn trường trường xuống đất.

Phía sau Lý Khánh Vân đã đuổi đến nơi, bước chân gấp gáp, nhưng dáng vẻ lại chẳng có chút bất loạn, khí thế ổn như thái sơn.

Cậu nghe thấy Lý Khánh Vân hỏi “Làm gì mà đi gấp như vậy?”

“Chẳng lẽ muốn tôi đứng bên cạnh nhìn anh cùng cô ta nói chuyện yêu đương sao?” Đồng Kỳ Minh xúc động mà khẩu bất trạch ngôn⁵ “Hóa ra muốn tôi dọn ra ngoài là vì nguyên nhân này sao? Cuối cùng tôi cũng hiểu.”

“Cậu hiểu sai rồi.” Lý Khánh Vân mi tâm nhú chặt, thần sắc có chút khó coi.

Đồng Kỳ Minh bày ra nét mặt mỉa mai mà hỏi lại “Ra là tôi hiểu lầm anh à. Ra là anh muốn tôi dọn ra ngoài không phải là vì cô ta? Ra là tối nay anh sẽ không đi gặp cha mẹ cô ta?”

“Tối nay là vì có công việc cần xử lý nên phải cùng cha Lưu tiểu thư gặp mặt bàn bạc.” Lý Khánh Vân thở dài, nhẹ thả thanh âm nói “Cậu bình tĩnh một chút.”

...chung quy là anh cũng không muốn nói cho tôi nghe nguyên nhân thôi.

Đồng Kỳ Minh thất vọng mà nghĩ, khoe môi gợn lên nụ cười khó coi, trong lòng nổi lên một trận đau đớn. Cậu trầm mặc không nói lời nào, vừa thấy xe bus chạy đến liền leo lên xe rời đi, cũng chẳng thèm nói lời tạm biệt với anh.

1 Y thực vô ngu : áo cơm không cần lo

2 Bình đạm vô ba : bình thản không có biểu hiện hay dao động gì

3 Phong ngôn phong ngữ : lời nói bóng gió xa xôi, lời ngụ ý =|| tóm lại là lời đồn

4 Tình tự tác tức : tình cảm, tâm trạng, sinh hoạt hằng ngày, động tĩnh. .

5 Khẩu bất trạch ngôn : nói không lựa lời

11. Chương 11

Lý Khánh Vân trở lại văn phòng, nhưng lòng vẫn nhớ đến nhóc con đã rời đi kia.

Việc Đồng Kỳ Minh xuất hiện anh cũng không cảm thấy có gì bất ngờ lắm, nhưng mà thái độ như thế của cậu làm anh thấy kỳ quái.

Anh cùng Lưu Ngôn Phương ngoại trừ công việc mà phải gặp nhau chứ chẳng có gì khác, nhưng Đồng Kỳ Minh hình như lại sinh ra hiểu lầm. Nghĩ đến cậu lúc này nói anh có ý với Lưu Ngôn Phương, thậm chí còn bày ra bộ dáng mất hứng, nếu không biết Đồng Kỳ Minh đối với mình vô tình, anh chắc sẽ nghĩ là Đồng Kỳ Minh đang đổ kị, hoặc là nổi ghen.

Nhưng mà chuyện đó không có khả năng xảy ra, Đồng Kỳ Minh giận dữ như vậy, cùng lắm chỉ là xuất phát từ bất an sợ người thân bị cướp đi mà thôi.

Lý Khánh Vân trong lòng cười khổ.

Mấy ngày không gặp, anh thật sự rất nhớ Đồng Kỳ Minh.

Lúc hai người sống cùng nhau chưa từng có cảm giác này, nhưng hiện tại hồi tưởng lại, mới biết được cuộc sống bình đạm, ngày ngày cùng nhau bầu bạn trước đây, vốn dĩ là khả ngộ bất khả cầu.1

Đồng Kỳ Minh cuối cùng rồi cũng sẽ rời khỏi anh, mặc dù không phải ngay bây giờ, nhưng anh cũng vì chuyện đó mà cảm thấy thống khổ.

Nhưng nếu như nói, vì loại thống khổ này mà hối hận vì đã yêu đối phương thì cũng là quá mức đi. Lý Khánh Vân chưa từng yêu thích qua một ai lại thích một đứa nhóc con nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy, từ lúc mới bắt đầu vốn đã từng lâm vào hoang mang, dần dần về sau cũng mặc kệ không thèm nghĩ đến vấn đề kia nữa, chỉ quan tâm làm thế nào mới có thể cho nhóc con kia cuộc sống càng thêm tự tại, càng thêm vui vẻ, mà việc ấy anh cũng đã làm hết sức mình rồi. Nếu như không vì hôm đó uống rượu say, xúc động nhất thời mà hôn nhóc con kia, quan hệ giữa bọn họ có lẽ cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng cũng chỉ một nụ hôn kia, càng khiến Lý Khánh Vân ý thức ra, bản thân không thể nào làm được như mình đã nghĩ, có thể lạnh nhạt thản nhiên với phần tình cảm này. Anh không phải những tay sành sỏi quen chơi trò đùa giỡn với tình cảm, một khi chân chính ý thức được bản thân vô pháp đè nén tình cảm, sẽ không ngần ngại mà biểu hiện ra ngoài. Mà cảnh cửa ái tình vừa ngọt ngào vừa chua xót này cũng thường khiến anh không còn là mình nữa.

Lý Khánh Vân day day mi tâm, không muốn suy nghĩ nữa, thu lại thần thái, trở lại bộ dáng diện vô biểu tình như mọi khi.

“Luật sư Lý. . . đây là bức thư mà bạn gái con trai tôi nhận được.” Lưu đồng đưa anh bức thư đã được mở ra.

Lý Khánh Vân quan sát hồi lâu, xác định bức thư này cùng với bức thư uy hiếp lần trước mình nhận là cùng một người gửi, không chỉ nội dung giống nhau, cả lưỡi dao bẻ gãy cổ ý gài bên trong cũng y hệt. Không cần suy nghĩ cũng đoán được lá thư uy hiếp này có liên quan đến án tử của Lưu Dụ Tông.

Trương Ý Đình là bạn gái của Lưu Dụ Tông, cũng là nhân chứng duy nhất lúc xảy ra vụ án. Bởi vì lời làm chứng của cô nên Lưu Dụ Tông phạm tội ngộ sát cuối cùng chỉ bị phán ngồi tù năm năm.

Người gửi hai lá thư uy hiếp này, khẳng định là kẻ cho rằng tòa án thẩm phán bất công, có lẽ chính là thân nhân của nạn nhân Nghiêm Ung Thành, không thì là bạn bè có quan hệ thân thiết.

“Lưu đồng, ngày đã báo cảnh sát?”

Lưu đồng lắc đầu, ngập ngừng nói “Làm lớn chuyện không tốt lắm, hướng hồ gì. . .”

Ông im lặng không nói tiếp, Lý Khánh Vân gật đầu nói “Tôi biết rồi, chuyện này trước hết để tôi nhờ người đi thăm dò điều tra đã.”

“Không cần điều tra, chắc chắn chuyện này là do cha của Nghiêm Ung Thành làm.”

Giọng nói của Tào Trọng Dung từ phía sau truyền đến, Lý Khánh Vân cũng chẳng màng quay đầu lại, chỉ im lặng nghe đối phương nói tiếp “Buổi sáng sau khi biết chuyện này, tôi đã cho người tra xét những người xung quanh Nghiêm Ung Thành một lượt, về phía bạn bè không có phát hiện gì, nhưng còn cha cậu ta thì sau khi kết quả phán quyết được đưa ra không lâu liền mất tích.”

Lý Khánh Vân nhìn Tào Trọng Dung ngồi xuống cạnh mình, nói “Mất tích?”

“Tôi đã cho người đi tìm, bắt quá cũng phải mất một chút thời gian.” Tào Trọng Dung nhìn Lưu Đồng nói “Có thể là do bất mãn với kết quả thẩm phán, làm phiền ngài chuyển lời đến Trương tiểu thư, thời gian sắp tới tốt nhất là không nên quay về chỗ ở của mình, tìm nơi nào đó an toàn mà ngụ lại.”

Ba người thương lượng một phen, Lý Khánh Vân cùng Tào Trọng Dung mới đứng dậy cáo từ.

Đường xá về khuya thực im lặng, Lý Khánh Vân ngồi trong xe Tào Trọng Dung trầm mặc hồi lâu mới mở lời “Đạo này Đồng Kỳ Minh ở chỗ của anh vẫn ổn chứ?”

“Àn, hẳn là cũng không tệ, nghe di Cố bảo mỗi ngày đều ăn uống ngủ nghỉ rất bình thường.” Tào Trọng Dung vừa lái xe vừa cười nói “Hối hận sao? Đưa thẳng nhóc đến nhà tôi.”

Lý Khánh Vân không đáp, chỉ nói “Một lát nữa về đến nhà, anh bỏ chút thời gian nói chuyện với nó.”

“Sao vậy?”

“Hôm nay lúc cậu ta rời khỏi văn phòng, tâm trạng có hơi bất ổn.” Lý Khánh Vân thở dài.

Tào Trọng Dung thoáng giật mình, đột nhiên cười tủm tỉm “Không phải là vì thấy Lưu tiểu thư chứ? Cảm tình cô nàng đối với anh ngay cả người đi qua đường cũng cảm thấy được, biết đâu thẳng nhóc phát ghen thì sao. Nếu thật vậy coi bộ anh vẫn còn cơ hội, rất có tương lai a.”

“Anh suy nghĩ nhiều thôi.” Lý Khánh Vân thản nhiên nói, nét mặt không biết từ lúc nào trở nên uể oải.

Tào Trọng Dung cũng không nói tiếp nữa, chỉ cười cười, sau khi đưa Lý Khánh Vân trở về rồi mới vòng xe trở về nhà.

Lý Khánh Vân về đến nhà, tắm rửa xong thì mở tivi ra ngồi xem một lát mà trong lòng không yên, vừa định trở về phòng ngủ thì lại nghe thấy tiếng di động reo. Anh mở di động ra nghe, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Tào Trọng Dung “Đồng Kỳ Minh đang ở chỗ anh sao?”

“Không có.” anh ngăn người đáp lại

Có cái gì đó bất an mơ hồ khiến anh dần dần trở nên rối loạn, chưa kịp hỏi lại, phía bên kia Tào Trọng Dung cũng cảm thấy lo lắng, ngay cả giọng nói đều trở nên không ổn định “Đến tận giờ này rồi cũng chưa thấy cậu ấy về, . . di động cũng không gọi được, gọi mãi cũng không ai bắt máy. . .”

Về mặt Lý Khánh Vân thoáng chốc trở nên cứng đờ, di động trượt khỏi tay rơi thẳng xuống mặt đất phát ra tiếng vang chói tai.

Đến khi Lý Khánh Vân tỉnh táo lại, gọi điện thoại nhờ cậy người quen ở sở cảnh sát giúp đỡ tìm người đã là chuyện của mười phút sau. Đồng thời anh cũng gọi cho vài bạn học chung lớp bình thường vẫn hay qua lại với Đồng Kỳ Minh xác nhận thử một lần, nhưng chẳng người nào gặp Đồng Kỳ Minh.

Lòng anh nóng như lửa đốt, nghĩ đến Đồng Kỳ Minh có thể là bị bắt cóc, có thể là bị người ta lôi đi, có thể là bị thương tổn, rồi lại vô pháp bình tĩnh lại. Nhóc con kia là người cực kỳ quan trọng đối với anh, là người anh nguyện ý buông tay chứ không muốn làm đối phương khó xử, nhưng chỉ vì anh quá bất cẩn sơ sẩy mà mất tích.

Anh không dám tưởng tượng kẻ bắt Đồng Kỳ Minh sẽ đối xử thế nào đối với một đứa nhóc mười mấy tuổi, huống gì người bắt Đồng Kỳ Minh có thể là cha của Nghiêm Ung Thành. Đối với án tử kia, Lý Khánh Vân tuy chỉ là làm việc cần phải làm, cũng không có hối lộ tuần tư, nhưng dù sao cũng là một mạng người, huống hồ gì người cha kia cũng chỉ có một đứa con trai độc nhất như vậy.

Lý Khánh Vân nghĩ đến đây, ngồi cũng không ngồi nổi. Miễn cưỡng vực dậy tinh thần mà lái xe ra khỏi nhà, định đến tìm ở những nơi Đồng Kỳ Minh thường lui tới thử, nói không chừng đối phương chỉ làm rớt đi động thôi, chứ không phải xảy ra chuyện gì.

Nhưng đến lúc anh tìm khắp những nơi Đồng Kỳ Minh có thể đến rồi mà vẫn không thấy đối phương đâu, tinh thần anh bắt đầu trở nên hoảng hốt.

Không biết đồng Kỳ Minh hiện tại có sợ hãi hay không, có còn giận dữ anh hay không. Buổi chiều lúc hai người tách ra quả thực là do không vui mà chia tay, bây giờ Lý Khánh Vân hồi tưởng lại, ngoại trừ hối hận ra cũng không biết nói thế nào. Anh không dám nghĩ đến, lẽ như đó chính là lần cuối cùng anh gặp Đồng Kỳ Minh, lần cuối cùng nói chuyện cùng cậu ấy, anh phải làm sao đây. . .

Anh trở lại xe, chỉ cảm thấy ngón tay nắm trên tay lái run rẩy liên tục. Anh cố lấy lại bình tĩnh, vừa định nổ máy xe thì di động lại vang lên. Bấm máy lên, nghe thấy giọng nói xa lạ từ di động phát ra, chỉ cảm thấy khối đá đè nặng đáy lòng này giờ cuối cùng cũng có thể buông xuống.

——có người tìm được Đồng Kỳ Minh.

Lý Khánh Vân không có tâm tình mà tính toán bản thân đến tột cùng đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, cũng vô pháp mà lo lắng bản thân vì lái quá tốc độ sẽ phải lãnh bao nhiêu phiếu phạt. thật lòng mà nói, cho dù là có bị thu hồi lại bằng lái xe cũng chẳng sao cả.

Anh lái xe tới sở cảnh sát trong thời gian ngắn nhất, vội vội vàng vàng đi vào, chỉ thấy nhóc con bộ dáng chán muốn chết ngồi trong góc xem tivi.

Cậu cảnh sát trẻ tuổi đứng cạnh đón tiếp nói cười với anh gì đó, Lý Khánh Vân nghe thấy, phải miễn cưỡng dùng đầu lặp lại vài lần những câu chữ nọ mới hiểu ra đối phương muốn nói gì.

Đồng Kỳ Minh chẳng qua là ở công viên ngủ quên một giấc, bởi vì ngủ rất say cho nên không nghe thấy tiếng chuông di động kêu. May là có cảnh sát tuần tra đi ngang công viên, phát hiện người này là đối tượng mà cấp trên hạ lệnh tìm kiếm, mới gọi cậu dậy mang về sở cảnh sát.

Đồng Kỳ Minh nhìn sang, cũng không nói gì, diện vô biểu tình.

Lý Khánh Vân bỗng cảm thấy bất lực vô cùng, sau khi cảm ơn cảnh sát, gọi điện báo cho Tào Trọng Dung xong, mới đưa Đồng Kỳ Minh rời khỏi sở cảnh sát.

Hai người lên xe, rõ ràng khoảng cách giữa cả hai không đến nửa mét, lại tựa như xa xôi không cùng.

Im lặng thật lâu, Lý Khánh Vân mở lời nói trước “Cậu tại sao lại ngủ ở công viên, gọi điện không bắt máy, luật sư Tào rất lo lắng cho cậu.”

“Mặc kệ chuyện của tôi.” Đồng Kỳ Minh quật cường nói, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lý Khánh Vân ngẩn người, bỗng nhiên ngửi được một mùi vị nhàn nhạt, là từ trên người Đồng Kỳ Minh tỏa ra. Anh cẩn thận ngửi lại, mới nhận ra đó là vị cồn ——Đồng Kỳ Minh vậy mà lại uống rượu, hơn nữa uống đến say khướt ngủ gục ở công viên, chưa kể là trong thời tiết mùa đông ban đêm như vậy, dù không sinh bệnh nhưng cũng không tốt chút nào cho cơ thể.

Anh đột nhiên cảm thấy trong lòng nổi lên một trận vô danh hỏa, rồi lại không biết làm như thế nào tiêu trừ đi. Chuyện lần này chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn, Đồng Kỳ Minh cũng không hẳn là cố ý, nhưng mà nhìn thấy thái độ cự tuyệt của đối phương bỗng dưng làm anh phần nộ.

Đồng Kỳ Minh vĩnh viễn cũng không hiểu được, đến tột cùng là anh đã phải đối mặt với tâm trạng như thế nào lúc chờ đợi tin tức của cậu.

Cảm giác hoảng hốt lo sợ làm tim anh đau như dao cắt, nhưng càng làm anh đau lòng hơn là thái độ hiện tại của đối phương.

. . .Đồng Kỳ Minh đến nhìn cũng không muốn nhìn anh.

Lý Khánh Vân mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng đến cuối cùng lại chẳng nói gì. Anh đưa tay ôm lấy đối phương, ôm lấy thật chặt. Đồng Kỳ Minh rõ ràng bị hành động bất ngờ của anh làm cho hoảng sợ, kêu lên “Anh, anh làm cái gì. . .”

“Đừng ồn.” Anh lạnh lùng nói, ngữ khí thậm chí có chút hung bạo.

“Anh, anh rốt cuộc là muốn làm gì, buông tôi ra. . . buông tôi ra mau. . .” Đồng Kỳ Minh khẩn trương luôn cố gắng nói

Lý Khánh Vân mặc kệ cự tuyệt của đối phương, cúi mặt chôn vào vai nhóc con, ngửi thấy một mùi hỗn hợp của hương nước xả quần áo hòa cùng mùi cồn.

Chính anh cũng không biết, động tác như vậy sẽ khiến người khác suy nghĩ lung tung cỡ nào, chỉ là theo bản năng muốn dùng cảm quan của chính mình để xác nhận sự tồn tại của đối phương.

Song, Đồng Kỳ Minh lại bắt đầu cứng cả người.

Sau khi bực bội mà chia tay Lý Khánh Vân, cậu đến tiệm thức ăn nhanh ăn cả bữa chiều, thuận tiện giải quyết luôn bữa tối. Nhưng kiểu gì cũng không có tâm trạng muốn trở về Tào gia, bèn đến cửa hàng tiện lợi mua một đồng thức ăn vặt cùng nước uống rồi vào công viên ngồi cho qua giờ.

Nhưng lúc mua cậu lại không để ý đến, trong mớ đồ uống lại có lẫn sparkling wine. Đồng Kỳ Minh sau khi uống vào liền cảm thấy buồn ngủ, thế là trực tiếp nằm ngủ trên băng ghế công viên.

Chuyện sau đó, chính là bị cảnh sát đánh thức đưa về sở cảnh sát.

Thực sự cậu chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Lý Khánh Vân tại sao lại biết mà đến sở cảnh sát bảo lãnh cậu về, cậu chỉ biết là hiện tại vẫn đang rất giận đối phương.

Nhưng mà, hình như đã có chỗ nào sai lầm rồi, hoặc là đã xảy ra chuyện gì đó.

Nếu không Lý Khánh Vân lúc trước hẳn tâm đuổi cậu đến Tào gia, tại sao bây giờ lại dùng cánh tay ấm áp mà gắt gao ôm cậu như vậy chứ.

Hốt nhiên cảm giác được ở gáy có cái gì đó vừa ướt lại vừa ấm nóng chạm vào, Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, muốn quay đầu lại nhìn nhưng cánh tay của đối phương lại chế trụ cổ cậu, khiến cậu không thể động đậy.

Cậu nghe thấy Lý Khánh Vân nói “Đừng nhúc nhích”

Giọng nói ấy vừa trầm thấp lại khàn khàn, hơn nữa giống như có lẫn theo âm mũi rất khó nghe thấy.

Cậu chưa bao giờ nghe thấy Lý Khánh Vân nói chuyện bằng cái giọng như vậy.

Mặt đối phương chôn ngay hõm vai cậu, ngay cả hơi thở cũng nóng như thiêu đốt làm cho cậu đứng ngồi không yên. Đồng Kỳ Minh bỗng nhiên không biết mình nên làm cái gì nữa. . .

Người này là đang khóc sao? Hoặc giả, chỉ là rơi lệ. . .

Cậu không thể tưởng tượng được một nam nhân lạnh lùng như Lý Khánh Vân thế nhưng lại khóc, hơn nữa là khóc trước mặt cậu.

Cậu đột nhiên rất muốn nhìn bộ dáng khóc của đối phương một cái.

Đồng Kỳ Minh thử giơ tay lên sờ sờ tóc đối phương, nhưng anh lại giống như động vật nhỏ bị kinh hách mà chôn mặt càng sâu hơn nơi vai cậu. Chất lỏng ấm áp rơi lên da tay cậu, phảng phất giống như bị những đốm lửa nhỏ bắn tung tóe chạm phải, rất nóng.

Cậu thật cẩn thận đưa tay, sờ đến vành tai mềm mại, chậm rãi chạm vào gò má của anh.

Không ngoài dự đoán, đúng là rất ấm. . . người này, quả thật là đang khóc.

Ngay vừa lúc chạm vào, tay đã bị đối phương hung hăng nắm lấy, lực đạo không hề có chút lưu tình nào. Đồng Kỳ Minh cảm thấy cổ tay đau đến giống như sắp bị vặn gãy, nhưng tất nhiên không có khả năng đó.

“Sờ cái gì.” thanh âm lạnh như băng của Lý Khánh Vân vang lên bên tai.

Đồng Kỳ Minh cứng ngắc, đến da đầu cũng rút lại, hỏi “Anh, anh tại sao lại khóc. . .”

“ . . .Mặc kệ chuyện của tôi.” Đối phương lạnh lùng nói.

Đồng Kỳ Minh có ngu dốt cỡ nào cũng biết Lý Khánh Vân này là đang dùng câu nói lúc nãy của cậu để đáp lễ lại cậu, vừa xấu hổ lại phần hận, tức giận mà hô to “Vậy thì mặc kệ tôi đi, anh ôm tôi làm cái gì!”

Lời vừa nói ra, Lý Khánh Vân lập tức buông tay, ngồi ngay ngắn lại, sắc mặt cũng rất khó coi.

Cậu phát hiện trên mặt anh còn vương lại chút nước mắt, đang muốn tìm cách nói cho anh biết thì nghe thấy giọng nói bình tĩnh của anh “Tối nay cậu tạm thời ngủ lại, ngày mai tôi sẽ đưa cậu trở lại nhà Tào Trọng Dung.”

Đồng Kỳ Minh sửng sốt, phục hồi tinh thần lại, tức giận nhất thời dâng lên “Anh lại muốn đuổi tôi đi?”

“Không phải đuổi, chỉ là ở nhờ.” Lý Khánh Vân bình thản nói “Gần đây trong công việc này sinh một ít vấn đề, cậu đến nhà anh ta ở thì an toàn hơn.”

“Tôi không muốn!” Đồng Kỳ Minh gầm nhẹ “Tôi không muốn dọn ra ngoài ở!”

“Nghe lời. . .” Lý Khánh Vân rũ mắt, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Muốn tôi dọn ra ngoài thì cứ nói, tìm lý do làm gì. Tôi biết anh căn bản là không muốn nhìn thấy tôi nữa, anh chỉ muốn tôi đi thật xa khuất mắt anh, không phải sao!” nói đến lời cuối, cả Đồng Kỳ Minh cũng không phát hiện trong giọng nói của mình loáng thoáng mang theo một tia nước nỡ.

Lý Khánh Vân chỉ nói lại một câu “Không phải như vậy.”

Hai người trầm mặc, một lúc lâu sau Đồng Kỳ Minh mới nói “Mặc kệ anh muốn như thế nào, tôi mặc kệ.”

Lý Khánh Vân im lặng.

Đồng Kỳ Minh tiếp tục nói “Kỳ thật anh hoàn toàn không cần quan tâm đến tôi, dù gì anh cũng cảm thấy tôi phiền phức, cứ để cho tôi dọn ra ngoài sống một mình là được rồi, cần gì phải để tôi dọn đến nhà bạn của anh, bắt cho người ta khỏi phải phiền phức. Hơn nữa, một mình tôi cũng. . .” nói đến đây, cậu khẽ ngược mắt lên, lại bị giạt mình hoảng sợ.

Lý Khánh Vân đang nhìn cậu, vẻ mặt khó lường, môi lại mím chặt lại tựa như đang cực lực khắc chế cảm xúc. Không biết tại sao, Đồng Kỳ Minh lại có cảm giác mơ hồ như đối phương có lẽ là đang giận dữ.

“Ai nói tôi cảm thấy em phiền phức.”

“Anh cả bạn gái cũng quen rồi, lại gạt tôi là đồng nghiệp.”

“Tôi không có bạn gái” Lý Khánh Vân lạnh nhạt nói “Cũng không hề thấy em phiền phức. Nếu thấy phiền phức thì đến liếc mắt nhìn em một cái tôi cũng sẽ không nhìn.”

Lý Khánh Vân cúi đầu, hai người dựa sát vào nhau. Đồng Kỳ Minh cơ hồ nghĩ đối phương sẽ hôn mình, nhưng Lý Khánh Vân lại chẳng làm gì, cứ như vậy mà nhìn cậu.

Đồng Kỳ Minh nhìn gương mặt anh, nhìn môi anh, cả cặp mắt đen hun hút ướt ướt kia, không hiểu là do xúc động từ đâu sinh ra thúc đẩy, cứ nhiên vươn đầu lưỡi, liếm lên môi đối phương.

Có vị mặn, có lẽ là do nước mắt. Cậu ngẩn người mà nghĩ. . .

Trong nháy mắt tiếp theo, đối diện với thần sắc kinh ngạc của Lý Khánh Vân, cậu mới bừng tỉnh nhận ra bản thân đang làm cái gì, lắp bắp biện giải nói “Em. . . em không cố ý. . .”

Anh chỉ lẳng lặng nhìn cậu, trầm mặc.

Đồng Kỳ Minh đành phải thôi lời giải thích vô dụng kia, lúng ta lúng túng nói “Thực xin lỗi.”

“Vì cái gì?”

“Em, em cũng không biết. . .không biết vì cái gì, đột nhiên lại muốn làm như vậy. . .” Đồng Kỳ Minh ảo não mà cúi đầu.

Cậu quả thực nghĩ muốn đào một cái hố ngay tại chỗ để mà chui vào đó không bao giờ chui ra nữa. Cậu không rõ vì sao mình lại tự dừng làm như vậy, đương nhiên một phần là do xúc động, nhưng mà xúc động cũng không có khả năng là nguyên nhân chủ yếu.

Hoặc giả, đơn giản là cậu cảm thấy muốn liếm thử xem thôi. Nhưng lý do này cho dù có thể nói ra để thuyết phục mình cũng tuyệt đối không thuyết phục được Lý Khánh Vân.

Càng lúc càng lúng túng, cậu quẩn bách nhìn trừng trừng vào đầu gối mình, không dám ngẩng đầu lên.

“... là em câu dẫn tôi trước.” tiếng nói quen thuộc vang lên.

Đồng Kỳ Minh thoáng chốc cứng đờ cả người, nghi hoặc ngược mặt lên, vừa định mở lời nói chuyện thì nháy mắt đã bị tước đi năng lực ngôn ngữ.

—nụ hôn của Lý Khánh Vân cứ như vậy mà chặn cậu lại.

1 Khả ngộ bất khả cầu : khả ngộ = chỉ có thể ngẫu nhiên gặp / bất khả cầu = không thể cưỡng cầu mà có được, câu này chắc là đại khái bảo sự việc chỉ có thể ngẫu nhiên mà có, không thể cưỡng cầu.

đừng hỏi vì sao cứ hết anh/tôi rồi anh/em ha

~~ người ta gọi là tùy cao trào ý mà

2 bữa nữa end cái này *cẩn khăn nước nỡ* sau đó mới bắt đầu bò qua Trạch nam chi gia

12. Chương 12

Lý Khánh Vân cơ hồ là thô bạo mà hôn Đồng Kỳ Minh, cậu chỉ cảm thấy đầu lưỡi bị duyên đến phát đau, nhưng bản thân lại như trầm mê vào nụ hôn đó.

Môi lưỡi đối phương mềm mại lại nóng rực, hôn đến mức khiến cả người cậu nóng lên, lần cuối làm loại chuyện này đã là chuyện của mấy tháng trước. Đồng Kỳ Minh vốn tưởng bản thân tuyệt không lưu tâm, nhưng hiện tại bị hôn như vậy, cậu mới phát giác ra kỳ thật mình rất tưởng niệm nụ hôn của đối phương.

Bàn tay thô ráp của anh phủ lên mặt cậu, giữ chặt lấy gáy cậu, không ngừng mà vuốt ve nhẹ nhàng. Chính Đồng Kỳ Minh cũng không phát giác ra bản thân ý loạn tình mê mà áp người vào cơ thể đối phương, hai người ngồi bên trong không gian chật chội của xe mà thân thiết.

Lý Khánh Vân hôn không ngừng, nhóc con cũng phối hợp dè dặt, mãi cho đến khi bị Đồng Kỳ Minh đột nhiên đẩy ra, anh mới nhắm mắt nhú mày hỏi “Làm sao vậy?”

Đồng Kỳ Minh mặt đỏ tai hồng, khép chặt chân lại mà lắc lắc đầu, đáy mắt động thủy quang, cơ thể cũng có chút run rẩy.

Anh chợt hiểu ra, cũng mặc kệ là đang ngồi trên xe, đưa tay qua sờ soạng lên nơi quần lót của nhóc con, quả nhiên đầu ngón tay chạm phải chất lỏng ướt át, liền rút ra xem thì thấy, trên đầu ngón tay dính dớp bạch dịch.

“... xuất?”

Đồng Kỳ Minh vừa xấu hổ giận dữ quay mặt sang chỗ khác, run rẩy nói “Không cần nói. ...” nói xong, gương mặt càng đỏ hơn, bắt đầu cuộn người lại.

Lý Khánh Vân liếm ngón tay, không cười, nhưng đột nhiên cảm thấy tình cảnh trước mắt quả thực động nhân. Cho dù chỉ là hôn nhau, cho dù không hề có những tiếp xúc khác, Đồng Kỳ Minh cứ nhiên lại có thể ở trước mặt anh mà phát tiết như vậy. Nếu không phải Đồng Kỳ Minh rất mẫn cảm, nguyên do nhất định bởi vì đối tượng là anh, mà cả hai lý do, dù là lý do nào cũng khiến anh cảm thấy rất thỏa mãn.

“Minh Minh. . .”

“ . . .”

“Tối nay ngủ cùng anh đi.”

Đồng Kỳ Minh thủy chung không có trả lời, cũng chẳng tỏ thái độ gì. Lý Khánh Vân nhanh chóng khởi động xe, thoáng nhìn thấy vành tai hồng đến phát tím của nhóc con, bất giác nhẹ gợn lên khóe môi.

Hai người trở về nhà, tự mình tắm rửa xong, Đồng Kỳ Minh mặt mũi đỏ bừng, nhưng vẫn kiên quyết vào phòng Lý Khánh Vân.

Đối phương đang nằm trên giường, trên người mặc áo ngủ. Thấy cậu bước vào, liền đóng lại sách trên tay vứt sang một bên, nhẹ giọng “Lại đây.”

Đồng Kỳ Minh bước lại gần, chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã bị anh ôm lấy hôn lên môi, trong lúc triền miên mê loạn, cậu nghe thấy giọng nói ẩn nhẫn mà ôn nhu của anh “Em phải nhớ, tối nay là tự em qua đây.”

Lý Khánh Vân cởi áo ngủ của cậu ra, hôn thật lâu lên khắp cơ thể cậu. Đồng Kỳ Minh mơ mơ màng màng nằm trên giường, mãi đến khi nhũ thủ hai bên bị hôn đến trướng hồng mới tỉnh táo lại một chút, nan kham khê gọi “Không cần. . .Nơi đó không cần.”

“Vì sao?” anh chậm rãi rời đi rồi lại hung hoang duyên hạ nhũ tiêm nhỏ nhỏ một cái “Bởi vì rất có cảm giác?”

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, mặt càng đỏ hơn.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt thực xa lạ, cho dù vẫn ôn nhu như vậy, bản chất lại phảng phất giống như chuyển biến thành dã thú nào đó, trong đáy mắt đều là tình triều tham dục.

Lý Khánh Vân không cố chấp đòi cậu trả lời, rất nhanh lại bắt đầu tiếp tục hành vi lúc nãy. Anh ngâm vào tính khí đã trước đến phát đau của Đồng Kỳ Minh, dùng khoang miệng không ngừng bao lấy mà khóa chặt lại, hơn nữa còn ma sát vô về chơi đùa.

Đồng Kỳ Minh dù gì cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, bị anh dùng miệng âu yếm như thế, cơ hồ chỉ vài phút đã anh ách vừa khóc vừa xuất ra, thể dịch bị anh nuốt vào không sót một giọt.

Lấy ngón tay lau đi dấu vết lưu lại nơi khóe miệng, Lý Khánh Vân bất giác lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tách hai chân nhóc con ra, vùi mặt mình vào phía trong bắp đùi non mềm kia, hôn lưu lại vài vẩn ngấn, rồi càng lúc hôn càng sâu hơn.

Hai chân Đồng Kỳ Minh phát run, cảm giác môi lưỡi ấm áp tại nơi kia của mình mà chạm vào rất khê, tình tế liếm, tình tế hôn, thậm chí còn dùng đầu lưỡi muốn đánh nhập, cậu phát ra thanh âm run rẩy yếu ớt nói “Anh làm cái gì. . .”

“Thân em.”

“Nơi đó, nơi đó bắn. . .”

Đồng Kỳ Minh níu lấy tóc anh, muốn ngăn nhưng lại không dám dùng sức, gấp đến độ hai hốc mắt đều ươn ướt.

“Đừng sợ.” Lý Khánh Vân thần nhiên nói, đầu lưỡi cứ nhiên duỗi vào, nhẹ nhàng mà liếm lộng bên trong một lúc.

Trên mặt Đồng Kỳ Minh nóng lên một trận, không biết là do xấu hổ hay lúng túng, cả người vô lực nằm dài ra, chỗ kia ở phía sau bị anh liếm đến mềm nhũn, cứ nhiên bắt đầu co rút một trận, khoái cảm xa lạ mà khác thường tràn quét tràn đến.

Anh nhanh chóng dùng ngón tay sấp vào, Đồng Kỳ Minh theo bản năng kẹp chặt lại cơ đùi, liền bị cử động của ngón tay làm cho run rẩy một trận.

Ngón tay Lý Khánh Vân không ngừng trườn động, khi thì sát đến tận cùng, khi thì chỉ lưu lại một lóng bên trong. Đồng Kỳ Minh nhin không được căng thẳng cả thân thể, mỗi lần ngón tay đối phương sát vào thật sâu, hậu phương không thể khống chế mà kẹp lại thật chặt, tựa như đang khát cầu. Cuối cùng vô pháp chịu đựng, đành phải thấp giọng cầu xin “Không cần, rút ra đi. . .”

Đối phương lại như không nghe thấy, bắt đầu sát vào ngón thứ hai.

Thân thể Đồng Kỳ Minh phát run một trận, chớp đỉnh phân thân lại trần da ái dịch ướt át, lập tức nhiễm dính lên sỉ mao thừa thốt.

“ . . .Đừng mà, anh, đừng mà. . .” Đồng Kỳ Minh khóc nức nở, yếu ớt cầu xin.

Bên trong cơ thể từng bước bị xâm phạm, có khi còn phủ lộng lẫn mò, Đồng Kỳ Minh rõ ràng là bị dọa phát sợ rồi. Cầu đến cầu lui, bản thân cậu cũng không rõ mình đang nói cái gì, cậu gọi anh, gọi tên anh, vừa khóc vừa đẩy đối phương, nhưng Lý Khánh Vân thủy chung không buông.

Động tác Lý Khánh Vân từ chậm chạp dần trở nên thô lỗ.

Đồng Kỳ Minh ngơ ngác nhìn đối phương, gương mặt anh ngoài chuyên chú ra còn mang theo một tia ảm nhẫn cùng dục tình, bất giác nước mắt không thể khống chế mà tràn ra, chảy ướt cả hai gò má.

Cậu không phải không từng nghĩ đến, bản thân bước vào phòng này rồi sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng bản năng của cậu lại không muốn suy nghĩ nhiều.

Cậu nghĩ, Lý Khánh Vân cùng lắm chỉ là hôn hôn mình, ôm mình ngủ, nhưng mà sau khi khiến mọi chuyện phát sinh như vậy, ngoại trừ sợ hãi không biết sẽ như thế nào ra, bản thân cậu đối với chuyện này lại không hề khiến cậu bài xích như trong tưởng tượng.

Hiện tại ngón tay của đối phương đang ở giữa đùi cậu lẫn mò trườn động, thậm chí là hung hăng sát nhập vào. Đồng Kỳ Minh không rõ anh khuấy loạn ở nơi tư mật của mình kiểu gì, lại khiến cho động tác ra vào càng thêm thuận lợi, cậu để mặc bản năng mà cố hết sức thả lỏng cơ thể, để nơi đó có thể tiếp nhận dung nạp đối phương.

Không biết là đã qua bao lâu, cả nước mắt của Đồng Kỳ Minh cũng đã dần ngừng lại. Lý Khánh Vân rút gối đặt dưới thân cậu, cả người áp lên trên cơ thể cậu, hôn lên khắp thân thể cậu, đồng thời dùng ánh mắt mang theo nhẫn nại cùng khát vọng mà nhìn cậu.

Đồng Kỳ Minh trong lòng nóng lên, cảm giác có chút quẫn bách. Tính khí ngạnh trường của đối phương đang đặt giữa hai chân cậu, nhưng lại không biết tại sao mà vẫn chần chừ không tiến vào.

“Minh Minh. . .”

“Àn.”

“Có thể tiến vào sao?”

——người này, cứ nhiên ngay lúc này mà hỏi cái vấn đề đó?

Đồng Kỳ Minh oán giận nghĩ, nếu thật sự do dự, vậy vừa rồi làm cái gì đó đó để làm chi, không chỉ dùng tay, còn dùng cả miệng mà lộng cái nơi làm người ta thẹn thùng kia, sau lại còn bôi chất lỏng kỳ quái gì đó.

Đồng Kỳ Minh cũng loáng thoáng cảm giác được, nơi đó của mình bị âu yếm đến nỗi mềm mại đi, hơi hơi mở ra, thậm chí còn có cảm giác trống rỗng.

Tựa hồ như thấy cậu bất khoái, Lý Khánh Vân thoáng giật mình, nói “Nhẫn nại một chút, sẽ đau.”

Đồng Kỳ Minh chưa kịp chuẩn bị tốt tâm lý, nháy mắt từ hạ thân truyền lên thống khổ làm sắc mặt cậu trở nên trắng bệch.

Đối phương giống như quyết tâm làm cậu đau một lần vậy, ngay lần đầu tiên đã trực tiếp vào hết sức. Đồng Kỳ Minh giãy dụa muốn kẹp hai chân lại, nhưng đối phương đã dừng động tác, cứ như vậy mà chôn cả căn thân vừa nóng lại ngạnh trong cơ thể cậu.

“Đau quá, đau quá. . .” cậu nhin không được nức nở.

Lý Khánh Vân ôm cậu, ôn nhu mà hôn.

Từng đợt từng đợt nụ hôn tiếp diễn giúp Đồng Kỳ dần dần thanh tỉnh trở lại, nước mắt cũng từ từ ngưng, nhưng đau đớn phát ra vẫn còn đó, không thể xem như không có được. Đồng Kỳ Minh muốn cầu Lý Khánh Vân rút ra ngoài, nhưng lại không biết phải nói thế nào, sắc mặt trắng bệch nhiễm chút đỏ ửng.

Lý Khánh Vân ngay lúc này lại đưa tay kéo chân Đồng Kỳ Minh, đặt hai chân cậu vòng quanh thắt lưng mình.

Đồng Kỳ Minh thật cẩn thận cử động, chỉ sợ dùng lực sẽ tác động đến phía sau, nơi bộ vị đang kết hợp hai người với nhau làm nó trượt tới mà cọ xát làm đau nhức.

Hai người liền dùng tư thế đó ôm nhau nằm trên giường, Lý Khánh Vân nhẹ nhàng động thắt lưng, Đồng Kỳ Minh cứng cả người, một tiếng rên rỉ không thể không chế tràn khỏi khóe môi.

“Đừng sợ.” anh khẽ sát vào tai cậu thấp giọng nói, ả ả như có chút ý tứ trấn an.

Rõ ràng người bị tiến nhập là mình, cảm thấy đau đớn cũng là mình, Đồng Kỳ Minh lại bởi vì giọng nói trầm trầm của anh bỗng cảm thấy an tâm.

Ngay lúc đó, Lý Khánh Vân đã bắt đầu tiếp tục đỉnh vào, na căn nhẹ nhẹ ma sát bên trong, Đồng Kỳ Minh vô thức cong rướn thắt lưng, cảm thấy nơi bị ma sát sinh ra thứ cảm giác nóng bừng, giống như đau nhưng lại như không thấy đau. Thân thể bất giác tự xiết chặt khí quan đang sáp nhập, hơn nữa còn không ngừng co rút, chặt chẽ mà bao lấy, cũng nhờ vậy mà Đồng Kỳ Minh cơ hồ có thể tưởng tượng ra hình dạng lẫn thân nhiệt hiện tại của đối phương.

“... Có thích hay không?”

Đồng Kỳ Minh lấy lại tinh thần, nghe được Lý Khánh Vân hỏi, nháy mắt quăn đến xấu hổ cực kỳ. Thoáng chốc lại nghe thấy tiếng cười của anh, thấp mà mơ hồ.

Cậu cắn chặt răng, quật cường hỏi lại “Vậy anh có thích hay không?”

Lại nghe thanh âm trầm thấp của đối phương nói thật nhẹ nhàng “Đương nhiên anh thích. ... em chặt như vậy, lại mềm mại như vậy. ... lại còn. ...” anh khẽ sát bên tai cậu thì thầm vài lời, nhóc con nháy mắt vừa thẹn vừa giận đẩy anh ra, nhưng lúc giãy dụa lại không cẩn thận khiến cái thứ nóng như sắt thép kia tiến vào càng sâu hơn.

Cậu cố nhấn cái cảm giác quái dị, bất an mà xô dịch thắt lưng ra xa, nhưng mà đã không còn kịp. Lý Khánh Vân đột nhiên đỉnh vào thật mạnh, vừa nhanh vừa hung hăng mà liên tục sáp nhập. Theo từng động tác sáp nhập, Đồng Kỳ Minh rên hừ hừ như một con mèo nhỏ, cảm giác như toàn bộ nơi đó của mình bị Lý Khánh Vân lộng đến sắp sửa muốn hỏng rồi.

“Chậm một chút. ... anh. ...” khóe mắt phấp nước, giống như muốn khóc.

Lý Khánh Vân chăm chú nhìn cậu, hạ thân vẫn không ngừng động, miệng hỏi “Có đau hay không?”

Do dự hồi lâu, Đồng Kỳ Minh cuối cùng thật thà lắc đầu.

“Bé ngoan.” Lý Khánh Vân cúi đầu hung hăng hôn lên mặt cậu, thần sắc không có gì bất thường nhưng ánh mắt lại rực lên, có vẻ rất không bình thường.

Đồng Kỳ Minh ngơ ngơ hừ nhẹ, cảm giác đau đớn ở hậu phương giảm đi không ít. Tuy không hẳn biến mất hoàn toàn, nhưng vẫn có thể chịu được. Tính khí của anh từng chút từng chút sáp nhập, mỗi lần tiến vào đều vào đến tận nơi sâu nhất, cái loại cảm giác bị ma sát đến dã man này làm cho cậu căng thẳng đến mức muốn kẹp chặt chân lại, sợ bên trong sẽ bị va chạm như vậy ma sát đến huyết nhục mơ hồ, nhưng thật ra thì cậu không có bị thương.

Lý Khánh Vân ồ ồ thở dốc, kéo tay cậu xuống sờ soạng.

Ngón tay bị bức sờ đến nơi cả hai giao hợp, chạm phải thể mao mềm mại của đối phương, cả nang hoàn toàn đại trưởng cực chặt. Đồng Kỳ Minh càng sờ càng tò mò, cậu trước giờ chưa từng sờ qua nơi đó của Lý Khánh

Vân, hiện tại sờ rồi, lại thấy nơi đó nặng trĩu xuống, hoàn toàn không giống với mình, nhin không được bắt đầu vuốt ve, bên tai lại đột nhiên truyền đến thanh âm lẫn theo tiếng thở dốc của đối phương.

“ . . .Chơi vui lắm sao?”

Đồng Kỳ Minh thần sắc đỏ bừng, vội vàng rút tay, lại bị đối phương nắm hai tay kéo áp lên trên đầu, hai chân cũng bị bách bức nâng lên đặt trên vai đối phương.

“ . . .Anh, anh muốn làm gì. . .” ngay cả thanh âm đều trở nên run rẩy.

“Em làm anh càng thêm hưng phấn.”

Lý Khánh Vân hung hăng quán xuyên thân thể của cậu, khoe môi gợn lên, nhưng đáy mắt lại nóng vô cùng.

Đồng Kỳ Minh bị giam trong lồng ngực anh, dồn dập thở dốc. Lại một lần bị đỉnh vào tận lực, bỗng nhiên cậu phát ra tiếng hét chói tai, dồn biện2 cũng run rẩy, trạch xử nhanh chóng co rút không ngừng.

“Nơi đó, nơi đó không cần. . .” Đồng Kỳ Minh nghẹn ngào mà vịn vịn thất lực muốn tránh né.

Lý Khánh Vân lại một lần nữa sáp vào, thật chuẩn xác mà ma sát cái chỗ lúc này khiến cho cậu khoái nhac đến cơ hồ co quắp lại, va chạm liên tục lặp lại, thật mạnh lại chuẩn xác. Cậu cảm thấy bên trong bắt đầu dâng lên một cỗ nhiệt lưu, sau từng đợt dừng đạo co rút lại nhận được khoái cảm vừa tê dại vừa ngọt ngào đến tận cùng.

Thân thể căng thẳng mà co quắp cả lại, phía trước vốn đang bán ngạnh cảm giác như có một chút ẩm ướt, Đồng Kỳ Minh có hơi rùng mình thở gấp gấp, sau khi ý thức được là cái gì, nhất thời khản trương hô to “Dừng lại. . .Dừng lại. . .”

Lý Khánh Vân phát hiện bất thường, thật sự ngừng lại, hôn lên hai gò má ửng hồng của nhóc con, ôn nhu hỏi “Làm sao vậy? Còn đau?”

Đồng Kỳ Minh lắc đầu, cắn chặt răng, thần sắc nan kham vô cùng.

Lý Khánh Vân hỏi lại vài lần, khẳng khái muốn câu trả lời, Đồng Kỳ Minh bị ép buộc cuối cùng đành trả lời.

“ . . .giống như. .muốn. . .muốn ra . . .”

“Xuất tinh?”

Đồng Kỳ Minh trừng mắt nhìn anh, vừa quăn bách vừa thẹn lại giận, lắc đầu nguầy nguậy, không thềm nói nữa.

Lý Khánh Vân ngờ ngợ hiểu ra rồi, nhìn nhóc con khoe mắt đẫm nước, cười nói “Quý yêu khóc, như vậy cũng khóc.”

Đồng Kỳ Minh đẩy đối phương, thần tình trên mặt cấp bách cùng nhẫn nại hỗn tạp , rầu rĩ nói “Tránh ra, để em vào phòng tắm. . .”

“Đừng đi.”

Lý Khánh Vân áp cậu, lại bắt đầu trêu sấp, vừa dùng tay vuốt phe chỗ vẫn đang bán ngạnh kia, khiến thứ nhỏ nhỏ kia cũng dần dần bắt đầu trướng ra, càng lúc càng kiên ngạnh, vừa hỏi “Còn muốn nữa không?”

Đồng Kỳ Minh khoe mắt ửng đỏ, không có trả lời trực tiếp, hai chân từ trên vai đối phương trượt xuống, kẹp lấy thất lực phương.

Đồn bộ đặt trên hạ phúc của anh, đè sát lên sỉ mao dài mềm mại, nhẹ nhàng cọ cọ, nói “Nhanh một chút, kết thúc nhanh lên, xuất ra mau đi. . .”

Lý Khánh Vân sững sốt, cảm giác khí quan đang chôn sâu trong nội bộ ẩm áp bởi vì câu nói kia càng ngạnh trướng hơn, đành phải dở khóc dở cười nói “Đã biết.”

Hôm sau, Đồng Kỳ Minh ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ ở phòng mình, lại thấy áo ngủ vẫn mặc chỉnh tề trên người, còn tưởng một hồi tối hôm qua chỉ là mộng cảnh mạc danh kỳ diệu.

Nhưng khi cậu cử động hạ thân, định bước xuống giường thì cơn đau ê ẩm toàn thân nhắc nhở cậu, chuyện đêm qua không phải mơ.

. . .Nguyên lai không phải mơ, cậu nghĩ như vậy, mặt cũng nóng lên.

Tối qua, Lý Khánh Vân giống như dã thú động dục, ôm cậu, hôn môi cậu, tiến vào bên trong cậu, mặc kệ là cái nào cũng đều lặp lại rất nhiều lần, lưu lại trên người cậu toàn là vết ngân, nơi bị đối phương tiến vào cũng bị thể dịch nhũ bạch lấp đầy dính dính.

Hơn nữa đối phương làm như không biết mệt mà ghé sát vào lỗ tai cậu, dùng thanh âm khàn khàn nói lời treu ghẹo, bảo cậu phản ứng thật mãnh cảm.

Sau đó bị ôm đến phòng tắm, anh vừa giúp cậu tắm rửa, vừa tham lam tiếp tục sáp nhập. Mặc dù đối phương tỏ ra quan tâm đến kỳ lạ mang bảo hiểm vào, chính là trong nháy mắt lúc bị sáp nhập, Đồng Kỳ Minh phát hiện bất ổn, cảm giác ma sát có chút quái dị, đến khi đối phương mãnh liệt bắt đầu trườn động thì Đồng Kỳ Minh chịu không nổi mà kẹp chặt hai chân, lên cao trào một hồi, nhưng động tác đối phương vẫn liên tục tiếp diễn.

Vì xuất quá nhiều lần, đến thời điểm cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng xuất ra một chút thể dịch loãng loãng.

Đồng Kỳ Minh đầu choáng mắt hoa, dựa cả người vào bồn tắm, cả người mệt mỏi mà nhìn Lý Khánh Vân tháo xuống cái bảo hiểm vừa dùng kia, vô tình phát hiện ngoài mặt cái bảo hiểm kia cư nhiên có hạt tròn, nháy mắt á khẩu không nói được lời nào.

Lý Khánh Vân phát hiện ánh mắt của cậu, thế là treu ghẹo nói “Thích loại này sao? Lần sau lại dùng.”

Đồng Kỳ Minh thẹn quá hóa giận, không thèm nói nữa, sau hình như mơ màng ngủ quên trong bồn tắm.

Bây giờ nhớ lại, chắc chắn là Lý Khánh Vân ôm cậu trở về phòng mình. Tối hôm qua hai người làm nhiều như vậy, thay đổi địa điểm nhiều như vậy, còn làm lại một lần trên thảm.

——dám chừng nếu không phải vì ngại thời tiết rét lạnh, cam đoan anh sẽ cân nhắc xem có nên làm một lần ở ban công không. Nói chung phòng Lý Khánh Vân hiện tại khẳng định là loạn đến không ra cái dạng gì.

“——tĩnh rồi sao.”

Đồng Kỳ Minh quay đầu lại gật gật “Em đói bụng.”

Gương mặt đối phương vẫn lạnh lùng hết như dĩ vãng, nét mặt lại có chút yên lặng “Anh đi bưng cơm trưa lên.”

Đồng Kỳ Minh không cự tuyệt, chỉ cúi đầu.

Bắp chân đau đến khó chịu, thắt lưng cũng mỗi nhừ không thẳng dậy nổi, này là hậu di chứng do phóng túng tối qua để lại. Cậu muốn đi rửa mặt chải đầu, nhưng toàn thân lại vô lực, chỉ có thể ngồi ngẩn tò te trên giường.

Lý Khánh Vân bưng cơm trưa vào phòng, ngồi xuống mép giường hỏi “Còn đau không?”

Đồng Kỳ Minh đỏ mặt, lắc đầu cũng không được mà gật đầu cũng không xong, đành phải nói “Toàn thân chỗ nào cũng không thoải mái.”

Lý Khánh Vân nghe vậy, đưa tay luồng vào trong chăn, nói “Anh giúp em xoa bóp.” sau đó chậm rãi mà dụng lực xoa xoa phía sau thắt lưng cậu, sau đó lần lên lưng.

Đồng Kỳ Minh cả cơ thể ban đầu vừa đau vừa mỗi nhừ dần nén mà thấy khó chịu toàn thân, sau khi được anh dụng lực liên tục xoa bóp, chỉ một lúc sau cảm giác đau nhức như có kỳ tích mà tan đi một chút, nét mặt cuối cùng cũng giãn ra.

Dùng xong thức ăn, lại được Lý Khánh Vân ôm đến phòng tắm rửa mặt xong xuôi, Đồng Kỳ Minh lại trở về giường nằm, cuộn trong chăn bông, tay cầm PSP chơi game.

Có điều chỉ vừa chơi được mười phút, Lý Khánh Vân lại trở vào phòng, trên tay cầm một ống tuýp gì đó giống như thuốc mỡ gì đó.

Cậu nghe đối phương nói “Cởi quần ra, anh giúp em thoa thuốc.”

Một hồi sững sốt, Đồng Kỳ Minh kinh hoảng nói “Em, em tự thoa.”

“Em có thể tự dùng tay vói vào sao?” Lý Khánh Vân thản nhiên nói.

Cậu cắn môi không nói lời nào.

Hai người giằng co một lúc, Đồng Kỳ Minh rốt cuộc cũng là bại tướng. Lý Khánh Vân an ủi nói “Yên tâm, anh không nhìn là được.”

Vừa nói vừa lật chăn lên chui vào, đầu tiên ôm nhóc con vào lòng, sau cởi quần ngủ cùng quần lót ra, bôi thuốc mỡ lên tay, trực tiếp bôi thẳng vào chỗ đang có chút sưng đỏ giữa đồn phùng3.

“Đau hay không?”

Đồng Kỳ Minh lắc đầu, khóe mắt bắt đầu ướt.

“Bé ngoan.” hơi thở âm ấm của đối phương tản ra bên tai.

Đồng Kỳ Minh rất muốn phản bác lại “Ai là bé ngoan chứ.”, ngay lúc đó lại cảm thấy chỗ kia bị ngón tay xoa nhẹ vài cái, nhờ có thuốc mỡ bôi trơn mà lập tức tiến vào dễ dàng, các đốt khớp tay ma sát tại bên ngoài, làm cậu cả người run rẩy một trận, tựa như đau lại không cảm thấy đau, vừa có chút tê dại lạ thường.

Ngón tay trừu động một hồi, Lý Khánh Vân mau chóng bôi thuốc mỡ xong, sau khi chấm dứt thì mới mất phiệt nhóc con trong lòng mình xấu hổ đến mặt đỏ bừng bừng, gắt gao cắn chặt môi, bèn cúi đầu hôn hôn lên hai má nóng nóng, hỏi “Nghỉ ngơi thêm một chút?”

“Àn.” Đồng Kỳ Minh cúi đầu trả lời.

Lý Khánh Vân bước xuống giường, dùng khăn lau ngón tay, quay lưng lại hỏi “Hối hận không?”

Anh hỏi đến vân đạm phong khinh như vậy, cứ như câu trả lời thế nào cũng không bận tâm lắm.

Còn Đồng Kỳ Minh lại chằm chằm nhìn vào bóng dáng của anh, thật lâu sau, mới từ cổ họng ách thanh nói “. . .không có.”

Lý Khánh Vân không nói gì nữa, vẻ mặt cũng không có gì khác biệt, chỉ dọn dẹp mâm thức ăn cậu đã dùng cùng thuốc mỡ, xong mọi thứ thì bước ra khỏi cửa, lúc đó, Đồng Kỳ Minh chợt phát hiện ra khóe môi của anh đúng là có hơi cong lên một chút, rất là nhẹ, nhưng lại lộ ra ôn nhu ái muội.

Cậu muốn hỏi đối phương đang cười cái gì, nhưng biết nhất định là anh sẽ không trả lời mình, đành phải vùi mình vào chăn bông, bất giác cũng bật cười.

1 Nang hoàn : o[]o

13. Chương 13

Mấy ngày tiếp theo, Đồng Kỳ Minh giống như người bệnh nằm yên trên giường tĩnh dưỡng.

Ăn uống trên giường, xong lại dùng laptop online, thoải mái thư phục mà nhận chăm sóc của Lý Khánh Vân.

Giữa hai người tựa như có cái gì đó thay đổi, lại như chẳng có gì thay đổi.

Lý Khánh Vân vẫn như trước kia, đối xử với cậu thật tốt, biểu tình cũng thủy chung trầm tĩnh, nhưng không hiểu vì sao, Đồng Kỳ Minh lại cảm thấy bản thân giống như lờ mờ có thể hiểu được những lần nét mặt anh thay đổi biểu tình, dù chỉ là rất nhỏ nhưng cậu vẫn hiểu nó biểu trưng cho cái gì.

Mỗi lần anh nhăn mày tức là đang khó xử, lúc khóe môi hạ xuống là có chút bất duyệt, mắt hơi hơi nheo lại bảo đảm là đang có cảm giác muốn cười. Tự nhiên có thể đọc được cảm xúc của người khác, nhưng cậu lại cho, có thể là do lúc trước mình chưa từng chăm chú để mắt vào một người nào đó thật sự nghiêm túc như bây giờ.

Đồng Kỳ Minh có lúc muốn thử hỏi đối phương, giữa hai người bây giờ có phải là đang quen nhau hay không, dù gì đêm đó cũng đã xảy ra quan hệ rồi, nhưng lại không biết phải mở miệng làm sao.

Lý Khánh Vân chưa bao giờ tự mình mở miệng nhắc đến chuyện kia, chỉ là chuyên tâm chiếu cố cậu, thậm chí chăm sóc kỹ đến mức mấy ngày qua cứ như có cái gì không thực.

Một buổi chiều nọ, Đồng Kỳ Minh ngồi trên giường, ngồi gặm trà bánh anh chuẩn bị cho cậu, ra vẻ lơ đãng mà hỏi “Anh muốn ăn thử hay không?”

Lý Khánh Vân thế nào cũng được, anh là loại đàn ông đối với đồ ngọt không có chút hứng thú nào, nhưng Đồng Kỳ Minh lại múc một muỗng bơ kem ngậm vào miệng mình, ngẩng đầu dùng lưỡi uy đến miệng anh.

Động tác của nhóc con chậm lại ngắc ngứ, tựa như vẫn đang do dự, hay là không biết phải làm thế nào, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm làm.

Đầu lưỡi cả hai giao triền, môi răng hòa vào nhau, mùi vị kem bơ dâu vừa chua chua lại giòn ngọt quanh quẩn không rời. Giống như là ảo giác vậy, Đồng Kỳ Minh cảm thấy đầu lưỡi anh so với bơ, hương vị còn muốn ngọt ngào mềm mại hơn.

Lúc sau, Lý Khánh Vân bất động thanh sắc tiếp lấy đĩa bánh ngọt trên tay cậu đặt sang một bên, cả người áp lên thân thể cậu. Đồng Kỳ Minh nằm trên đệm giường mềm mại, toàn thân lọt thỏm vào cái ôm ấm áp của anh, mái tóc được vuốt ve hết sức nhẹ nhàng. Ngón tay có vết chai sần của anh vừa vuốt ve khóe môi cậu, vừa day nhẹ vành tai cậu.

Môi lại bị hôn, duyên thật sâu, trong khoang miệng chỉ còn sót lại chút vị ngọt của bơ kem, thóa dịch bị bách thấm vào miệng, liền bị anh nuốt xuống. Đồng Kỳ Minh quan sát động tác nuốt rất khế của anh, tìm bắt giác đập nhanh hơn, vô thức mà phát ra tiếng hừ nho nhỏ.

Đợi đến khi Lý Khánh Vân chịu dừng lại, an ủi mà hôn lên khóe môi cậu thì hô hấp của Đồng Kỳ Minh đã có chút khó khăn, phải cúi đầu mà thở dốc, một bên thâm nghĩ tiếp theo nên làm cái gì đây, đã nghe thấy giọng nói của anh vang lên bên tai “Cảm thấy thích không?”

Cậu chần chờ hồi lâu, cuối cùng thành thực nói “. . .thích.”

“Vậy là tốt rồi.”

Môi Lý Khánh Vân cong lên một cung nhẹ, tựa tiểu phi tiểu.

Đồng Kỳ Minh đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng, vội vàng nói “Sau này. . .sau này chỉ có thể làm chuyện này với em.”

“Ân”

“Không cho phép ở cùng nữ nhân họ Lưu kia.”

“Ân.”

Đối phương đồng ý một cách bình thản như thế, khiến Đồng Kỳ Minh cảm thấy thực hoài nghi, có phải đây là bẫy rập gì đó hay không, nhưng mà thần sắc Lý Khánh Vân thực bình thường, tựa như mấy yêu cầu cậu đưa ra chẳng khác gì yêu cầu làm một bữa sáng.

Vài bữa sau, cơ thể cậu đã hoàn toàn khôi phục, có thể xuống giường lại thì Lý Khánh Vân cũng bắt đầu đi làm, còn nhất quyết mang cậu theo cùng đến sở làm. Lần trước bản thân kinh qua sự kiện ‘ô long thất

tung' xong, Đồng Kỳ Minh cũng biết được anh chỉ là vì chuyện nảy sinh do công việc mới thêm lo lắng cho an toàn của mình, thế là cũng hợp tác theo Lý Khánh Vân đi làm.

Nói là theo đi làm, chứ bắt quá cũng chỉ là đổi nơi online mà thôi.

Lý Khánh Vân có phòng làm việc riêng của mình. Sau khi có thêm cậu đến, anh bèn chuẩn bị sẵn cho cậu một chiếc bàn cùng máy tính, mỗi khi anh đang làm việc hoặc xử lý văn kiện thì cậu ở một bên tự mình chơi game online hoặc là lên mạng tán gẫu.

Ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào, cậu cũng sẽ chạy đến phòng pha trà nước, giúp Lý Khánh Vân đang bận rộn pha một tách coffee hay hồng trà.

Đương nhiên là cậu không biết bản thân pha coffee thường làm Lý Khánh Vân dở khóc dở cười thế nào, uống cũng không xong mà không uống càng không xong, creamer bỏ quá ít, đường lại bỏ quá nhiều, bên trên còn rắc thêm bột quế cùng bột cacao, hương vị quái dị đến khó có ngôn từ diễn tả.

Chẳng qua Lý Khánh Vân nhìn thấy bộ dáng nhu thuận lúc Đồng Kỳ Minh pha coffee, thế là không kềm lòng được mà uống một hơi cạn sạch tách coffee, sau đó mới bị mùi vị quái dị kia làm cho thần sắc cứng đờ cả ra.

Đồng Kỳ Minh lại còn hết lần này đến lần khác, không biết mệt mà miệt mài sáng tạo, có lúc còn bỏ cả bột trà xanh thêm vào trong hồng trà.

Về sau Lý Khánh Vân đành phải nhờ vả trợ lý đem hết đám sản phẩm gia vị rục rở muôn màu kia thu hồi lại, mới ngăn cản được hứng thú kinh dị của Đồng Kỳ Minh.

Nhưng cho dù hai người ở cạnh nhau tình tứ thắm thiết như vậy, Đồng Kỳ Minh vẫn cảm thấy rất mất hứng.

Nguyên nhân chỉ có một, bởi vì Lưu Ngôn Phương vẫn đang còn thực tập ở đây.

Từ ngày đầu đến giờ, đồng nghiệp trong sở làm đa phần đều nhìn ra tâm tư của vị đại tiểu thư này, nhưng Lý Khánh Vân lại thủy chung nhất ti bất cầu trưng ra cái mặt thẳng đơ, vậy nên ngoại trừ một số ít hạ quyết tâm chỉ đứng ngoài xem trò vui, số còn lại thậm chí có kẻ lớn mật mà dững cảm buông lời trêu ghẹo bọn họ.

Lý Khánh Vân tự mình không đặc biệt lưu ý đến mấy việc như thế, với ánh mắt nồng nhiệt tình cảm của Lưu tiểu thư thì làm như không thấy, Đồng Kỳ Minh thử mấy lần nhưng rốt cuộc không nhận được, rốt cuộc một lần nọ làm như vô tình mà hỏi “Lưu tiểu thư đó hình như rất thích anh?”

“ . . . ” Lý Khánh Vân ngẩng đầu nhìn cậu một cái, lại cúi xuống tiếp tục lật tài liệu làm việc.

“Mấy người ở ngoài đều nói, anh cưới cô ấy chính là biến thành phò mã gia, về sau sẽ một bước lên trời.” Đồng Kỳ Minh hừ một tiếng, không hề ý thức bản thân mình đang nói với cái giọng không hề giấu được ghen tuông ẩn chứa.

“Anh sẽ không cưới cô ấy.” Lý Khánh Vân thản nhiên nói, không nhìn cậu, cúi xuống mở ngăn kéo lấy viết ra đánh dấu vài chi tiết trên tài liệu.

Đồng Kỳ Minh nhất thời có chút nóng nảy “Vậy anh cứ như vậy là có ý gì, bảo không cưới cô ta nhưng cũng không cự tuyệt cô ta. . . Mỗi ngày cô ta đều dùng cái loại ánh mắt kia nhìn anh, em——”

Cậu “em” nửa ngày, tự nhiên lại không biết nên tiếp tục nói thế nào.

Đồng Kỳ Minh biết mình có lẽ là đang ghen tuông, cũng có thể là do dục chiếm hữu phát tác, nhưng vô luận thế nào, cậu cũng không thể khoan nhượng mà chấp nhận tồn tại của Lưu Ngôn Phương.

Mặc dù biết rõ Lý Khánh Vân không hề có cảm tình gì với cô ấy, nhưng cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào. Ánh mắt Lưu Ngôn Phương nhìn Lý Khánh Vân, không chỉ đơn giản là yêu thích, ái mộ, sùng bái, mà còn loáng thoáng vài phần kiên định cùng thế tại tất đắc.

Đồng Kỳ Minh không thể chịu được có ai khác ngoại trừ cậu dùng ánh mắt này mà nhìn Lý Khánh Vân.

Lý Khánh Vân rút cuộc buông tài liệu trong tay xuống, nhẹ giọng hỏi “Em muốn anh làm thế nào cự tuyệt? Cô ấy chưa từng bày tỏ với anh.”

Đó cũng là chỗ khôn ngoan nhất của Lưu Ngôn Phương, không hề nói thẳng tình cảm của mình ra, cho nên Lý Khánh Vân có muốn cự tuyệt cũng không biết nói làm sao.

Đồng Kỳ Minh mặt hơi đỏ lên, tức giận nói “Em mặc kệ, anh phải đi cự tuyệt cô ấy.”

Lý Khánh Vân im lặng hồi lâu, mới nói “Em có để ý nếu anh cho cô ấy biết quan hệ của chúng ta không?”

Đồng Kỳ Minh ngẩn ra, nhìn thần sắc bất biến trên gương mặt của đối phương, cân nhắc hai từ “quan hệ” mà anh vừa mới nói ra, đột nhiên đỏ mặt tim đập nhanh, lắc lắc đầu.

“Vậy thì tốt.”

Lý Khánh Vân nhắc điện thoại nội bộ, gọi Lưu Ngôn Phương lên văn phòng của anh một chút.

“Anh kêu cô ta làm cái gì?” Đồng Kỳ Minh cuối cùng cảm giác được có gì đó.

“Nói cho cô ấy biết quan hệ của chúng ta.”

Đồng Kỳ Minh cảm thấy trong đầu mình loạn thành một đoàn, lắp bắp nói “Nói, nói trước mặt em? Nhưng mà. . .thật rất xấu hổ. . .”

“Em nằm xuống bàn vờ như đang ngủ, những chuyện khác để anh.” Lý Khánh Vân ung dung nói.

Đồng Kỳ Minh nghe lời nằm xuống, cảm giác Lý Khánh Vân bước đến, khom người xuống, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vành tai cùng một bên mặt của mình, tay nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, ôn nhu mà hôn xuống.

Cửa nhẹ nhàng hé mở, Lưu Ngôn Phương vừa đến đã trực tiếp đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy một màn này, nét cười trên mặt nháy mắt cứng đờ.

Lý Khánh Vân chậm rãi đứng thẳng người lại, lấy ra một tập văn kiện đưa cho Lưu Ngôn Phương, dặn dò cô giao lại cho Tào Trọng Dung, cuối cùng còn nói thêm “Chuyện lúc này nhìn thấy, mong cô giữ bí mật.”

“Luật sư Lý, anh là. . .” Lưu Ngôn Phương ngây ra mà hỏi lại.

“Phải.” Lý Khánh Vân thẳng thắn thừa nhận “Tôi thích thăm cậu ấy đã lâu rồi.” gương mặt vẫn như cũ diện vô biểu tình, nói ra những lời đó nhưng không hề cảm giác xấu hổ hay nan kham, ngược lại vẫn nhàn nhạt lạnh lùng như cũ, giống như thấy Đồng Kỳ Minh chẳng phải vị thành niên, cũng chẳng phải một đứa trẻ.

Lưu Ngôn Phương không nói được lời nào, trong mắt đều là hoảng hốt ngạc nhiên, cầm lấy văn kiện vội vã rời đi.

Chờ cô đi khỏi, Đồng Kỳ Minh mới mở mắt ra, ngồi thẳng người lại, nghi hoặc hỏi “Anh nói cái gì mà thăm thích chứ. . .”

“Nói như vậy mới có điểm thỏa đáng.”

Lưu Ngôn Phương đa phần sẽ cho rằng anh là đồng tính luyến ái lại có chứng luyến đồng phích, sẽ không trút giận lên Đồng Kỳ Minh vì cậu vốn dĩ không biết chuyện gì.

“Nhưng mà anh vẫn là không chịu nói rõ ràng, không nói rõ cho cô ta biết anh là của em. . .” Đồng Kỳ Minh vẫn còn tức giận.

“. . .cái gì của em?” ý Khánh Vân vừa hỏi vừa cười cười trêu ghẹo.

Đồng Kỳ Minh tắc họng, trong đầu vô số từ ngữ đến rồi lại đi, chung quy không tìm được từ nào có thể hình dung vị trí của Lý Khánh Vân. Cha nuôi, anh trai, người yêu. . . cái nào đối phương cũng có phần, nhưng cũng không phải chỉ đơn thuần như thế.

Cậu ngược mặt, cơ hồ có chút bất lực mà nhìn đối phương.

“Rốt cuộc là cái gì?” giọng nói của anh trầm xuống, tựa như có chút giận dỗi.

Đồng Kỳ Minh suy nghĩ hồi lâu, vắt trán suy nghĩ mà không ra, cuối cùng mới xấu hổ nói “Em, em cũng không biết. . .”

“Lý Khánh Vân nói “. . .anh không cần em xem anh là cái gì đó, chỉ muốn biết em có cần anh không?”

“Cần!” Đồng Kỳ Minh lập tức trả lời, lại vội vàng nhấn mạnh “Anh đồng ý đi, anh là của e.”

“Ừ, anh là của em.”

“Không. . .Không cho phép đổi ý. . .” Đồng Kỳ Minh bồi thêm một câu.

“Àn.”

Lý Khánh Vân bước đến ôm cậu, giọng nói nhu hòa mềm mỏng, hơi thở ấm áp thổi lên vành tai, cơ hồ khiến Đồng Kỳ Minh run rẩy cả người.

Cậu nghe thấy Lý Khánh Vân dùng thanh âm mang theo một chút từ tính mà ôn tồn gọi cậu là “Ngốc nghếch”, gọi cậu là “Đồ ngốc”, cuối cùng là hạ một tiếng thật khẽ đến gần như mơ hồ, bảo cậu “Bảo bối”.

Hai người ôm ôm ấp ấp một hồi, Lý Khánh Vân mới chịu buông tay, sau đó cùng Đồng Kỳ Minh đến khu thương mại gần đó dùng cơm trưa.

Mặc dù chỉ là sóng vai đi cạnh nhau trên đường, Đồng Kỳ Minh cũng có cảm giác có phần ngượng ngùng không rõ nguyên do, chỉ là đi cạnh anh liền không tự chủ được mà tim đập nhanh như trống, nghĩ cũng thật kỳ quái, quen biết Lý Khánh Vân đã nhiều năm như vậy, giường cũng đã ngủ chung, hiên tại quả thực có lý do gì để mà ngại ngùng chứ.

Hai người tùy tiện tìm một quán ăn dùng cơm, Lý Khánh Vân gọi mấy món vặt mà Đồng Kỳ Minh thích ăn, lại kêu thêm một ổ bánh bao hấp, một phần cá chưng.

Đồng Kỳ Minh ngồi tại chỗ, nhìn Lý Khánh Vân giúp mình lau tương dính, gấp mặt tỏi ra khỏi thức ăn, thấy rất cảm động, bèn gấp một khối thịt non gần bụng cá, cẩn thận tách xương ra, tự nhiên như không mà bỏ vào chén của Lý Khánh Vân.

Lý Khánh Vân ngẩn ra, khẽ cười gấp cá ăn, nói “Cá này ăn ngon thật.”

Kỳ thật con cá này cũng chẳng đến mức ngon đến nỗi phải khen như thế, cùng lắm coi như vì thịt tươi mà miễn cưỡng ăn được đi. Đồng Kỳ Minh rất rõ điểm ấy, cho nên nghe thấy đối phương khen ngợi bèn nói “VẬY anh muốn ăn nữa không?” lời vừa nói ra xong, chẳng hiểu tại sao cậu lại thấy có chút khấn trương.

Lý Khánh Vân chồm sang, không thềm để ý xung quanh mà cúi đầu, dùng chóp mũi cọ lên mặt cậu mà nói “Muốn.”

Đồng Kỳ Minh mặt ửng đỏ, vừa hoài nghi đối phương như vậy rốt cuộc có phải đang làm nũng không, vừa gấp cá vào chén, lựa một hồi, ngay cả gừng xắt hành thái mỏng cũng lấy ra hết mới gấp bỏ vào chén Lý Khánh Vân.

Cơ hồ hơn nửa con cá đều chui vào bụng Lý Khánh Vân, nhưng Lý Khánh Vân lại không hề tỏ vẻ ngán.

Đương nhiên Lý Khánh Vân cũng không có ngồi nhàn mà ăn như vậy, anh giúp Đồng Kỳ Minh gấp thức ăn, xối cơm, múc canh, cuối cùng còn cầm khăn tay lau miệng cho Đồng Kỳ Minh.

Đồng Kỳ Minh tuy cảm thấy có hơi xấu hổ, nhưng không hề từ chối, cứ như vậy mà để mặc Lý Khánh Vân giúp mình làm hết mọi thứ.

Hai người đứng dậy, tính tiền rồi ra khỏi quán ăn. Đồng Kỳ Minh chợt nhớ đến chuyện thật lâu thật lâu về trước, lúc đó cha mẹ cậu vẫn còn, không phải là chưa từng cả ba ngồi dùng cơm chung, chỉ có điều, không khí trên bàn ăn lúc đó lúc nào cũng là cứng ngắt lạnh như băng.

Bọn họ chưa từng gấp thức ăn cho nhau hay múc canh giúp đối phương, chỉ cầm cúi mà ăn phần của mình cho xong.

Lý Khánh Vân lại không giống như thế, không biết có phải là do đã quen chăm sóc cậu không, cho nên mới nhất nhất từng chuyện dù là nhỏ nhất cũng muốn đích thân làm cho cậu, chưa từng than vãn nửa lời.

Đồng Kỳ Minh thường suy nghĩ đến cảnh, một ngày nào đó Lý Khánh Vân sẽ cảm thấy mệt mỏi, hoặc là bản thân cậu cảm thấy phiền phức, nhưng vô luận thế nào cậu cũng không thể tưởng tượng được chuyện bọn họ phải rời xa nhau.

Lý Khánh Vân hiện tại đích thực là yêu cậu, nhưng Đồng Kỳ Minh lại không dám khẳng định, hai người như vậy có phải là ở bên nhau hay không. . .

Lý Khánh Vân sẽ có lúc ôm cậu, hôn cậu, tỏ ra thân mật với cậu, nhưng mà từ sau đêm hôm đó, bọn họ chưa từng thân mật như thế lần nào nữa.

“ . . tại sao không làm chuyện đó nữa.” Đồng Kỳ Minh do dự hỏi.

Lý Khánh Vân sửng sốt, mất một lúc mới hiểu ra đối phương hỏi cái gì.

“Em vẫn còn nhỏ, không thể làm thường xuyên.”

Lý Khánh Vân tự thấy mình nói vậy cũng có chút chột dạ. Nếu buộc phải thừa nhận thì anh thà nói như vậy, anh không muốn bị những ảo tưởng về chuyện kia của mình kích thích mà làm ra những hành động dọa đến Đồng Kỳ Minh. Anh vẫn luôn dùng áp lực đè nén chính mình, không muốn bức bách Đồng Kỳ Minh, lại không nghĩ thái độ đó làm đối phương hiểu lầm.

“Nhưng mà. . .” Đồng Kỳ Minh ngược mặt, thần sắc hốt hoảng “Chúng ta như vậy. . . thật là đang quen nhau sao? Anh lúc nào cũng như thế. . . một mình làm tất cả, người nhận tất nhiên sẽ rất vui vẻ, nhưng mà lại không biết làm thế nào để đáp lại a.”

“Chỉ cần em ngoan ngoãn là tốt rồi.” Lý Khánh Vân thấp cúi đầu nói “Giống như lúc này vậy, ngẫu nhiên gặp thức ăn cho anh, như vậy cũng đủ rồi.”

Ngay lúc đó, di động của Lý Khánh Vân reo lên, anh làm dấu hiệu xin lỗi với Đồng Kỳ Minh rồi nghe điện thoại, nghe người bên gọi ở bên kia nói đến thao thao bất tuyệt. Hai người cứ như vậy mà đứng trong hẻm nhỏ ven đường.

Đồng Kỳ Minh nghĩ đến chuyện của hai người, nghĩ đến tình cảm mấy năm nay Lý Khánh Vân dành cho mình, bỗng nhiên hiểu ra, bản thân cũng không mong muốn giấu diếm chuyện tình cảm này, cũng không có cách nào mà tiếp nhận cái gọi là sai trái đạo đức của chuyện đồng tính luyến ái, càng không muốn thừa nhận loại tình cảm làm cậu trầm mê này sẽ không thể duy trì lâu dài, cuối cùng sẽ tước đi hết tất cả mọi thứ của cậu.

Mãi đến lúc Lý Khánh Vân ngắt điện thoại rồi, gọi cậu một tiếng, cậu mới chậm rãi hồi phục tinh thần lại.

“ . . bắt đầu từ ngày mai, em không cần theo anh đến sở làm nữa. Lúc này luật sư Tào vừa mới cho anh biết, phụ thân nạn nhân kia vì muốn ra tay với nhân chứng nên đã bị bắt.”

Đồng Kỳ Minh tùy tiện trả lời, trong đầu vẫn còn quanh quẩn suy nghĩ chuyện của bọn họ. Bỗng nhiên trên tay có cảm giác ấm áp, cậu cúi đầu nhìn, là Lý Khánh Vân nắm tay cậu.

“Em rốt cuộc làm sao vậy?” anh quan tâm hỏi.

Cậu mấp máy môi, rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết phải nói thế nào. Muốn nói cho anh nghe tình cảm của mình, nhưng rồi lại do dự, cậu thật sự yêu Lý Khánh Vân sao? Hay cái đó là thích? Cậu không biết làm sao để phân biệt hai loại cảm tình đó, chỉ biết là mình thực sự không thể rời xa Lý Khánh Vân, mà đối với anh lại có loại đòi hỏi khát cầu có thể gọi là yêu. . .

Trong lòng một mảnh hỗn loạn, Đồng Kỳ Minh cuối cùng chỉ có thể trầm mặc.

“Em không biết. . . chúng ta, rốt cuộc có phải là đang yêu nhau không. . .” thật lâu sau, cậu rầu rĩ nói.

Lý Khánh Vân im lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói “Chúng ta giao hẹn đi, nếu có một ngày cảm thấy mình không thích đối phương, lúc đó phải thành thật nói ra, bình thân mà chia tay. Sau khi chia tay, nếu

như em muốn, chúng ta vẫn nhà người nhà như bây giờ. Không cần lo lắng, anh sẽ không đổi với em đây đưa.”

Đồng Kỳ Minh ngăn cả người, nghĩ đến cảnh tượng phải chia tay, lẩm bẩm “. .em không muốn chia tay. .”

“Em không muốn chia tay, tức là chỉ ít em cũng có để ý đến anh, thậm chí là nghĩ đến anh.” Lý Khánh Vân rớt cuộc mỉm cười “Đồ ngốc. .đó không phải là thích thì là cái gì. Em thích anh, anh cũng thích em, đó chẳng phải gọi là tình yêu sao?”

Đồng Kỳ Minh á khẩu không thể nói được gì. Tuy rằng Lý Khánh Vân lời lẽ nghiêm chỉnh, nhưng cậu lại như cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Em lại vì chuyện như thế mà phiền não sao?”

“Chuyện này rất trọng yếu, em không biết yêu một người là như thế nào. Tuy là thích anh, nhưng nếu chỉ là nhắm lẫn thì làm sao đây. .Em vốn trước giờ chưa từng yêu, làm sao biết yêu là cái gì.” Đồng Kỳ Minh oán giận.

Lý Khánh Vân xoa đầu trấn an cậu.

“Em cho là anh chưa từng nghĩ đến chuyện đó sao? Em chỉ là thiếu niên, lại nhỏ tuổi như vậy, lúc cảm thấy thích em thật sự anh không biết nên làm thế nào. .Nhưng anh sẽ không hoài nghi cảm tình của mình, thích sẽ thừa nhận là thích.” Lý Khánh Vân mỉm cười, ánh mắt nhìn Đồng Kỳ Minh thâm thúy mà ôn nhu.

Anh thấp giọng nói xong, chậm rãi cúi xuống, hôn lên môi Đồng Kỳ Minh.

Đồng Kỳ Minh tránh né một hồi, rớt cuộc đành mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm.

Mấy chuyện liên quan đến thích hay yêu kia, cậu vẫn có dư thời gian để chậm rãi suy ngẫm, cũng không cần phải cố chấp quá mức.

Dù gì Lý Khánh Vân cũng không quá khắc khe. Như lời đối phương nói thôi, chỉ cần có ý muốn vì đối phương làm gì đó, hoặc là có suy nghĩ nỗ lực này kia, cho dù chỉ là một cử chỉ nhỏ bé không đáng kể, cũng đã là một khởi đầu không tệ.

Huống hồ gì, chuyện yêu đương này còn khó khăn phiền toái hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu. Về phương diện tình yêu này, cậu còn rất nhiều thứ cần học tập ở Lý Khánh Vân, may mà chuyện phiền phức như vậy, cả đời một lần cũng đủ rồi.

Thế là, trong con hẻm nhỏ ven đường, mặc kệ bên ngoài xe cộ chạy tấp nập, thiếu niên nhắm mắt lại, vừa cảm giác rung động trong ngực mình, vừa đưa tay ôn lấy nam nhân đang hôn mình.

14. Chương 14: Phiền Ngoại 1

Nhân dịp Tết, Đồng Kỳ Minh cùng Lý Khánh Vân đi tảo mộ.

Thật ra thì mấy năm gần đây, hàng năm vào một dịp cố định cả hai đều cùng nhau đi, cắt cỏ quét tước bia mộ một chút, đem cả hoa tươi trái cây đến cúng.

Cha mẹ của họ đều chết trong một tai nạn ngoài ý muốn, hiện tại cả hai lại cùng nhau tạo nên một gia đình mới, quả thật không thể không bảo là duyên phận.

Đồng Kỳ Minh thu dọn mọi thứ xong xuôi, đột nhiên nghĩ ra gì đó hỏi “Như vậy có tính là đi gặp gia trưởng không ta?”

Lý Khánh Vân không trả lời, chỉ hơi mỉm cười một chút, nét cười tựa như mang theo một chút giễu cợt. Đồng Kỳ Minh tiếp tục nói “Nếu cha mẹ còn sống, chắc chắn sẽ tức điên, hai người họ cực ghét đồng tính luyến ái.”

“Sao em biết?”

“Hồi trước nhà kế bên có chú kia là đồng tính luyến ái a, mỗi lần mẹ nói tới chú đó, nét mặt đều tỏ ra khinh bỉ.” Đồng Kỳ Minh nhún nhún vai.

“Nếu cha mẹ em còn sống, có lẽ chúng ta sẽ không quen biết nhau.”

“Không nhất định nha.” Đồng Kỳ Minh nở nụ cười “Anh hiện tại mỗi ngày đi làm đều đi ngang qua trường em học. Ví dụ như hai chúng ta không biết nhau đi, biết đâu chừng có một ngày nào đó lúc em tan học, bỗng dưng tâm huyết dâng trào tản bộ trên đường, sau đó anh chạy ngang, nhìn thấy em rồi thì liền nhất kiến chung tình, sau đó thì đến bắt chuyện.”

“Rồi sau đó?”

“Sau đó em sẽ nói với anh là cho em thời gian để suy nghĩ, qua ngày hôm sau thì đồng ý, sau đó mới biết anh rất ‘háo sắc’, mới quen nhau được có một tuần mà đã lập tức tha em đến khách sạn.”

“Rồi sau đó?” Lý Khánh Vân cũng cười.

“Sau đó...” Đồng Kỳ Minh chẳng biết nói gì nữa, đành phải đỏ mặt cười khanh khách, bị anh kéo lại ôm vào lòng hôn một lúc lâu. Sau đó hai người lái xe xuống núi.

Vì không thể trở về trong ngày nên Lý Khánh Vân trước đó đã đặt khách sạn, cả hai người ở cùng một phòng.

Lúc Đồng Kỳ Minh vào phòng, liền leo lên giường nằm rên rỉ “Một chết đi... em muốn ngủ...”

“Ngủ đi, lát nữa anh gọi em dậy.”

Nói thì nói như vậy, nhưng khi Đồng Kỳ Minh tỉnh dậy, phát hiện Lý Khánh Vân cũng đang nằm bên cạnh mình ngủ. Cậu trộm cười tủm tỉm, nhưng cũng không nỡ gọi anh dậy, lấy quần áo đi tắm rửa một chút.

Sau khi tắm xong, mặc áo tắm vào rồi trở ra, chợt nhớ tới người nằm trên giường. Cậu lay lay gọi Lý Khánh Vân, nhưng chẳng thấy anh có chút dấu hiệu thanh tỉnh nào.

Nhìn bộ dáng anh ngủ say, tâm tính muốn đùa dai của Đồng Kỳ Minh chợt nổi lên.

Cậu cố hết sức cẩn trọng cởi chiếc quần soóc duy nhất trên người anh trong im lặng, dùng ngón tay chọc chọc cái chỗ mềm mềm mà to lớn vô cùng kia. Do dự một chút liền cúi xuống dí mặt sát vào, chớp mũi chợt ngửi thấy mùi sữa tắm, thử vươn đầu lưỡi ra, liếm bộ vị mình chưa từng liếm thử lần nào vài cái.

Bất ngờ là mùi vị không như cậu tưởng, cũng không làm cậu chán ghét lắm. Đồng Kỳ Minh lấy tay nắm căn bộ nặng trĩu, há miệng ngậm lấy phần đỉnh, không ngờ chỉ vừa duyên vài cái, chỗ ấy liền lập tức có phản ứng, ngay lúc đang ngậm cái na căn kia không biết phải làm gì tiếp theo thì phía trên truyền đến giọng nói kinh ngạc của anh “Em làm gì vậy!”

Đồng Kỳ Minh sợ tới mức nhả ra ngay lập tức, na căn kia liền theo đó trượt ra ngoài.

Lý Khánh Vân bất đắc dĩ nói “Đừng đùa dai như thế...”

Đồng Kỳ Minh mặc kệ đối phương, chăm chú trừng mắt nhìn chỗ đó. Thứ còn nằm trong tay cậu đột nhiên lại trướng lên, trên đỉnh còn chảy ra một chút chất lỏng trong suốt lấp lánh. Cậu le lưỡi ra, liếm liếm thứ chất lỏng đó.

Hơi hơi tanh, nhưng không tới mức làm người ta khó chịu.

Lý Khánh Vân hừ một tiếng, vươn tay muốn kéo nhóc con ra nhưng không kịp. Đồng Kỳ Minh lại một lần nữa ngậm cái thứ kia vào miệng, vừa hấp duyên vừa liếm lộng. Lý Khánh Vân bị liếm đến mức suýt nữa đã bắn ra.

Dĩ nhiên anh làm sao mà nhịn nổi, không phải là anh không muốn làm, nhưng anh không nỡ, cũng không muốn Đồng Kỳ Minh cảm thấy ủy khuất.

Vậy mà tên nhóc con cố tình phá hoại kia căn bản không thèm biết đến nhẩn nại của anh, từng chút từng chút một duyên phân thân anh đến say sưa, còn liếm sạch chất lỏng tiết rỉ ra. Khoang miệng vừa mềm mại lại ẩm áp cùng đầu lưỡi bạo gan ngậm chặt lấy phân thân của anh, tựa như đang muốn lỏng cho anh mau mau bắn ra vậy.

Rốt cuộc anh cũng nhịn hết nổi, bảo “...Buông ra, đủ rồi.”

Đồng Kỳ Minh hàm hồ nói “Không được, còn chưa bắn mà.”

Nói dứt lời lại tiếp tục một trận liếm duyên, ngậm vào thật sâu. Lý Khánh Vân mơ hồ cảm giác được bản thân mình đang vào sâu đến tận yết hầu của nhóc con, đã vậy nhóc con kia còn cúi đầu thấp hơn nữa, để Lý Khánh Vân vào càng sâu hơn. Vừa nghĩ đến mình đang đỉnh đến nơi nào, cái thứ kia bị người nào đó đang ngậm chặt, Lý Khánh Vân không thể ngăn hưng phấn bắt đầu dâng lên.

Đồng Kỳ Minh học kiểu làm mấy lần trước của Lý Khánh Vân, di động khoang miệng lên xuống, khiến na căn kia vừa bị ma sát vừa bị khóa chặt lại. Biết là ngậm vào quá sâu sẽ làm bản thân muốn nôn nhưng cũng mặc kệ, chỉ tận lực dụng hết khả năng mong làm cho đối phương khoái hoạt.

Lý Khánh Vân nhịn vài lần liền không nhịn nổi nữa, bắt cần bắn ra. Vì không kịp rút ra nên một nửa chất lỏng đều bắn vào miệng Đồng Kỳ Minh, nửa còn lại bắn trên gương mặt đỏ bừng của nhóc con.

Anh thở dốc, liền nhìn thấy Đồng Kỳ Minh có chút ngu ngơ vươn lưỡi liếm hết bạch trọc dính ở khóe miệng.

Cậu nhăn mặt nhăn mày nói “Mùi vị thực nặng... đều là mùi của anh.”

Lý trí duy nhất còn sót lại của Lý Khánh Vân cũng đứt cái phứt.

Anh túm Đồng Kỳ Minh kéo lại đè xuống, mặc kệ nhóc con hoảng sợ thét đến chói tai. Một tay lột áo tẩm xuống, cúi đầu từ ngực hôn dọc xuống, càng hôn càng xuống dưới, cuối cùng dừng lại tại nơi mà anh đã tiến vào vô số lần, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm lỏng, hấp duyên, hôn lên, cất giọng nói khàn khàn “Thả lỏng, phải tiến vào.”

Đồng Kỳ Minh sợ tới mức lùi ra sau, nhưng mà giờ phút này làm thế cũng vô ích. Hai chân bị anh kéo gác lên vai mình, phân thân thô ngạnh của anh đã đặt trước cửa mật huyết cậu, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào.

“...Chờ một chút, anh không dùng cái gì đó bôi trơn sao...” Đồng Kỳ Minh cố nhẩn xấu hổ, then thùng hỏi.

“Không đem theo.” Lý Khánh Vân diện vô biểu tình nói “Thả lỏng.”

Hai chữ vừa dứt, anh đã sáp vào thật sâu, một đường vảo thẳng. Đồng Kỳ Minh nhất thời nhịn không được, bắt đầu thốn thức khóc lóc. Thông đạo nhỏ hẹp bị ngạnh vật thô lệ ma sát, vừa đau vừa tê dại. Đáng sợ hơn là cái thứ quý kia không ngừng trương lớn ra, chắc chắn sẽ lỏng rách mình...

Đồng Kỳ Minh vắn vẹo mông muốn trốn tránh, lại bị Lý Khánh Vân đè thắt lưng lại, bị sáp vài cái rồi mới hiểu ra bản thân trốn kiểu gì cũng không thoát nổi, đành phải ôm cổ anh lấy lòng, khóc nức nở cố chịu đau để mặc anh tiến vào.

15. Chương 15: Phiên Ngoại 2

“...Anh.. đau... đau quá...” Đồng Kỳ Minh như làm nũng vừa khóc vừa nói.

Lý Khánh Vân không trả lời, một đường sáp nhập trườn xuất, động tác vừa nhanh mà mãnh liệt, vừa chậm rãi từ tốn. Nơi hai người kết hợp dần dần có chút ướt át, Đồng Kỳ Minh biết rõ thứ ướt kia là tinh dịch của anh, nhưng nói gì thì nói, thứ kia cũng ít nhất làm hậu huyết khô khốc của cậu có thể ra vào thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhưng không biết vì sao nữa... nơi bị sáp nhập của cậu lại càng ra sức kẹp chặt đối phương, ma sát phát ra âm thanh dâm mỹ, làm mặt cậu càng lúc càng đỏ hơn.

Một lần lại một lần bị sáp nhập, bị đấm đến nơi mẫn cảm, Đồng Kỳ Minh hàm trứ lệ, cảm giác thân thể của chính mình không thể khống chế mà co rút lại, thứ kia lấp đầy trong bụng khiến cho bên trong cậu đau đớn, nhiệt triều dâng lên, cảm giác vừa thoải mái lại vừa tê dại.

Không biết là qua bao lâu, khi cậu hồi thần lại mới phát hiện bản thân cứ nhiên chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã bất tỉnh, bạch ngân loang lổ dính cả trên ngực bụng Lý Khánh Vân.

“Thật nhanh” Lý Khánh Vân khẽ cười.

Đồng Kỳ Minh có chút ủy khuất, vừa xấu hổ vừa giận dữ gào lên “Anh lúc này cũng bắn trong miệng người ta...”

“...Hương vị thế nào?” Lý Khánh Vân diện vô biểu tình hỏi, thuận thế hung hăng đấm vào một cái, khiến hốc mắt Đồng Kỳ Minh lại bắt đầu đỏ lên, thất lực cũng truyền đến từng đợt rung rẩy, dồn bộ co rút kẹp chặt cự vật nóng như lửa kia.

Cậu cắn cắn môi, vươn người tới trước, kề vào tai Lý Khánh Vân cố ý hạ giọng “...rất thích, lần sau còn muốn nữa.”

Nói chưa dứt lời, đối phương đã dùng sức sáp nhập, mỗi lần đi vào đều cố hết sức đâm vào chỗ mẫn cảm, thành ra chỉ một lúc sau, Đồng Kỳ Minh đã vừa khóc vừa xuất ra, nức nở nói “Nhẹ một chút... không nổi...”

Lý Khánh Vân mặc kệ cậu, chăm chú sáp vào sâu hơn, dữ dội hơn.

Mỗi lần vào đều dùng sức thật mạnh, khiến cho cả giường cũng bị ảnh hưởng phát ra âm thanh rung động dữ dội.

Đồng Kỳ Minh run rẩy cả người, y y ngô ngô mà rên rỉ, lảm nhảm cầu xin, mơ mơ hồ hồ mà hô “Anh”, “Không được”, “Chịu không nổi.”

Sau đó thấy cầu xin cũng vô dụng, cậu đành phải vừa liếm vừa hôn ngực Lý Khánh Vân, duyên thù du nhơ nhỏ cứng lên, cắn cắn xương đòn tinh xảo.

“...Đã biết sai chưa? Về sau không được phép câu dẫn người khác như vậy nữa.” Lý Khánh Vân vẫn còn dư sức thừa lực mà nói.

“...Không dám nữa...” Đồng Kỳ Minh nức nở, cảm giác được hạ phúc một trận run rẩy, bên trong dưng đục nổi lên một trận nóng rực tiêu hồn thực cốt, rõ ràng là chưa bắn ra, lại cảm nhận được cái cảm giác bị khoá cứng lên, run rẩy mà khóc nỉ non.

“Thoải mái không?” Lý Khánh Vân hỏi.

Đồng Kỳ Minh cắn môi, gương mặt đỏ bừng, chỉ nhìn chăm chăm Lý Khánh Vân, không nói lời nào.

“Có thích hay không?”

“Thích mà... cái kia của anh...” Đồng Kỳ Minh yếu ớt nói “Rất nóng, rất ngạnh... thực rất thích...”

“Lại câu dẫn người nữa.” Lý Khánh Vân vừa nói vừa hung hăng trườn sáp vài cái, giống như đang trừng phạt.

Đồng Kỳ Minh ngô ngô một tràng, lại một trận co rút vặn vẹo. Thứ nhơ nhỏ vừa mới ngóc đầu dậy lại bắn ra. Lý Khánh Vân mặc kệ đối phương chỉ bắn có một nửa, tiếp tục trườn sáp, vào thật sâu lại lộng vài cái mới phát hiện có điểm bất thường.

Về mặt Đồng Kỳ Minh hoảng hốt thất thần, trên mặt tràn đầy nước mắt, môi mấp máy hé mở nhưng lại không nói lời nào.

Lý Khánh Vân hoãn chậm động tác lại, hỏi “Làm sao vậy? Đau sao?”

Anh vừa nói vừa đưa tay sờ sờ mặt Đồng Kỳ Minh, cảm thấy trên mặt cậu nóng như lửa.

Ngay lúc đó, Đồng Kỳ Minh nhẹ khẽ rên lên một tiếng, cả người đều run lên, vội vàng đẩy Lý Khánh Vân, động tác giãy dụa hòng mong thứ gì đó đang chôn trong cơ thể mình đi ra. Có điều vừa miễn cưỡng ngồi dậy thì chân đã mềm nhũn ra, ngược lại khiến thứ kia ngập vào càng sâu, vô tình cọ vào cái chỗ mẫn cảm dị thường bên trong.

Cậu rút cuộc nhịn hết nổi, từ thắt lưng đến chân đều run rẩy, cảm giác được một cỗ nóng nóng từ trên đỉnh tràn ra, làm ướt hết phúc bộ của cả hai. Kỳ thực thì chất lỏng kia cũng không nhiều lắm, Đồng Kỳ Minh vừa ý thức được liền ôm Lý Khánh Vân vùi đầu khóc rống.

Mất một lúc lâu, Lý Khánh Vân mới có thể đỡ Đồng Kỳ Minh ngừng khóc. Tuy là bản thân anh cảm thấy cũng chẳng có cái gì đến mức phải xấu hổ chịu không nổi như thế, nhưng Đồng Kỳ Minh một nửa là để tâm, một nửa là do xấu hổ, cũng may là không làm ướt khăn trải giường.

Anh ôm Đồng Kỳ Minh tha vào phòng tắm, hai người tẩy sạch thân thể. Lý Khánh Vân cố nén cái chỗ kia kia vẫn còn rất ngạnh của mình, ngồi trong bồn tắm ôm nhóc con hôn hôn.

“...Sau này không được làm như vậy, ân?” Anh dỗ dành.

Đồng Kỳ Minh gật gật đầu, ngượng ngừng cúi mặt, do dự nói “Anh vẫn chưa...”

“Không sao.”

Đồng Kỳ Minh khó hiểu ngẩng đầu nhìn. Lý Khánh Vân nhìn gương mặt ngây thơ vô tội của nhóc con, nhẹ giọng thở dài. Lấy tay nắm lấy của mình, thuần thực xoa nắn lên xuống, một mặt cúi đầu hôn lên chiếc gáy trắng nõn của nhóc con.

Nhìn một hồi lâu, rốt cuộc hiểu ra là anh đang tính tự mình giải quyết. Đồng Kỳ Minh thò tay, cẩn dục xoa nắn căn bộ của đối phương. Mất thấy anh vì động tác của mình mà thở dốc, thậm chí còn hưng phấn hơn lúc nãy mới nín khóc, nhoẻn cười.

“Em giúp anh.” Đồng Kỳ Minh hưng trí bưng bưng nói

Một đêm kích tình này từ trò đùa của cậu mà bắt đầu, cuối cùng lại kết thúc bằng phương thức y hệt vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-the-chi-nay-mot-lan-luyen-ai>